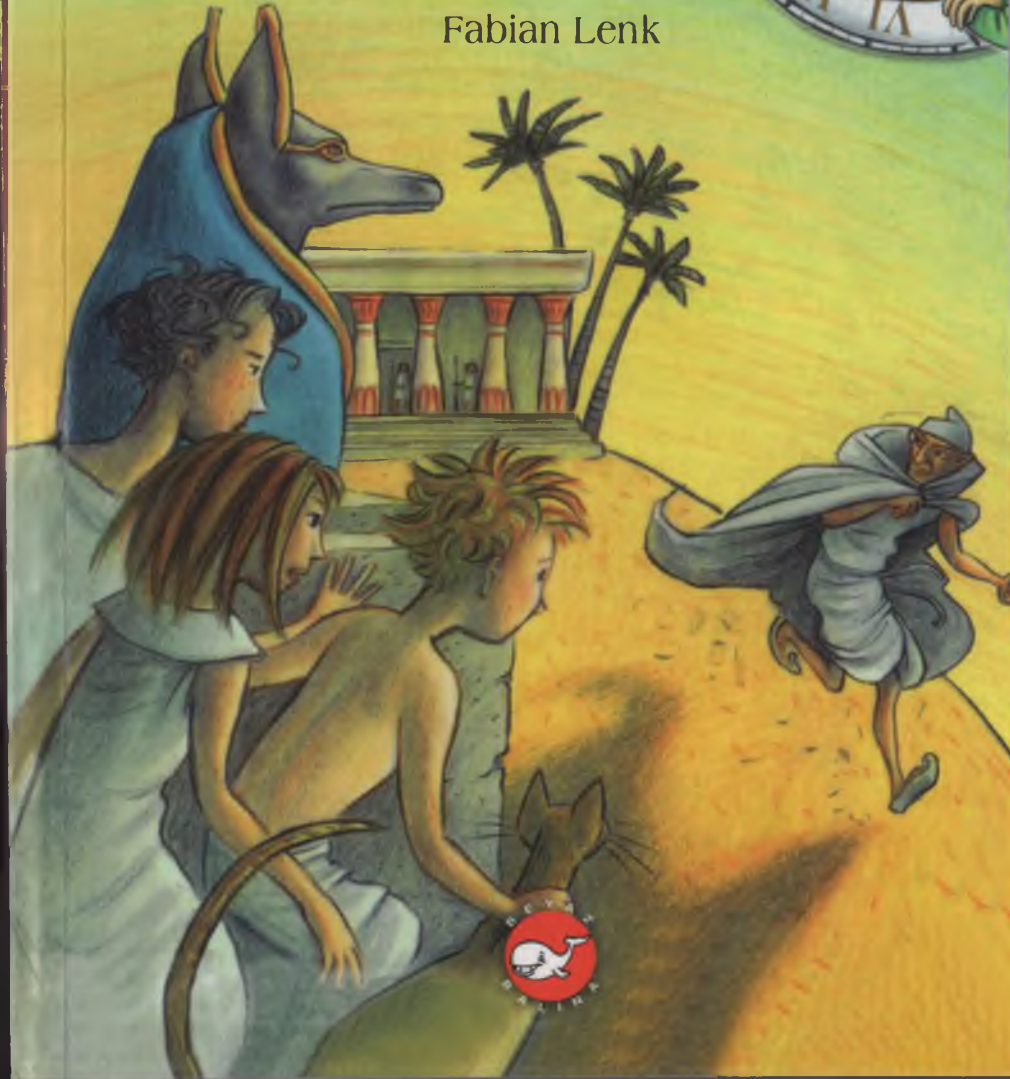

Zaman Dedektifleri

Ölümler Kenti'nde Komplu

Fabian Lenk

Eski Mısır'da geçen heyecanlı bir macera...

**M.Ö. 1478 yılı... Mısır'dayız.
Mısır'ı, kadın firavun Hatşepsut yönetiyor.
Onu öldürmek için fırsat kollayan
düşmanları kim dersiniz?**

**Üç yakın arkadaş; Güneş, Maya ve Ateş, sırlarla
dolu, eski bir kütüphanenin gizemini öğrendiler.**

**Zaman tünelinden geçerek geçmişe yolculuk
yapabiliyor, istedikleri tarihe ve yere
gidebiliyorlar. Bu tünelin yardımıyla
Hatşepsut dönemine giden üç arkadaş,
kraliçeyi kurtarabilecekler mi?**

**Heyecanın dorukta olduğu bu serüven,
Eski Mısır'da sırlarla dolu
bir yolculuğa çağırıyor sizi.**

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

**8 yaş ve
üstü**

₺7.00

ISBN 978-975-999-380-1

9 789759 993801

1. baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2010
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2017

ZAMAN DEDEKTİFLERİ - 1

Ölüler Kentinde Komplu
Fabian Lenk

Özgün adı: Die Zeitdetektive
Verschwörung in der Totenstadt

ISBN: 978-975-999-380-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Ravensburger firmasından alınmıştır
ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Yayın Danışmanı: Mavisel Yener
Editör: Aslı Onat
Son okuma: Zübeyde Abat
Almancadan çeviren: Saadet Tomak
Resimleyen: Almut Kunert
Kapak ve sayfa tasarımı: Erbil Kargı

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tarl Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Zaman Dedektifleri- 1

Ölümler Kentinde Komplo

Fabian Lenk

Almancadan çeviren:
Saadet Tomak

Resimleyen:
Almud Kunert

UNIVERSITY OF TORONTO

Journal of
Pediatrics

Volume 100, Number 1, July 1982

ISSN 0022-3466

Published by W.B. Saunders Company

Philadelphia, PA 19106

Subscription prices: \$12.00 per volume

(single copies \$3.00)

Second-class postage paid at Philadelphia, PA

and at additional mailing offices

İÇİNDEKİLER

GİZLİ KAPI	7
ZAMANIN NABZI	18
AY	24
TANRIÇANIN HUZURUNDA	31
İLK SALDIRI	39
NİC'DE GECE	51
ÖNEMSENMEYEN UYARI	63
OK VE YAY	70
ÖLÜLER KENTİ'NDE	78
YASAK DÜNYA	85
YARALI EL	91
MEZARDA	98
MÜCADELE	111
HANÇER	119
VEDA	123
DÖNÜŞ YOLCULUĞU	131
HATŞEPSUT KİMDİR?	136
ESKİ MİSİR SÖZCÜK HAZİNESİ	138

TRANSMISSION LIST

1	_____	_____
2	_____	_____
3	_____	_____
4	_____	_____
5	_____	_____
6	_____	_____
7	_____	_____
8	_____	_____
9	_____	_____
10	_____	_____
11	_____	_____
12	_____	_____
13	_____	_____
14	_____	_____
15	_____	_____
16	_____	_____
17	_____	_____
18	_____	_____
19	_____	_____
20	_____	_____
21	_____	_____
22	_____	_____
23	_____	_____
24	_____	_____
25	_____	_____
26	_____	_____
27	_____	_____
28	_____	_____
29	_____	_____
30	_____	_____
31	_____	_____
32	_____	_____
33	_____	_____
34	_____	_____
35	_____	_____
36	_____	_____
37	_____	_____
38	_____	_____
39	_____	_____
40	_____	_____
41	_____	_____
42	_____	_____
43	_____	_____
44	_____	_____
45	_____	_____
46	_____	_____
47	_____	_____
48	_____	_____
49	_____	_____
50	_____	_____

GİZLİ KAPI

Sonbahar rüzgârı, dökülen yaprakları önüne katmış, güçlü sesintisiyle oradan oraya savuruyordu. Aralıksız yağan yağmur, etrafı surlarla çevrili, resim gibi güzel kasabanın sokaklarında koşar adım ilerleyen çocukları acımasızca ıslatıyordu. Çocuklar başlarını omuzlarının arasına çekmiş, yağmurdan korunmaya çalışıyorlardı. Orta Çağ'dan kalma izlenimini veren ahşap binalar, birbirlerinden destek almak istercesine bitişik düzende sıralanmışlardı. Çok sayıda ev, lokanta ve otelin penceresinden, ışık taşıyordu.

Çocuklar -iki oğlan ve bir kız- yukarı doğru uzanan dik yokuşa geldiler. Süslü bir cephesi olan belediye binasının önünden geçerek, okul çıkışında sık sık oturup neşeyle dondurma yedikleri *Venus Dondurmacısı*'na uğradılar. Belli ki üç kafadarın bugün dondurma düşünecek hâlleri yoktu. Rüzgâr arkalarından esiyor, yokuşu tırmanmalarına yardım ediyordu. Çeşmeyi geçince sola döndüler. Hedefleri oradaydı işte: 780 yılından kalma Benedikt Manastırı St. Bartholomeus.

Bulut kümelerinin arasında çakan şimşek, bir anlığına etrafı aydınlattı. Karanlık bina, yapayalnız ve soğuk bir taş yığını biçiminde, çocukların önünde yükseliyordu. Uzun bir tarihi barındıran bu duvarların ardında, artık rahipler yaşamaz olmuştu. Bina çoktandır, Orta Çağ tarihinden örneklerin sergilendiği bir müze olarak kullanılıyordu. Küçük bir bölümü ise kütüphane olarak değerlendiriliyordu. İşte çocukların gittiği yer orasıydı.

Kütüphanenin kapısının önünde durduklarında, 12 yaşındaki Ateş, “Çabuk ol, Güneş!” diye bağırdı.

Aynı yaşlardaki Güneş, küçük parmaklarıyla cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı. “Amma acele ettiniz,” diye mırıldanarak, anahtarı kilide soktu. Kapı açılıverdi, çocuklar, birer gölge gibi içeri süzüldüler.

Maya, başını sallayıp uzun kahverengi saçlarındaki suları sağa sola savururken gülüyordu. “Hava da süper!”

Güneş, kütüphaneden içeri girdi. Hokka burunlu, hafif kepçe kulaklı, çelimsiz oğlan, kütüphaneye her gelişinde olduğu gibi, o heyecan ve saygı karışımı tuhaf duyguya kapılmıştı. Sırlarla dolu görünen tarihi kütüphane, üç katlıydı. Mekân, çok sayıda salon, oda, koridor ve sürekli gıcırdayan pek çok merdivenden oluşuyordu. Duvarlardaki ahşap raflar, konularına ve yazarlarına göre özenle düzenlenmiş binlerce kitapla doluydu.

Kütüphanenin herkese açık bölümünün adı, Sirius Halk Kütüphanesi idi. Ne var ki, kitap kurdu Güneş, kütüphanenin eski bölümünü çok daha ilgi çekici buluyordu. Bu bölümde uygun oda sıcaklığında tutulan cam vitrinler içinde, olağanüstü güzel ve eski parçalar sergileniyordu. Neler yoktu ki: kapakları altın işlemeli kıymetli kitaplar, tarihi haritalar, eski dillerde yazılmış rulo halinde belgeler... Manastırda yüzyıllardan beri kitap toplanmış, bunların tümü arşivlenmişti.

Kütüphane, Güneş'in hayal edebileceği en heyecan verici yerdi. Büyükbabası Kontar'ın iki yıl önceki ölümünden beri, bu hazinenin bir anahtarı da ondaydı. Güneş'in büyükbabası, manastırın kütüphanecisiydi. Ölümünden sonra, kitap krallığının bir anahtarının sevgili torunu Güneş'te kalması için gerekeni yapmıştı. Kontar Dede, Güneş'in istediği zaman kütüphaneye girebilmesinin nasıl bir ayrıcalık olduğunu anlayacağını ve bu değerini bileceğinin farkındaydı. Hem böylece Güneş ve arkadaşları, ev ödevlerini yapabilecek, en sevdikleri ders olan tarih konulu sunumlarda yararlanabilecekleri her türlü bilgi ve belgeye kolayca ulaşabileceklerdi.

Maya, bir sandalyeye kurulup uzun bacaklarını üst üste atmıştı. İskemle o kadar eskiydi ki her an dağılacak gibi duruyordu. Deri sırt çantasından bir klasör ve bir tükenmez kalem çıkarıp masaya yerleştirdi.

"Haydi çocuklar," dedi Maya. "İşe başlayalım," Sesi hevesli çıkıyordu. Elini sayfanın üstünde dolaştırıp "Tan Bey'i Mısır ödevimizle etkilememiz gerekiyor," dedi.

Tan Bey, tarih öğretmenleriydi. Her zaman gri kadife bir ceket giyen, utangaç bir adamdı. Öğretmenin ender bulunan bir yeteneği vardı; ders anlatırken, öğrencileri onu nefes almadan dinlerlerdi.

Etiketinde “Eski Mısır Tarihi” yazan bir rafın önünde durmuş, kitap ciltlerinin yazılarını incelemekte olan Güneş, “Ben başladım bile!” dedi. İnce yüzünde cin gibi bir ifade olan oğlan, eski Mısırlılar hakkında zaten çok şey biliyordu ama o zamana dek kadın firavun Hatşepsut hakkında, hiçbir şey duymamıştı. Güneş’ten yarım baş daha uzun olan Ateş de ayak ucunda yükselmiş, konuyla ilgili kitap arıyordu.

Güneş’in gözleri, kitap rafı boyunca kayarak ilerliyordu. Aniden bir serinlik hissetti ve pencereye döndü. Pencere ardına dek açılmıştı. Rüzgâr çıkmış olmalıydı. Güneş çabucak pencereyi kapadı. Yağmur damları cama çarpıyordu.

Hafifçe ürperdi, “Ne fırtına ama...” diye mırıldanarak aramayı sürdürdü.

Az sonra sesinde zafer ifadesiyle: “İşte burada!” diye haykırdı. “Hatşepsut hakkında koca bir cilt!” Ağır cildi raftan indirip Maya’nın oturduğu masanın üstüne yerleştirdi. Ateş de elinde bir atlasla onu izledi. Bir masa lambasının donuk ışığında, kitaplara eğilip incelemeye başladılar.

Güneş “Süper!” diye bağırdı. “Bu gülle gibi kitapta Nil Kraliçesi Hatşepsut hakkında yeterince bilgi buluruz!”

Kitabı açmıştı bile.

Ateş “Ve bu atlasta da Hatşepsut’un 3500 yıl önceki hükümdarlığı sırasında ülkenin sınırlarının nereye uzandığını bulabiliriz,” diye ekledi. “Haritanın kopyasını çıkartacağım.” Sağ eliyle haritayı çizerken, sol eliyle kulak memesini çekiyordu. Dikkatini bir şeye yoğunlaştırdığında hep öyle yapardı.

Güneş “Hatşepsut yaklaşık yirmi yıl Mısır’a hükmetmiş,” diye mırıldandı. Bir yandan da okumayı sürdürüyordu. “Halk tarafından çok sevilmiş ve Teb’de büyük tapınaklar yaptırmış. Ölüler Tapınağı Deir el-Bahari örneğin... Tekerleme gibi! Yaz şunu Maya. Ayrıca bu Hatşepsut çok da cesurmuş. Ordularının başında savaşa gider, topuzu’ ve bumerangi” çok iyi kullanırmış. Hatşepsut tarihteki ilk ünlü kadın gibi görünüyor.”

“Firavun tahtında bir kadın! Bu hoşuma gitti doğrusu.” Maya heyecanlanmıştı.

Parmağını Nil Nehri üstünde gezdiren Ateş, “Bu herhalde çok kişiyi kızdırmıştır,” dedi.

Maya hızla Ateşe dönüp, simsiyah gözlerinde öfkeli bir ifadeyle, “Ne demek istiyorsun? Sence bir kadın ülkesini iyi yönetemez mi?” diye sordu.

---

* Ucu top biçiminde, eski bir silah.

** Kıvrık bir sopaya benzeyen, fırlatıldığında geri dönen silah.

Ateş sırtıtıp, “Hemen sinirlenme,” dedi. Çilli yüzüne düşen buklelerden birini geriye attı. “Yalnızca Hatşepsut’un pek çok düşmanı olmalı, demek istedim.”

Güneş atılarak “Ateş haklı,” dedi. “İşte bakın burada yazıyor: Mısır’da önemli görevlerde bulunan birçok erkek, bir kadın tarafından yönetilmeyi rezalet olarak nitelemiş.”

“Çok saçma!” Maya’nın sesinde küçümseme vardı.

“Geri zekâlılar!”

Söylenme konusunda Maya’ya rakip olamazdı.

Güneş, okuduklarını özetleyiverdi: “Bakın burada ne yazıyor: Sarayda çeşitli entrikalar dönüyormuş. Hatta Hatşepsut’u öldürmeye bile çalışmışlar. Eh, Firavunluk büyük güç ve zenginlik demek. Elbette kıskananı çoktur. Gerçekten böyle bir suikast planı yapılmış mı acaba? Yapılmışsa kim tarafından yapılmış, öğrenmeyi isterdim doğrusu.”

Güneş’in sırtına abanıp kitabı görmeye çalışan Maya, heyecanla “Ben de!” diye bağırdı. “Bakın, bakın! Hatşepsut’un büstünün resmi! Ne güzel ve gururlu bir ifadesi var. Şatafatlı hayatı masal gibiydi herhalde. Bir günlüğüne onunla yer değiştirmeyi nasıl da isterdim.”

Ateş alaycı bir gülümsemeye, “Dişi firavun Maya...” diye söylendi. “Amma ilginç hayal.”

Maya, bu alayı duymazlıktan geldi. “3500 yıl önceki Teb kentine bir bakış atabilseydik ne müthiş bir sunum yapardık düşünsenize... Çevir sayfayı Güneş!” dedi.

Güneş kıpırdamadı. Gözünü kitaba dikmiş, taş kesilmiş gibi duruyordu.

Maya dayanamadı. “Hey, neyin var?” diye sordu.

Güneş’in kafası karışmıştı. Büyükbabasının ölümünden beri, arkadaşlarından gizlediği bir sırrı vardı. Kontar, bu sırrı ona son mektubunda vermişti. Şimdi bunu arkadaşlarıyla paylaşmalı mıydı, yoksa susmalı mıydı? Arkasından gelen çatırtıyla irkildi. Manastırın yakınına yıldırım düşmüş olmalıydı.

Maya, Güneşe “Hey! Uyudun mu hımbıl?” diye seslendi.

Bir yandan da gülüyordu.

Güneş, şaşkınlıkla arkadaşlarına döndü.

“Hayır hayır, uyumuyorum.” Ağır ağır konuşuyordu.

“Bir şey düşünüyordum. Belki de Teb’e gidebiliriz ve ...”

Maya, Güneş’in sözünü kesti: “Tabii, tabii. Bilet parasını veren olursa, oraya kadar uçuveririz.”

Güneş onun söylediğini düzeltti: “Şimdiki Teb’i kastetmiyorum. Hatşepsut’un firavun olduğu, M.Ö. 1478 yılındaki Teb’e gidebiliriz demek istemiştim.”

Maya dayanamadı. “Yok canım!”

Ateş de onu taklit eder gibi, “Haydi canım!” deyiverdi.

Güneş başını salladı. Arkadaşlarının hiçbir şey anlamadıklarını biliyordu.

“Bu kütüphanede gizemli bir oda var,” diye fısıldadı. Söylemişti işte. “Zaman tüneli gibi bir şey. Dedem buraya ‘Tempus’ derdi.”

Anlatmak istediklerini arkadaşlarının iyice anlayabilmeleri için bir süre sustu.

Maya ile Ateş, bir ağzdan konuşur gibi “Zaman tüneli mi?” diye atıldılar.

“Evet. Oradan geçmişe yolculuk yapılabiliyor. Odada binlerce kapı olmalı, her yıl için bir tane. O kapıdan geçince, istediğin zamana geri dönüyorsun. Kontar Dedem, bana bu sırrı kütüphanenin anahtarıyla birlikte verdi.”

“İyi de nereye gideceğini nasıl ayarlıyorsun? İstediyin yere gidebiliyor musun?”

“Dedemin mektupta yazdığına göre, gitmek istediğin yere konsantre olmak yeterliymiş.”

“Amma çılgınca bir şey!”

Maya çok heyecanlanmışa benziyordu.

“Düşünsenize! Hatşepsut’un firavun olduğu günlerde Tebde olduğumuzu, ülkesini nasıl yönettiğini gördüğümüzü bir düşünün! Hem belki onu öldürmek isteyen kim olduğunu da ortaya çıkarırdık. Ama şu zaman tüneli olayı bana pek inandırıcı gelmedi.”

Ateş de ikna olmamış gibiydi. “Sen bu işi hiç denedin mi Güneş?”

Güneş, omuz silkti. “Hayır, denemedim. Açık söylemek gerekirse, tek başıma denemekten çekindim.”

Maya merakla, “Nerede bu gizemli oda?” diye sordu. “İçeri bir göz atmak istiyorum. Bu iş gerçek mi, yoksa Kontar Dede’nin uydurduğu hikâyelerden biri mi, o zaman anlarız. Haydi çocuklar gidip odaya bakalım!”

Ateş onları frenledi. “Hey, yavaş olun. Diyelim ki zaman yolculuğu gerçek ve Hatşepsut’un zamanına gittik. Nasıl geri döneceğiz?”

Güneş ne diyeceğini bilemedi. “Dedemin yazdığına göre, gittiğin yeri unutmamak yeterliymiş. Sonradan orada günümüze açılan kapı gibi bir şey oluşuyormuş. Hem tüm yolculuk yalnızca birkaç saniye sürüyormuş.”

Ateş, “O zaman ortadan yok olduğumuzu da kimse fark etmeyecek demektir,” dedi. “Bize şu odayı göster bakalım, Güneş. Hem istediğimizde...”

Son sözleri müthiş bir gökgürültüsü içinde duyulmaz oldu. Camlar zangırdıyordu.

Güneş, derin bir nefes aldı. “Şu koridordan aşağı yürüyeceğiz, sonra da merdivenlerden çıkacağız,” dedi. Dışarıda fırtına hızını kesmeden sürüyordu. Çocuklar farkına varmadan birbirlerine sokularak koridor boyunca ilerlediler ve dönerek yukarı çıkan bir merdivene ulaştılar. Basamaklar gıcırdayıyordu. Merdivenler sonlandığında, kendilerini geniş bir açıklıkta buldular. Önlerindeki duvarda, rafları kitapla dolu olan bir kitaplık vardı.

Güneş, kitaplığı gösterip “İşte burada...” diye fısıldadı.

Ateş, hayal kırıklığını dışa vuran bir sesle “Ama burada yalnızca kitaplık var,” diye itiraz etti.

Güneş fısıltıyla “Kitaplık, parkelerin arasına gizlenmiş rayların üstünde duruyor. Onu kaydırınca, arkasındaki kapı ortaya çıkacak,” diye açıkladı. “Tempus kapısı.”

Üçü birden omuz verip, ağır kütüphaneyi yana doğru kaydırmayı başardılar. Zaman yolculuğuna açılan kapı, koyu renk ahşaptan yapılmıştı. Neredeyse simsiyahtı. Üstü, iç içe geçmiş bir sürü sembolle süslenmişti. Yıldızlar, güneş ve hilal biçiminde ay resimleri ile suratlar, kafatasları ve anlaşılmasız işaretlere benzeyen yazılar iç içe geçmiş gibiydi. Kapı kolu, solgun ışıktaki bile pırlıl pırlıl parlıyordu. Üç arkadaş kararsızca birbirlerine baktılar.

İlk konuşan Maya oldu. Sesi heyecandan titreyerek “Haydi bakalım, içeri giriyoruz,” dedi. “Böyle bir fırsat insanın karşısına her zaman çıkmaz.”

Güneş, arkadaşlarını uyarmak istedi, “Emin misin?” diye sordu. “Kendimizi tehlikeye atıyor da olabiliriz.”

Ateş, boğuk bir sesle “Yapalım şu işi,” dedi. “Belki de zaman yolculuğu, yalnızca dedenin hayal ettiği bir şeydir.”

Elini kapının koluna uzattı. Önce Maya sonra da Güneş ayısını yaptılar. Son bir kez birbirlerine bakıp, kolu indirdiler.

ZAMANIN NABZİ

Kilit, takırtıyla yuvasına oturdu. Kapı çocukların arkasından kapanmıştı. Odanın içinde mavimsi bir alacakaranlık vardı. Duvarlarda, hatları belirsiz bir sürü kapı varmış gibiydi. Kâh belirginleşip kâh kaybolan binlerce kapı... Tempus'un başı sonu yoktu. Açılıp kapanan, gıcırdayıp inleyen kapıların üstünde yıllar yazılıydı. Kapılar açılıp arkadaki bulanık geçitlere bir bakış atma şansı yakaladıklarında, üç arkadaşın kulaklarına çeşitli sesler geliyordu. Bazen makine uğultuları, müzik sesleri, bir keman sesi, gülüşen çocuk sesleri duyuluyor; bazen de bir savaş alanından gelen top sesleri, bir kutlamadan gelen neşeli insan seslerine karışıyordu. Sirenler çalıyor, koro sesleri yükseliyor, silah sesleri ve çığlıklarla alev çatırtıları ve su sesleri birbirine giriyordu. Kulakları sağır eden bu karmakarışık seslerle sersemleyen çocuklar, ellerinde olmadan bir adım geri çekildiler. Ama Tempus'a girdikleri kapı çoktan belirsizleşmiş, sisler arasında kaybolmuştu. Artık geri dönüş yoktu.

Korkudan çocukların boğazı düğümlenmişti. Diğer yandan gerçek dışı gibi görünen ve her yeri sürekli değişen bu oda, hepsini büyülemişti.

Güneş, “Siz de hissedebiliyor musunuz?!” diye bağıırken ayaklarını gösteriyordu.

Maya ile Ateş, ne olduğunu aynı anda fark ettiler. Odanın tabanı canlı gibiydi. Ayaklarının altında, sanki bir nabız atıyordu.

Güneş kendi kendine konuşurcasına, “Zamanın kalbi,” diye fısıldadı.

Maya, cesaretini toplayıp ileri birkaç adım attı. Tabanlarının altında kalp atışına benzeyen, ritmik bir hareket hissediyordu. Ateş ile Güneş de onu izlediler. Bir yandan ayaklarının altında hareket eden zeminde dengelerini kaybetmemeye bir yandan da kapıların üstünde yazılı tarihleri çözmeye çabalıyorlardı.

Ateş bir anda “İşte burada!” diye haykırdı. “Bu kapıda M.Ö. 1478 yazıyor!”

Güneş “Bu, Hatşepsut’un tahta çıktığı tarih...” diye mırıldandı. Elleriyle kulaklarını kapamıştı. Çünkü artık gürültü, dayanılmaz olmuştu. Maya “Haydi, gidiyoruz!” diye bağırdı.

Güneş “Acaba vazgeçip çıkışı mı arasak?” derken Maya gürültüyü bastırmaya çalışarak “Yararı yok,” diye yanıtladı. “Çıkış yolu kapandı. Dönüş yolunu bulamayız!” Üzerinde M.Ö. 1478 yazan kapının önüne gitmişti bile.

Güneş “Bekle!” diye haykırdı.

Maya, yüzünde kışkırtıcı bir gülümsemeyle, “Haydi çocuklar, nerede kaldınız?” diyordu.

Ateş, Güneş'i kapıya doğru iteledi. Maya kapıyı açtı. Önlerinde kocaman, kara bir delik duruyordu. Hepsi el ele tutuşup dikkatlerini Teb üzerinde yoğunlaştırdılar. Bir anda güçlü bir fırtına sesi duyuldu. Sonra karanlığa doğru çekildiler. Tek duydukları, kendi sesleriydi; bir ağızdan haykırıyorlardı.

Sonra, ortalık bir anda sessizleşiverdi.

Bir rüyada gecenin sonsuz derinliklerine kayar gibiydiler. Yeniden nefes almaya cesaret edebildiklerinde, çevrelerindeki her şeyin değişmiş olduğunu fark ettiler. Artık zaman tüneline de değildiler. Etraf müthiş sıcaktı. Çıplak ayaklarının altında sıcak kumları hissettiler.

Ateş, şaşkınlıkla "Neredeyiz biz?" diye sordu.

Maya "Harika, sıcak bir yerdeyiz," diye yanıt verdi. Üç kafadarın üstünde uzanan gökyüzü, yıldızlarla doluydu. Geceydi ama saatin kaç olduğunu anlayamadılar.

Maya, etrafına bakındı. Hemen arkalarında dev gibi bir hurma ağacı, gökyüzüne uzanıyordu.

Alçak bir sesle "Bana öyle geliyor ki, az önce bu hurmanın içinden geçip buraya geldik," dedi. "Sizce bu mümkün mü?"

Güneş "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bu, zaman tüneline gize mi olarak kalacak. Her neyse, bu ağacın yerini unutmayalım. Dönüş yolunu bulmamız için bize gerekli olacak. Bakın, şurada eski bir evin kalıntıları duruyor. Yanında da bir kuyu var."

Güneş ayrıntıları beynine kazımak ister gibiydi. Dudakları bir gülümsemeyle büzüldü. “Zaman yolculuğu gerçekmiş demek. Kontar Dedemin yalan söylemediğini biliyordum!”

Maya da gülüyordu, “Şu halinize bakın, ikiniz de Tarzan gibisiniz.”

Ateş ile Güneş, bellerine sarılmış deri, kısa eteklik gibi bir şeyle zayıf ay ışığında dikiliyorlardı.

Ateş “Sen bizden farklısın sanki!” dedi.

Maya da yerlere kadar uzanan, omuzlarında geniş askılar olan, beyaz çarşafa benzer bir şeye sarmalanmıştı.

Güneş heyecanla, “Sanırım gerçekten de Eski Mısır’dayız,” dedi. “En azından Mısırlıların böyle giyindiklerini söyleyebilirim. Bir kitapta görmüştüm.”

Maya “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi. “Sanki rüyadayım. Gürültüyü siz de duyuyor musunuz?”

Güneş “Evet” dedi. “Galiba yakınlarda bir nehir var. Nil yakınlarında olmalıyız! Teb kenti Nil kıyısında ya...”

Ateş “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Maya soruyu, sanki dünyanın en doğal şeyini söyler gibi “Hatşepsut’un sarayını arayacağız elbette,” diye yanıtladı.

Üç çocuk, nehir boyunca yürüyüp Teb’in doğusundaki limana ulaştılar. Ay ışığı, inanılmaz büyüklükteki nehrin sularını gümüş rengine boyamıştı. Sazdan yapılmış balıkçı sandalları, kıyı boyunca uzanıyordu. Kumsala gerilen ağlar, kurumaya

bırakılmışlardı. Akasya ağacından oyulmuş kısa, geniş kanolar, suyun içinde birbirlerine bağlanarak yan yana dizilmiş, kullanılmayı bekliyorlardı. Kumsalda tomruktan yapılmış, sılıkla yönetilen basit salllar da vardı, büyük yelkenli tekneler de. Liman boyunca sıralanan meyhanelerden insan sesleri duyuluyordu. Limana açılan dar sokaklar bomboştu. Kol kola girmiş iki sarhoş, sallana sallana üç arkadaşın yanından geçtiler. Bir aşk şarkısını avaz avaz söylüyorlardı.

Ateş, çocukları ters bakışlarla süzen bir adama yan gözle bakıp “Korkarım Teb’in iyi mahallelerinden birini denk getirememişiz,” diye mırıldandı.

O anda Güneş “Hey, şuraya bakın!” diye seslendi.

“Bu bir saray değil mi?”

Limanın biraz gerisinde, yüksek duvarlarla çevrili, büyük bir yapı yükseliyordu. Bina, cephesinde gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan binlerce yağ lambasıyla aydınlatılmıştı.

“Evet, herhalde öyledir. Bu, Hatşepsut’un sarayı olmalı.” Maya’nın sesinde saygılı bir ifade vardı.

Arkadaşlarına “Gelin!” dedi.

Teb kenti karmakarışık sokaklardan, bir sürü meydancık-tan, minik geçitlerden ve çıkmaz sokaklardan oluşuyordu. Evler sıkışık bir biçimde bitişiktiler; içlerinde dört katlı olanları bile vardı. Üç arkadaş, duvarın dışındaki sokakları koşarak geçtiler. Meyhanelerden insanların sesleri duyuluyordu. Sokak biraz genişleyip bir meydana açıldı. Çocuklar, kendilerini bir anda yaklaşık 25 metre uzunluğunda, üzerinde bilmece gibi işaretler bulunan iki dikilitaşın önünde buldular. Taşların hemen ardında ise devasa bir tapınağın sonsuza dek ayakta kalmak üzere inşa edilen görkemli kapısı, *Pilon* yükseliyordu.

Güneş saygıyla: “İşte *Naos* da şurada,” dedi.

Maya ve Ateş aynı anda atıldılar: “Ne?”

Güneş içini çekti. “Tanrıların yaşadıkları kutsal yerler işte, içinde lahit mezarların olduğu tapınaklar. Tarih dersinde öğretmeni dinlemediniz mi?”

Maya “Dinledik ama her şeyi hatırlamak da olanaksız,” dedi. Utanmış gibiydi.

“Bakın, şöyle açıklayayım: *Naos*’ da bulunanlar...”

Ateş “Tamam, tamam,” diyerek onu susturdu. “Başka zaman açıklarsın. Gecenin bir vakti kutsal bir yerin yakınında boş boş dolaşmamız, hoş bir izlenim bırakmayabilir.”

Güneş omuz silkti. “Siz bilirsiniz. O zaman haydi yürüyün de saraya gidelim.” Etkileyici *Pilon*’a son bir bakış atıp meydana çıkarak, karmaşık sokaklara dalan arkadaşlarının ardından yürüdü.

Gece olmasına karşın, Teb kenti uyumuyordu. Sokaklardan acelesi varmışçasına kayan gölgeler, gözden kaçacak gibi değildi. Güneş, bunların gecenin karanlığından yararlanan hırsızlar mı, yoksa saldırıya uğramaktan korkan sıradan insanlar mı olduklarını düşünmeden edemedi. Bu korkuyla adımlarını hızlandırıp arkadaşlarına sokuldu.

O sırada Maya, “Bu yol devam etmiyor,” diyordu.

Güneş inledi. Kendilerini bir kez daha çıkmaz bir sokakta bulmuşlardı. Oysa firavunun sarayı öylesine yakın görünüyordu ki ellerini uzatsalar duvarına dokunacak gibiydiler. Yaklaştıkça bina daha da etkileyici bir görünüme bürünüyordu. Güneş, arkasına döndü; birden taş gibi kıpırtısız kaldı. Duyulan ıslık sesinin ardından bir cisim kendisine doğru uçtu ve Güneş, kendini yere attı. Başının hemen yanından bir gölge geçti.

Ateş gülerek “Yalnızca bir kedi,” dedi.

Maya “Ses çıkartmayın,” diye fısıldadı. “Gizlenin çabuk!” Arkadaşlarını evin duvarının ardına doğru iteledi.

Bir adam, dosdoğru onlara koşuyordu. Bir elinde ağ, diğer elinde hanđer vardı. Kedi, çıkılmaz sokağın sonundaki duvarın önünde durmuş, duvara sıçramaya alışuyordu ama beceremedi. Duvar, onun için fazla yüksekti. Bu arada hanđerli adam, birkaç metre önlerine kadar gelmişti. Kedi gözlerini adama dikmişti; kulakları ise kafasına yapışmış durumdaydı. Kuyruğunu hızla sallıyordu. Belli ki çok korkmuştu. Adam, yavaşça kediye yaklaştı. Hanđerin eliği, ay ışığında parıldıadı. Sonra adam ağı fırlattı. Kedi yana doğru bir hamle yaptı ama çok geç kalmıştı. Ağ üstüne kapanıverdi. Kedi, ağın içinde umutsuzca debeleniyordu.

Adam zaferle “İşte yakaladım seni!” diye bağırdı. Ağa dolanmış kediye dikkatle yaklaştı.

Maya “Bu adam kediyi öldürecek!” diye fısıldadı. Ardından hiç duraksamadan atılıp adamın önüne dikildi. Adama “Onu rahat bırak, hayvan düşmanı!” diye bağırdı.

Adam “Sen ne karışıyorsun? Kaybol abuk!” diye öfkeyle söylendi. Ama kediyle mi Maya’yla mı uğraşacağına karar veremiyor gibiydi.

Maya, onun yerine karar verip hızla eğildi. Yerden bir avuç kum alıp adamın yüzüne fırlattı.

“Osiris’ aşkına! Bunu ödeyeceksin!” diye haykıran adam, gözlerini ovuşturuyordu. Maya, bu fırsatı değerlendirip ağa

---

* Ölüler Tanrısı.

dolanmış kediyi kaptı. Bir yandan kedi pençeleriyle onu yaralamasın diye, ağı bir çıkın gibi kendinden uzak tutuyor, bir yandan da koşuyordu. Ateş ve Güneş de Maya'nın peşindeydi.

“Siz görürsünüz!” diye bağırarak adam da peşlerinden koşmaya başlamıştı.

Çocuklar, sokakların birinden çıkıp diğerine dalıyor, izlerini kaybettirmeye çalışıyorlardı. Sonunda içinde palmiyeler bulunan bir meydana geldiler. Meydan, dört yol ağzındaydı.

Güneş ile Ateş aynı anda, “Ne tarafa?” diye sordular. Hepsinin soluk soluğa kalmışlardı.

Maya hafif bir kararsızlıkla, “Ben nereden bileyim?” dedi.

Kedi ağın içinde debelenmeyi sürdürüyordu. Maya hayvanı bir an önce bırakması gerektiğinin farkındaydı. Önemli olan, onları takip eden adamdan kurtulmaktı. Ama nasıl? Kız omzunun üstünden geriye baktı. Adam giderek yaklaşıyordu. Maya, sinir içinde dudaklarını ısırды. Hangi yöne gitmeliydiler? O sırada gözüne bir evin çatısına uzanan merdivenler ilişti. Hemen kararını veren Maya, merdivenlere koşup yukarıya tırmandı. Arkadaşları da peşinden tabii. Çatıda kilden yapılmış tuğlalar duruyordu. Evin sahibi, besbelli inşaat yapıyordu. Maya, içinde kedi olan ağı Güneş'in eline tutuşturup bir tuğla kaptı ve elini kaldırdı.

Merdivenin başına gelmiş olan adama “Olduğun yerde dur!” diye bağırdı. Adam Maya'nın elindeki cephaneyi de görünce duralamıştı.

Tam o sırada aşağıdan, “Orada neler oluyor?” diyen öfkeli bir ses duyuldu. Bitişik evin kapısı açılmış, bir kadın burnunu dışarı uzatmıştı.

“Susun! Gece bile rahat yok mu sizden pis serseriler?”

Hançerli adam kadını önemsememişti ama yandaki evden bir erkek sesi yükseldi:

“Hey! Duymuyor musunuz? Kesin gürültüyü, defolun! Bırakın da namuslu insanlar huzur içinde uyusun. Şimdi *mecaylar* gelip sizi içeri tıksınlar da görün gününüzü!”

Polis kuvvetlerine yardımcı olan ve Teb kentinde geceleri asayişi sağlayan birliklerin adını duyan hançerli adam, ikna olmuş gibiydi. Topuklarının üstünde dönüp, gecenin karanlığında kayboldu. Üç arkadaş rahatlamıştı; biraz bekledikten sonra damdan indiler.

Uzanıp Güneş’in elindeki torbayı alan Maya “Zor kurtulduk,” diye mırıldandı. Yumuşak bir sesle kediyle konuşup hayvanı sakinleştirmeye çalışan üç kafadar, bu vesileyle kediye alıcı gözle bakma fırsatı da bulmuştu.

Kedi, altın renkli tüyleri ipek gibi parlayan, alışılmadık güzellikte bir hayvandı. Göğüs tüyleri daha açık renkliydi. Başı ince uzun, burnu basıktı. Birbirinden uzakça duran zümrüt yeşili gözleri, ışıltılar saçıyordu. Bedeni narin ama kaslıydı. Hiç eksilmeyen bir çabayla ağdan kurtulmak için debelenip duruyordu.

Güneş, “Bu adam kediyi neden öldürmek istiyordu dersiniz?” diye sordu.

Maya omuz silkti. “İyi soru. Korkarım bu soruyu yanıtlamamız olanaksız. Şimdi gevezelik etmeyelim de kediyi şu ağdan kurtaralım. Bana yardım edin ama pençelerine dikkat edin!” dedi.

Pek uzağa gitme fırsatı bulamadılar. Bir anda arkalarından ayak sesleri duyuldu. Elllerinde meşaleler tutan, bellerinde büyük, eğri palalar bulunan bir polis birliği meydana doluştu. Komutanları çocuklara doğru elini uzatıp, “Durun!” diye emretti.

Güneş fısıltıyla, “Korkarım bir sorunumuz var,” dedi.

Kel kafalı, geniş omuzlu dev gibi bir adam olan komutan, çocuklara doğru yürüdü ve sert bir hareketle ellerindeki ağı çekip aldı. Meşalelerin ışığında kediyi iyice inceledikten sonra “Gerçekten de bu Kiya,” dedi. “Firavunun kutsal kedisi! Onu bulabildiğimiz için *Bastet** şükürler olsun!”

Kediyi adamlarından birine verip, çocuklara döndü. Hırsla “Firavunun kedisini çaldınız. Bunu pahalıya ödeyeceksiniz!” diye söylendi.

“Hayır, öyle olmadı,” diyen Güneş, itiraz etmeye çalışıyordu. “Biz kediyi...”

---

* Kedileri koruyan tanrıça.

Komutan, "Kes sesini!" diyerek onu susturdu. "Sizi kutsal Hatşepsut'a götüreceğiz. Nasıl cezalandırılacağınıza o karar verecek." Hafifçe gülümseyerek "Böyle bir durumda ölüm cezası alacağınıza emin olduğumu söyleyebilirim," diye ekledi.

TANRIÇANIN HUZURUNDA

Polisler, üç kafadarı ortalarına alıp, saraya doğru sürüklediler.

Ateş, “Kraliçenin kedisiymiş!” diye hayıflandı. “Eğer bilseydim...”

Maya fısıltıyla “Ne?” diye sordu. “Bilseydin ne yapacaktın? Kediye o hançerli tipin ellerine mi bırakacaktın?”

Ateş usulca, “Hayır, elbette hayır. Ama bak, şimdi kedi yüzünden nasıl bir belaya çattık,” dedi.

Güneş “Üzülmeyin çocuklar,” diyerek söze karıştı. “Bakarsınız Hatşepsut’u aslında Kiyasının hayatını kurtardığımızı inandırırız.”

Çocuklar, sıkıntılı bir sessizliğe büründüler. Bu arada saray alanının sınırlarından içeri girmişlerdi. En dışta göze çarpmayan bazı yapılar vardı. Bunlar saray hizmetlilerinin yaşadığı evlerdi. Çevresi Hatşepsut’un heykelleriyle süslü, birkaç nöbetçinin koruduğu anıtsal kapıdan geçip büyük tören alanına girdiler. Binanın hemen girişinde, sarayın resmi işlerinin

yürütüldüğü bir grup oda vardı. Polisler, çocukları kimsenin bulunmadığı çalışma odalarından, galerilerden, görkemli kabul salonlarından geçirdiler. Bu alışılmadık grup, sonunda firavunun özel dairesine ulaştı. Altın varaklı, çift kanatlı kapının önünde iki süslü heykel vardı; Gök Tanrıçası *Hathor* ve şahin başlı Güneş Tanrısı *Ra*. Taş kadar ifadesiz nöbetçiler, çift kanatlı kapıları ardına dek açtılar.

Kalpleri heyecanla çarpan çocuklar, sarayın en kutsal salonuna girmişlerdi. Öylesine bir zenginlik içindeydiler ki, şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı. Zeminde altın kullanılmıştı. Salonun duvarlarına som altından çeşitli tanrı heykelleri sıralanmıştı. Ayrıca gümüşten yapılmış hayvan heykelleri ve ağaçlar da vardı. Tavanda koyu lacivert lapis taşından süslemeleri olan çeşitli resimler bulunuyordu. Yine som altından *Horus* (şahin başlı Güneş Tanrısı'nı temsil ettiğine inanılan firavun) tahtı üzerinde, yirmili yaşlarının ortasında görünen, çok güzel bir kadın oturuyordu: Nil Tanrıçası. Bir elinde sarmal biçimindeki altın asayı, diğerinde yelpazesini tutuyordu. Firavun turuncu giysiler içindeydi ve alnına, taşları pırıl pırıl parlayan bant biçiminde bir *Diadem*'i takmıştı. Başında sarısiyah çizgili, omuzlarını da örten bir eşarp vardı. Eşarbtutan bandın tam ortasına firavunun mutlak gücünü simgeleyen *Sehenti* mührü takılmıştı. Bu mühür, akbaba ile korku veren kobra ikilisinin yer aldığı, her iki Mısır'ın hükümdarlığını gösteren bir simgeydi.

Badem biçiminde gözleri, hafif çıkık bir çenesi ve kemerli ince bir burnu olan Hatşepsut'un güzel yüzünde meraklı bir ifade vardı. Komutan kendini yere atıp alnını altın süslemeli taşlara yapıştırdığında da sessizliğini bozmadı. Güneş, Maya ve Ateş de komutanı taklit ettiler. Firavun eliyle kalkmalarını işaret etti. Polis şefi, Teb limanında yaşananları kendi açısından aktarırken kraliçenin yüzü karardı. Ama yüzbaşı adamına gözleriyle emir verip kediyi getirttiğinde, yüzü sevinçle aydınlandı ve gülümsedi.

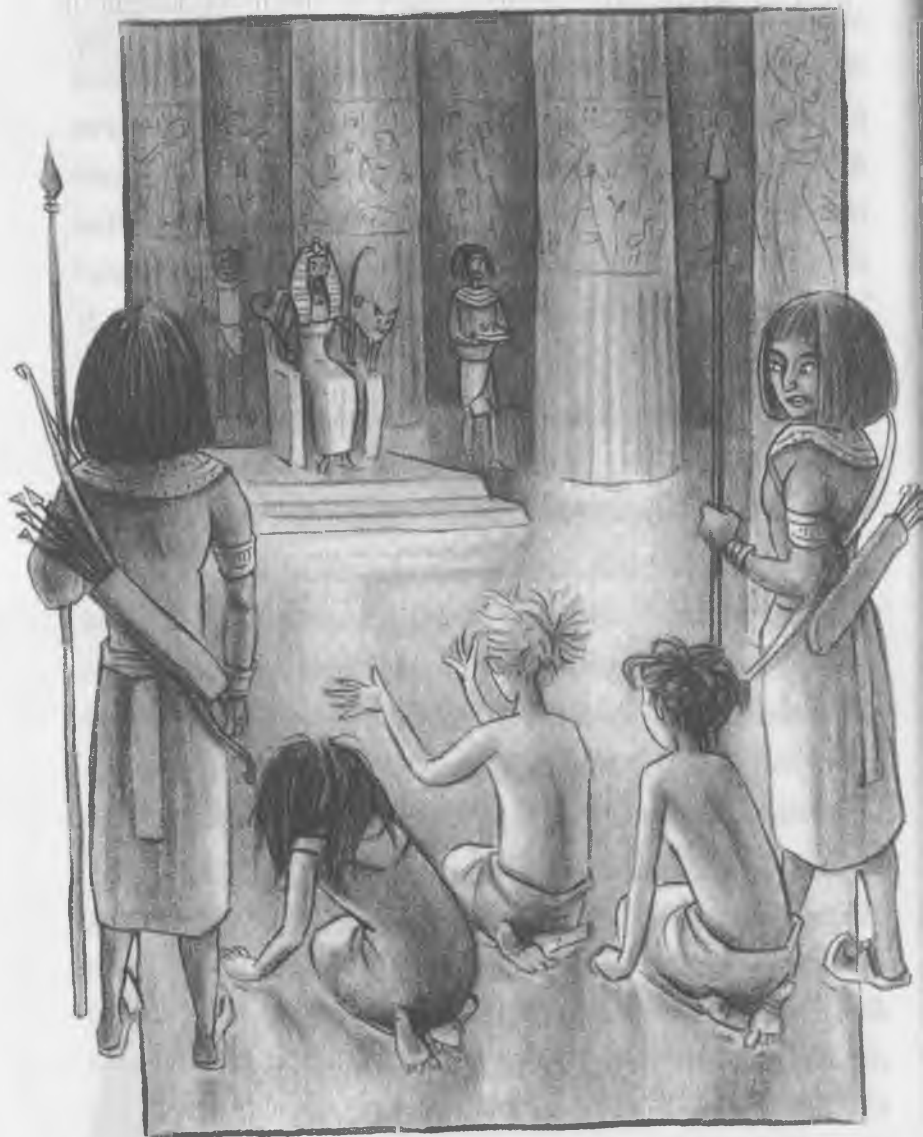
Mecay, durumu anlattı ve "Kiya'yı bu çocuklar kaçırmış Kutsal Horus," diyerek durumu son bir kez daha özetledi. Eğilerek firavunu selamladıktan sonra birkaç adım geri çekildi.

Hatşepsut, sert bakışlarla üç çocuğu süzdü. Bu arada Kiya sakinleşmiş, firavunun bacaklarına sürtünerek mırıltılar çıkarıyordu. Sonunda oturup tüylerini yalamaya koyuldu.

"Demek bu üç serseri benim malıma el uzattılar?" dedi Hatşepsut. Sesi sert ve öfkeliydi. "Küstahça demesek bile çok cüretkâr bir davranış, öyle değil mi? Siz kimsiniz bakalım?"

Güneş cesaretini toplayıp firavunun gözlerine baktı. Bakışlarını kaçırmamak için büyük çaba harcaması gerekmişti ama bu maceradan sağ salim çıkmaları için bir şeyler yapmak zorunda olduğunun da farkındaydı. Beyni çılgın gibi çalışıyordu. Olabildiğince çabuk, inandırıcı bir öykü uydurmak zorundaydı.

Güneş, “Küçük köyümüz soyguncu bir çöl kabilesinin saldırısına uğradı. Biz üçümüz saklanarak ellerinden kurtulduk ama ailelerimiz köle olarak satılmak üzere sürüklenerek götürüldüler,” diyerek söze başladı.

Yan gözle baktığında Maya ile Ateş'in şaşkın bakışlarla onu dinlediklerini fark etti. Güneş, konuşma ve öyküler uydurma konusunda öteden beri üçünün içinde en iyisiydi.

Konuşmasını sürdürdü: “Açlık yüzünden köyümüzden ayrılmak zorunda kaldık. Amaçsızca oradan oraya dolaştık. Sonunda Nil'e ulaştık. Bir ticaret gemisi bizi alıp nehirden yukarı getirdi. Geminin kaptanı önceleri çok iyi davrandı ama sonra bizi köle olarak satmak istediğini anladık. Gemiden ancak dün, Teb'deyken kaçabildik. İşte sonra da Kiya ile karşılaştık.”

Hatşepsut kaşlarını kaldırdı. Güneş, kraliçenin ona inanması için içinden dua etti.

Firavun anlatılanlara pek inanmamış gibi “Oldukça heyecanlı bir hikâye,” dedi. “Siz hangi köydensiniz?”

Güneş paniğe kapıldı. Bu soruyu beklemiyordu. Yardımına Ateş yetişti. Bölgenin haritasını kopyalarken, yerleşim alanlarının adları aklında kalmıştı.

“Nubiendeki Kurkur vahasındanız,” diye atıldı Ateş.

Hatşepsut hafifçe başını salladı. “O vahayı biliyorum. Ama neden Kiya'mı yakalayıp öldürmeye çalıştığınızı anlayamadım.”

Güneş “Hiç öyle bir şey düşünmedik ki,” dedi. “Tersine biz onu hançerli adamdan kurtardık.”

Maya ile Ateş de başlarını sallayarak onu desteklediler.

Hatşepsut bir kahkaha atıp “Peki nasıl oluyor da kedim bir ağın içinde? Kedi böyle mi kurtarılır?” diye sordu.

Güneş yeniden konuşmaya başladı. Hayatlarını kurtarmak için çabalıyordu ama kraliçe pek etkilenmişe benzemiyordu. Bir yandan dinliyor görünürken, diğer yandan hizmetlilerden birinin getirdiği minik et parçalarıyla kediyi besliyordu.

“Bu anlattıklarınız bana pek inandırıcı gelmedi,” derken parmaklarını şıklattı. Hizmetlilerden biri yanına koştu. Hatşepsut, adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Durum iyiye gitmiyordu.

Tam o anda, üç arkadaşa hiç beklemedikleri bir destek geldi. Kiya, firavunun ayaklarının dibinde yattığı yerden kalkıp, çocuklara doğru ilerledi. Hareketleri ağır ve gösterişliydi. Adımlarını tıpkı bir balerin gibi atıyordu. Kiya, çocukların ayaklarını kokladı ve başını ayaklarına sürttü. Maya cesaretini toplayıp kutsal kediyi okşadı. Kiya, anlaşılmaz bakışlarla Maya'ya bakıp mırıl mırıl mırıldandı. Hatşepsut, kedisini şaşkın bakışlarla izliyordu.

Güneş “Bakın,” dedi. “Kiya bizden korkmuyor. Bu bizim...”

Firavun “Tamam, tamam,” diyerek onun sözünü kesti. “Sanırım doğruyu söylüyorsunuz. Yoksa Kiya kendisine dokunmanıza izin vereceğine, hepinizin gözlerini oyardı.”

Güneş, Maya ve Ateş derin bir nefes aldılar. Ama onlara ne olacağı hâlâ belli değildi.

Hatşepsut'un soruları bitmemişti. "Şu hançerli adam... nasıl biriydi?"

Ne yazık ki, çocuklar ancak belirsiz bir tarif verebildiler. Ortalık oldukça karanlıktı.

Hayal kırıklığına uğrayan firavun, polis şefine dönüp, "Liman bölgesini elden geçirin; sorup soruşturun bakalım. Belki olayı gören birileri olmuştur," dedikten sonra yerinden doğruldu. "Çok geç oldu. Odama çekileceğim," dedi. "Vahadan gelen bu üç çocuğu bağışlıyorum. Teşekkürümün bir ifadesi olarak, sarayda kalmalarına izin veriyorum. Onlara uygun birer iş bulun. Mutfakta her zaman yapacak iş bulunur. Haydi Kiya!" Ama Kiya, kendisini okşamayı sürdüren Maya'dan ayrılmak istemiyor gibiydi.

"Kiya!"

Kedi, isteksiz bir tavırla yeni arkadaşından ayrılıp, firavunun peşinden gitti. Salondan ayrılmadan önce son bir kez dönüp çocuklara baktı. Çekik gözlerinde akıllı, çok bilmiş bir ifade vardı.

Polis şefi, Güneş, Maya ve Ateş' i, o muhteşem salondan çıkardı. Yine aynı merdivenlerden, koridorlardan geçip hizmetlilerin yaşadığı bölüme geçtiler. Alaylı bir tavırla onları boş bir odaya iteleyen polis şefi, ağır tahta kapıyı arkalarından kapattı.

Küçük oda, bir yağ lambası ile aydınlanmıştı. Yere, içi saman dolu üç ince şilte serilmişti. Bir köşede, içinde su olan bir testi duruyordu. Ortada eşya adına başka bir şey yoktu.

Maya alaycı bir gülümsemeyle “Yeni evinize hoş geldiniz,” dedi. “Burası gerçekten de güzelmiş!”

Güneş, “Kendimizi zindanda bulmadığımız için şükretmelisin,” dedi.

Ateş bir elini omzuna koyup “İyi iş başardın,” derken sesinde belirgin bir saygı tonu vardı. “Hayatımızı şu hikâye kurtardı.”

Güneş utanmıştı. Eliyle ‘önemsiz’, dercesine bir hareket yaptı ve “Senin vaha fikri de hiç fena değildi,” dedi.

Maya, “Kiya’yı unutmayın lütfen. Şansımız varmış ki hayvan bize dostluk gösterdi,” diye atıldı. Sonra da kendini şiltelerden birine atıp “Oh, ne güzel; taş gibi sert ama buna da alışırız,” dedi.

Güneş esneyerek, “Kiya harika bir hayvan,” diye ekledi. “Şimdiye dek gördüğüm kedilerden çok farklı.”

Ateş de aynı fikirdeydi. “Evet. Gerçekten de öyle. Kiya çok akıllı ve bilmece gibi bir kedi.”

Maya kollarını başının altında kavuşturmuştu, “Evet, anah-tar kelime ‘bilmece gibi’ çocuklar. O adamın Kiya’yı neden öldürmek istediğini bulmalıyız ve bu iş için hemen yarın sabah kolları sıvamalıyız,” dedi

İLK SAĞDIRI

Daha gün ağarırken, kedibalığı ya da *Latos* denilen büyük Nil levreği yakalamayı uman balıkçılar Nil'e açılırlardı. Havanın serin olduğu günün bu erken saatlerinde, çiftçiler tarlalarını sürmeye başlar, öküzler sabanlara koşulur ve Nil Vadisi'nde hayat çok erken başlardı. Yükselen sabah güneşi, sarayı yumuşak, kızılımsı bir ışıkla sarmalamış gibiydi. Ama üç arkadaşın uyandırılışı, bu kadar yumuşak olmadı. Odanın kapısı savrulurak açıldı ve içeriye kendi yaşlarında bir oğlan daldı.

Neşeyle ellerini çırpın çocuk, bir yandan da, "Uyanın! Haydi kalkın!" diye bağıırıyordu. "Siz yeni çocuklar olmalısınız. Çabuk olun! Mutfakta yapacak bir sürü iş var."

Güneş, Maya ve Ateş, uyku sersemi bir hâlde ayağa fırladılar.

"Ben Ani'yim, mutfak yardımcılarında biriyim. Size işleri göstermek benim görevim," diyen delikanlının yüzünün bir yanında, tüm Mısırlı gençlerde bulunan uzun saç lülesi dikkat

çekiyordu. “Haydi çabuk olun! Gecikirsek Şef Reşho canımıza okur.”

Evin dışındaki kuyudan çektikleri suyla alelacele yüzlerini yıkayan çocuklar, bir yandan da Ani'ye kendilerini tanıttılar.

“Ne komik isimleriniz var. Neyse, önemli değil. Haydi beni takip edin!”

Ani, onları sarayın mutfağına götürdü. Mutfakta tam bir curcuna hüküm sürüyordu. Ani, kimin hangi işlerden sorumlu olduğunu anlatmaya başladı. Hizmetçiler ellerinde et dolu kocaman toprak kâseler, içinde meyve ve ekmek bulunan tep-siler ve ağzına kadar dolu testilerle oradan oraya koşturuyorlardı. Upuzun masalarda, yığınla sebze kesilip doğranıyordu. Bir köşede, içinde ekmek pişirilen kocaman bir fırın vardı. Bir yanda, hurma ve çeşitli baharatlarla tatlandırılan bir tür arpa birası olan *henket* hazırlanıyordu. Balla tatlandırılan bir tür şarap olan *irep* etiketlenmiş testilerden sürahilere dolduruluyordu. İki kadın balık ayıklıyor, diğer kadınlardan ikisi ise bıldırcın temizliyordu. Bir kasap, elindeki satırla, kocaman bir tahta tezgâhın üstündeki büyük et parçalarını porsiyonlara ayırıyordu. Mutfağın açıldığı avluda birkaç ateş yakılmış, ızgara yapılıyordu. Mutfağın her yerinden dumanlar tütüyor, pişen yemeklerden buharlar yükseliyordu. Ortalığı yoğun bir baharat kokusu kaplamıştı.

Biri berrak bir sesle “Çabuk, çabuk!” diye bağırdı. Bu, Reşho'nun sesiydi. Kel kafası, bir horoz ibiği gibi kıpkırmızı

olan, aşırı şişman mutfak şefi, duvarları isten kararmış mutfağın orta yerinde dikilmiş, her yanı aynı anda görmeye çalışıyordu. Yusuvarlak göbeğine lekeli bir önlük bağlamış olan Reşho, sürekli ellerini önlüğüne sürtüyordu. Ani, iki arada bir derede, minik kepçe kulakları, şişmanlıktan iki kat olmuş gıdısı, koca kel kafası nedeniyle ona “Nil aygırı” adını taktıklarını söyledi.

Mutfak şefi “Nerelerdesin Ani?” diye homurdanıp alındaki teri sildi. “Neyse, yeni çocukları getirdiğin iyi oldu.” Yanlarına yaklaşıp dostça bir edayla çocukların saçlarını okşadı. “Umarım becerikli çocuklarınızdır. Bugün gerçekten de çok işimiz var ve her şey aksamadan yürümek zorunda. Hepiniz bir işin ucundan tutun. Oğlanlar odun getirsin, kızımız da kabakların içine dolma malzemesi doldurabilir herhalde. Ama sakın unutma, bu yemek Hatşepsut’un en sevdiği yemektir. Ona göre! Haydi bakalım, acele edin... Yoksa öğlenki ziyafeti yetiştiremeyeceğiz. Hiçbir şeyin ters gitmemesi için *Amon**’a dua ediyorum. Yoksa beni timsahlara yem ederler!”

Güneş ile Ateş, odun getirmeye yollanınca Ani, Maya’yı tezgâhlardan birinin önüne itti. Kabakları oymasına için eline bir bıçak tutuştururken “Öğlen yemeğinde sarayda ziyafet veriliyor,” diye açıkladı. “Kutsal Hatşepsut, iki gündür sarayda ağırlanan, Nubien Krallığı’nın başveziri İnebni ile öğle yemeği yiyecek.” Ani de

* Mısır mitolojisinde en büyük tanrı.

elinde bıçak, kabak oyuyordu. Sesini alçaltıp “İnebni’nin kutsal Hatşepsut’la evlenmek istediği söyleniyor. En son saray dedikodusu bu! Ama tabii firavunumuz bu teklifi kabul etmemiş. Bu da adamı çok kızdırmış.”

Reşho “Dedikoduyu kesin!” diye gürlledi. “Kabaklar ne durumda?”

Ani ile Maya, bir süre sessizce çalıştılar.

Maya, “Reddedilmiş bir vezir... oldukça ilginç,” diye düşündü.

Usulca, “Peki şimdi ne olacak?” diye sordu.

Ani fısıltıyla “İsteklerinin kabul edilmemesine alışık olmayan Başvezir İnebni çok öfkelenmiş, öyle diyorlar. Aşırı gururlu, çok acımasız ve sinirli bir adammış. Saray hizmetkârları yoluna çıkmamaya çalışıyorlarmış. Umarım yakında gider,” diye yanıt verdi.

Maya, başını salladı. Aklına başka bir şey gelmişti.

“Kiya’yı öldürmek isteyen adam yakalanmış mı acaba? Bu konuda bir şey duydun mu?”

Ani ağzına bir parça kabak attı. “Bildiğim kadarıyla şu ana dek tutuklanan kimse olmadı.”

Maya, “Ben de çok acıktım,” dedi. Ani başını salladı, kocaman mutfağın öbür ucuna doğru gidip, elinde bir parça taze ekmek, bir üzüm salkımı ve bir bardak taze süt ile döndü.

Maya, elindekileri atıştırırken Ani “Reşho çok serttir ama

birinin aç olduğunu öğrendiğinde anlayış gösterir,” diye açıklama yaptı.

Maya hafifçe gülümsedi. “Belli oluyor zaten.”

“Söylediklerine dikkat et. Tepesi atarsa Reşho seni kırbaçlatabilir.”

“Tamam, tamam.”

Maya böyleydi işte. Gevezeliği yüzünden başı çok derde girmişti ama yine de çenesini tutamıyordu. Oysa eski Mısır’da daha dikkatli olması gerektiği de açıktı. Hiç şüphesiz buradaki ceza sistemi, yaşadığı kasaba olan Sirius’dakinden çok daha sertti. Dilini tutmaya karar verdi.

Ani’ye, “Güneş’le Ateşe de yiyecek bir şeyler verilmesini sağlayabilir misin?” diye rica etti.

Ani yine başını sallayıp, diğer çocuklardan birine bir işaret yaptı.

Maya, bir yandan lokmasını çiğnerken, bir yandan da “Şu Kiya konusuna dönelim,” dedi. “Sence neden onu öldürmek istediler?”

Ani omuz silkti. “Belki de Kiya alışılmış kedilerden olmadığı içindir.”

“Ne demek istiyorsun?” Ani’nin konuşmayı sevmesi ve saray dedikodularıyla ilgilenmesi, gerçekten çok iyi olmuştu.

“Eh, Kiya kutsal bir hayvandır. *Bastet* Tapınağı'ndan gelmiştir ve sırlarla doludur. Ayrıca inanılmaz zekidir.” Ani'nin sesi saygılıydı. “Hatşepsut dışında kimse, onun dilinden anlamaz. Ama firavunumuzu tehlikelere karşı uyardığı söylenir. Hatşepsut'un en iyi özel muhafızının Kiya olduğunu herkes bilir.”

Maya'nın nefesi kesilmişti. “Belki de onu bunun için öldürmek istediler!”

“Kabaklar... kabaklar nerede kaldı? Çabuk olun!” Reşho onlara sesleniyordu. Kocaman kıpkırmızı başını bir anda çocukların arasına uzattı ve “Ne âlemdesiniz?” diye sordu.

“Birazdan tamamdır, Reşho!” diye yanıt veren Ani, mis gibi kokan etten küçük bir parça alıp aceleyle kabaklardan birini doldurmaya başladı.

Reşho, başını sallayıp başka bir masaya doğru ilerledi. Ellerini çırpıp yüksek sesle “Yetiştiremeyeceğiz! Hayır, asla yetiştiremeyeceğiz. Ben de kendimi timsahların havuzunda bulacağım. *Amon* yardımcım olsun!” diye bağırdı.

Mutfak şefi onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Ani sözüne devam etti: “Sevgili Hatşepsut'umuzun Teb'de bir sürü düşmanı var ne yazık ki. Özellikle de firavun ilan edildikten sonra. Yüksek düzeyde din adamlarının onun hükümdarlığına karşı oldukları ve onu öldürtmeye çalıştıkları söyleniyor. Bir kadın tarafından yönetilmek istemiyorlar. Onlara göre tahta III. Tutmosis geçmeliymiş. O, Hatşepsut'un ölen kocası II.

Tutmosis'in başka bir eşinden olma oğlu. Ne var ki, o daha bir çocuk ve ülke yönetimini üstlenemez.”

Maya “Ama güç sahibi olmak isteyen insanların bir çocuğu yönlendirmesi çok daha kolaydır,” diye kendi fikrini söyledi. “Kişisel iradesini kullanabilen Hatşepsut, eminim rahiplerin kendisini etkilemesine izin vermiyordur.”

Maya'nın zihnindeki taşlar yerine oturmuştu. Reddedilen bir başvezir ve güç saplantısı içindeki rahipler... Bu sarayda hiç şüphesiz, firavunu ortadan kaldırmak isteyeceklere hizmet edecek çok insan bulunurdu. Bu düşüncesini Güneş ile Ateş de anlatmalıydı. Maya, bıçağı masaya bırakıp çevresine bakındı. Tam o sırada elleri, kolları odun ve kuru dallarla dolu iki arkadaşı da içeri girdi.

Maya, şaşkınlıkla Kiya'nın da onlarla olduğunu fark etti. Yumuşak bir hareketle masanın üstüne sıçrayan kedi, kıza yanaşıp eline sürtündü. Maya, Kiya'yı kucağına alıp okşadı. Hayvan gün ışığında daha da güzel görünüyordu. Masaların birinden bir parça balık alıp Kiya'ya yedirdi.

Güneş “Senin için daha kolay,” diye sızlandı. “Bu odun sepetleri giderek ağırlaşıyor.”

Ateş, aynı fikirde değildi. “Yok canım! Buna karşın biz de açık havada çalışıyoruz. Bu yemek kokan mutfağa tıklamak zorunda değiliz.”

Maya, çocukları kenara çekip heyecanla “Biraz beni dinleyin!” diye atıldı ve fısıldayarak Ani’ nin anlattıklarını aktardı.

Maya sözünü bitirdiğinde Güneş, “Anlaşılan Hatşepsut büyük bir tehlike içinde,” diye mırıldandı.

Maya “Ve elbette Kiya da,” diye ekledi. Kedi hâlâ kollarında yatıyor, kız sırtını okşarken yarı kapalı gözlerle mırıltılar çıkarıyordu. “O zaman çok daha dikkatli olmalıyız!”

Nubien’in başveziri İnebni, yapılı, uzun boylu, koyu renktenli ve besbelli huysuz bir adamdı. Maya bunu, diğer hizmetçilerle birlikte yemekleri ziyafet sofrasına taşırken kendi gözleriyle de görüp anladı. Güneş ile Ateş, mutfakta kalıp oradaki işlere yardımcı oluyorlardı.

İnebni, yanında özel yardımcısıyla kendi masasında, yüzünde alaycı bir ifadeyle oturuyor, hiç konuşmuyordu. Salonunda yaklaşık elli kişi yemek yiyordu. İnebni ile yardımcısının oturduğu masada ayrıca üst düzey yöneticilerden birkaç kişi ve aile dostları bulunuyordu. Adamların çoğunun başında peruk vardı. Peruklar koni biçiminde kokulu balmumu parçalarıyla süslenmişti. Balmumu sıcaktan eridikçe etrafa baharatlı, hoş bir parfüm kokusu yayılıyordu. Salonun en uç kısmındaki açıklıkta, diğer masalardan yükseğe yerleştirilmiş tahtta, başında kobralı tacıyla kraliçe oturuyordu. Onun arkasında bir köle duruyor, elindeki büyük yelpazeyi sallayarak kraliçeyi serinletmeye çalışıyordu. Kraliçenin yanbaşıda da küçük bir çocuk, III. Tutmosis oturuyordu. Oğlan, inatçı bir biçimde alt çenesini

ileri doğru çıkarmış, kibirli bir yüz ifadesiyle olup bitenleri izliyordu. Firavunun bir el işaretiyle üç erkekten oluşan orkestra, müziği başlattı. İki erkek arp, üçüncü müzisyen de vurdukları çınlayan bir enstrüman çalıyordu. Müzik eşliğinde resim gibi güzel kızlar dans ediyordu.

Maya, birkaç çeşit yemek taşıdığı bir tepsiyle oradan oraya seğirtiyordu.

Başvezir İnebni'nin yanına gelince hizmetçi edası vermeye çalıştığı ses tonuyla, "Kaz kızartması? Antilop? Kabak dolması? Ne arzu ederdiniz?" diye sordu.

Maya'ya "Kaybol!" diyen İnebni'nin sesi sertti.

"Aptal keçi!"

Maya hemen uzaklaşmaya çalıştı. Elinde olsa dilini ısırıp kopartacaktı.

"Buraya gel! Sen ne dedin?" İnebni öfkeyle soluyordu.

"Böyle bir sözü size yöneltilmiş olabilir miyim hiç, sayın efendimiz?" diye mırıldanan Maya, bir reverans yaptı.

"Umarım öyledir, kurbağa suratlı!"

Maya uzaklaştı. Öfkeden köpürüyordu; kabak dolmalarından birini adamın kafasında patlatmak gelmişti içinden. Ama arkadaşlarını ve kendisini gereksiz yere tehlikeye atmamak için bunu yapmamıştı. Bu arada gözü firavuna ilişti. Hizmetlilerden biri içecek bir şey sunuyordu. Saygılı bir ifadeyle firavunun

---

* Selam ya da teşekkür için dizleri kırarak yapılan hareket.

kadehini doldurdu. Kraliçe kadehin tadıcıbaşına verilmesini işaret etti. Tadıcıbaşı bir yudum alıp kadehi kraliçeye uzatmak üzereydi ki, tuhaf bir biçimde kasılıp kaldı. Kadehi tutan eli, zangır zangır titriyordu. Adam diğer eliyle boğazını kavradı. Hava almak istercesine ağzını açtıktan sonra olduğu yere yığılıverdi. Bir anda büyük bir kargaşa oluştu. Kraliçe eğilip tadıcıbaşının durumuna bakmak istedi ama özel muhafızları onu yumuşak bir biçimde engelleyip salondan çıkardılar.

Salonda bir ses “Suikast girişimi!” diye çınladı. “Kutsal Hatşepsut’u zehirlemek istediler!”

Birisi hekimbaşını çağırdı. Maya, tepsiyi bir kenara bırakıp kalabalığın arasından ilerledi. Bu arada, masasında hiçbir şey olmamış gibi sakin sakin oturan tek kişinin Başvezir İnebni olduğunu fark etti. Adam, sanki olanlar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi hareketsiz bir biçimde oturuyordu. Hatta Maya’ya gülümsüyormuş gibi bile geldi. İnebni’nin bu olayla bir ilgisi olabilir miydi acaba?

Maya, sonunda tadıcıbaşının yanına gelebilmişti. Adam sırt üstü yatıyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri yarı aralıktı. Bedeni arada bir güçlü bir biçimde sarsılıyordu. Son gücünü kullanan tadıcıbaşı, Maya’ya doğru bir işaret yaptı. Maya anlamıştı; eğildi ve kulağını adamın dudaklarına yaklaştırdı.

Tadıcıbaşı “Timsah!” diye fısıldadı. “Ölümler Kenti’ndeki timsah.”

Maya, adamın ne demek istediğini anlayamamıştı. Çevresine bakındı. Tadicıbaşına nasıl yardım edebileceğini bilemiyordu. Derhal yardım edilmezse adam ölecekti.

“Doktor nerede kaldı?!” diye haykırdı Maya. O sırada davetliler iki yana çekilip, salona giren hekimbaşına yol açtılar. Ne yazık ki, artık çok geçti. Tadicıbaşının bedeni son bir kez daha kasıldıktan sonra gevşeyiverdi. Adam ölmüştü.

NİL'DE GECE

Akşam olmuştu. Etkileyici saray binasının üzerinde yükselen dolunay pırıl pırıl parlıyor, çevreyi gümüş rengine boyuyordu. Ne var ki saray duvarlarının ardında yaşayanların alışık olduğu sessizlik, bu akşam yerini gürültüye bırakmıştı. Firavuna yapılan suikast girişiminden sonra saray ahali si alar ma geçmişti. Nöbetçilerin sayısı, iki katına çıkarılmıştı.

Mutfak şefi Reşho'nun ifadesi alınmıştı. Şaraba zehir nasıl girmişti? Herkes bu soruyu soruyordu ama bu bir bilmece olmaktan öteye gidemedi. Hatşepsut'un kadehine konulan şarabın testisi ortadan yok olmuştu. Tabii tadıcıbaşına şarap kadehini uzatan hizmetçi de.

Teb'in altı üstüne getiriliyor, adam her yerde aranıyor. Güneş, Maya ve Ateş suikast girişiminin başarıya ulaşabileceğini Ani'den öğrediler. Çünkü Hatşepsut, her zaman tadıcıbaşını kullanmıyordu. Firavunun onu beklemeden, önüne konulan yemekten birkaç lokma alivermesi, sık rastlanılan bir durumdu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odalarına çekilen üç arkadaş, şiltelerine oturmuş olayı konuşuyorlardı.

Güneş bir kez daha “İnebni’nin gülümsediğinden emin misin?” diye sordu.

Maya başıyla onayladı. “Hem de çok eminim. Belki de kendisini reddettiğİ için Hatşepsut’u öldürmek istemiştir,” dedi. Ateş, çevrelerinde uçuşup duran sivrisineğİ kovalarken “Ama bu bir kanıt sayılmaz,” diye karşı çıktı. “Bu boş suçlamayla Hatşepsut’un huzuruna çıkarsak bize gülerler.”

Güneş ona katıldı. “Evet. Belki de bizi timsahlara yem ederler. Aklıma gelmişken, tadıcıbaşı ‘Ölüler Kenti’ndeki timsah’ derken ne anlatmak istemiş olabilir? Yalnız Nil’de timsah var.”

Ateş kendi kendine konuşur gibi, “Ölüler Kenti Nil’in öbür kıyısında değil miydi?” diye sordu.

Bu arada elini, duvardaki yağ lambasının hemen yanına konmuş olan sivrisineğİ yavaşça yaklaştırıyordu.

Güneş başını salladı. “Doğru söylüyorsun. *Nekropol*, ölüler için kurulmuş, içinde mezarların ve birkaç tapınağın olduğu bir kent. Orada yalnızca ölüleri mumyalayanlar, tabut ustaları ve ölü gömücü rahipler yaşıyor. Ama bildiğim kadarıyla bir limanı, bir de pazar yeri olacak.”

Kollarını dizlerine sararak oturan Maya, “Ne kadar ürkütücü,” diye mırıldandı.

Ateş, elini duvara vurdu. Sivrisineği haklamıştı. “Birini öldürüyorsun, en az üçü onun yerine geçip intikamını alıyor. Her yerim delik deşik oldu,” diye söylendi Ateş. “Burada hiçbir şey yapmadan oturup sivrisineklerin bizi yiyip bitirmesini mi bekleyeceğiz? Neden şu *Nekropol*’e bir göz atmıyoruz? ‘Timsah’ pekâlâ bir kişinin lâkabı ya da bir binanın adı olabilir.”

Güneş ürperdi ve “*Nekropol*’e gitmek çok tehlikeli olmaz mı?” diye sordu.

Ateş, aynı fikirde değildi. “Yoo, neden tehlikeli olsun? Hiç değilse bir şey yapmadan oturmamış oluruz,” diye yanıtladı.

Bir yandan da sivrisineklerle mücadelesini sürdürüyordu.

Maya, “Ben de Ateş gibi düşünüyorum,” dedi. “Bu ‘Timsah’ her ne ise izini sürebileğimiz tek ipucu.”

Ateş ile Maya, sonunda Güneş’i kandırmayı başardılar. Saraydan çıkıp ay ışığıyla aydınlanan yollardan Nil’e doğru koştu. Bir anda hafif bir miyavlama sesi duyuldu. Çocuklar şaşkınlıkla duraladılar. Bir akasyanın ardından Kiya çıktı ve onlara doğru ilerledi.

Maya, gülerek kediye döndü ve “Seni kaçak. Burada ne arıyorsun?” dedi. “Senin yerin saray, güzelim.” Eğilip kediyi okşadı. Hayvan hemen kuyruğunu dikip kızın eline yaslandı.

Maya “Şimdi ne olacak?” diye sordu. “Acaba Kiya’yı saraya geri götürsek mi?”

Güneş atıldı. “Aman sakın! Sonra ona bir şey yapmak istediğimizi sanırlar.”

Ateş'in değişik bir önerisi vardı: "Onu da götürelim. Gözümüz üstünde olur."

Güneş "Hem bakarsınız kutsal Hatşepsut'a yaptığı gibi bize de göz kulak olur," diye ekledi.

Çocuklar, birkaç kişiye *Nekropol*'ün yolunu sordular. Kısa süre sonra da Nil'in kıyısına ulaştılar.

Gümüş rengi su, güçlü bir akıntıyla akıyordu. Kıyıdaki kamışların arasından, kurbağa vıraklamaları duyuluyordu. Nehrin karşı kıyısındaki Ölümler Kenti'nde tek tük ışıklar vardı.

Ateş "Karşıya geçebilmemiz için bir sandal gerekli," dedi. Haklıydı. Çevrelerine bakındılar. Hemen yakınlarında, suyun içine uzanan ince, uzun bir iskele vardı. İskeleyle tipik bir balıkçı sandalı bağlanmıştı.

Ateş, "Benim gördüğümü siz de görüyor musunuz?" diye sordu. "Şu kanoyu pekâlâ kısa süreliğine ödünç alabiliriz." Daha cümlesini bitirmeden iskeleyle atlamıştı bile. Ardında kucığında kediyle Maya vardı. Güneş ise en arkadan geliyordu.

Güneş, ayaklarının altında sallanan dayanıksız iskelede ilerlerken "Sizce bu nehirde çok timsah var mıdır?" diye mırıldandı.

Ateş başını çevirmeden "Elbette vardır!" diye seslendi. Nil Nehri, görüldüğü kadar sakin değildi. Ateş, kanonun arkasında kürek aranırken, nehir akıntısının sandalı nasıl çekiştirdiğini fark edebiliyordu. Tam nehrin ortasına ulaştıklarında bu

akıntının gücü ne kadar olacaktı acaba? Kanodaki oturma yerinin altında aradıklarını bulmuştu. Sırık gibi iki uzun sopanın uçları, kürek görevi görecek biçimde hafifçe kalınlaşıyordu.

Daha fazla duraksamadan “Haydi bakalım gidiyoruz!” diye seslendi. “Çözün şu ipi!”

Maya, sandalı iskeleye bağlayan düğümü çözdü. Kano bir anda hareketlendi. Ateş, arkada oturmuş, dümeni idare etmeye çalışıyordu. Maya tam ortada, kucağında Kiya ile otururken Güneş önde, küreği kullanmaya çabalıyordu. Kiya bir kulağını kısmış, diğerini dikmişti. Bu, hayvanın pek de rahat olmadığını belirgin bir kanıtıydı. Kedi, acınası bir sesle miyavlayarak şikâyetini açığa vuruyordu.

Kano, şiddetli akıntıyla ilk önce kendi etrafında birkaç kez döndü.

Güneş, “Dümeni düzgün tut!” diye haykırdı.

Ateş, “Olmuyor!” diye bağırdı. Akıntı müthişti. Üç arkadaş *Nekropol*’ün limanından oldukça uzağa sürüklendiklerini fark edebiliyorlardı. Ama bu önemli değildi. Öncelikle sağ salim karşı kıyıya ulaşmaları gerekiyordu. Ve bu pek kolay olmaya-caktı.

Güneş “İskele!” diye haykırdı. Ateş, küreği daha derine daldırıp kanoyu istediği yöne çevirmek için olağanüstü bir çaba harcıyordu ama kano onun bu çabasına karşılık vermiyordu.

Güneş, “İskele Ateş! Biraz daha iskele!” diye sesleniyordu.

Ateş sinirlenmişti, “Başlarım iskelene!” dedi. “Nil Nehri iskele mi sancak mı istediğimize aldırıyor. Sandalı bildiği gibi idare eden Nil, ben değilim; hâlâ anlayamadıysan tabii!”

Kano bir anda güçlü bir biçimde savruldu. Güneş, oturduğu yerden fırlayıp, sandalın içine yuvarlandı. Az kalsın Maya'nın üstüne düşecekti. Ardından bir sürtünme sesi duyuldu ve kano yan yattı. İçine su giriyordu.

Ateş, korkuyla “Bir kum tepeciği!” diye bağırdı. “Bir kum tepesine tosladık!” Nehrin ortalarında bir yerde olduklarını düşünüyordu. Alabora oldukları takdirde timsahlar için güzel bir geceyarısı kahvaltısı olabilirlerdi. Ateş, kararlılıkla küreği kuma daldırıp tüm gücüyle bedenini ileri doğru itti. Kano yavaş yavaş kum tepeciğinden kurtuluyordu. Sonunda kanoyu suya itmeyi başardı. Yeniden Nil'in güçlü akıntısına kapıldılar. Nehir, bir anda onları tükürür gibi karşı kıyıya atıverdi. Kano, içindeki dört yolcusuyla, sazlarla kaplı bir kıyıda yavaşça ilerliyordu. Sazların keskin kenarları kanoyu jilet gibi yalıyor, ür-kütücü bir hışırtı çıkartıyordu. Artık deneyim kazanmış olan tayfalar, idareyi ele alıp kanoyu durdurdular. Çevre, tuhaf bir biçimde sessizdi. Yalnızca su şıptısı duyuluyordu.

Ateş, “Buraya kadar! Herkes aşağı!” diye seslendi. Duyduğu gerilimi azaltmaya çalışıyordu. Sevinçten bas bas bağırarak istiyordu ama sesini alçaltmak zorunda kalmıştı. Sessizlik olağanüstüydü. Kurbağa sesleri bile duyulmuyordu. Şaşırtıcıydı

doğrusu. Ayaklarını kanonun alçak kenarından dikkatle dışarı sarkıttı. Gözünün ucuyla suda bir kıpırtı görür gibi olmuştu.

“Durun!” diyerek kanodan inmeye hazırlanan arkadaşlarını uyardı. Ateş, taş kesilmiş gibi sazlığı süzüyordu. Sığ suyun içinde büyük, koyu renk bir gölge uzanıyordu. Hatta, usul usul onlara yaklaştığını bile söyleyebilirdi.

“Bir timsah!” diye haykırdı Ateş. “Kıyıdan uzaklaşmalıyız, çabuk!”

Delirmiş gibi geriye doğru kürek çekmeye çabalıyordu. Güneş, korkudan taş kesilmişti. Kediye kanonun dibine bırakan Maya, küreği Güneş’in elinden kaptığı gibi Ateşe yardım etmeye başladı. Kano, bir anda kıyıdan ve açgözlü avcıdan uzaklaşır verdi.

Yorgun bir biçimde yerlerine çöken üç kafadar, kanonun kıyı boyunca sürüklenmesine izin verip biraz soluklandılar. Sonra sazlarla kaplı olmayan ince bir kumsal görüp oraya yanaştılar. Ateş, kanoyu bir kayaya bağlayıp sağlama aldı.

Fazla ses çıkarmamaya çalışarak, ölümler tanrısı *Osiris*'in hüküm sürdüğü *Nekropol*'e doğru koşmaya başladılar. Akıntı onları oldukça uzağa attığı için uzun bir yol boyunca geri yürümek zorundaydılar.

Sonunda ışıklar görüldü. Çocuklar, çevresinde çok sayıda meyhane, tabut atölyesi ve dükkân bulunan limana ulaştılar. Gündüzleri bu dükkânlarda mezar süsü ya da adak olarak

kullanılan çeşit çeşit muska, nazarlık ve *Ankh** gibi dini objeler satılıyordu. Karşı kıyıda gelen araçların bağlanması için genişçe inşa edilen iskelede, tamir edilmeyi bekleyen orta boy tekneler de vardı.

Güneş, yaşlı bir adama “Timsah”ın nerede bulunabileceğini sordu. Adam yalnızca güldü ve Nil’i gösterdi. Çocuklar liman çevresinde amaçsızca dolaştılar. Sonunda Kiya’dan çıkan seslere dikkat edip hayvana döndüler. Kedi kuyruğunu gayet anlamlı bir biçimde sallayarak onlara belirli bir yönü gösteriyordu.

Maya “Buraya gel Kiya!” diye seslendi.

Ateş, “Hayvanı rahat bırak,” dedi. “Bize bir şey anlatmaya çalışıyor galiba.”

Güneş şaşkın gözlerle ona baktı. “Anlatmaya mı çalışıyor? Kedi mi?”

Ateş, “Unutma, o sıradan bir kedi değil,” diyerek, Kiya’nın peşinden yürüdü. Omuz silken Güneş ile nasıl olduysa bu konuda fikir ileri sürmekten vazgeçen Maya da onları takip etti. Kiya, dar bir sokağa dalmıştı. Çocuklar kediyi izlemekte zorlanıyorlardı. Dar ve karanlık yol, hafifçe yokuş yukarı çıkıyordu. Sağda solda birbirine bitişik kulübelerle ahırlar, eskilikten dökülüyordu. Kiya, hızla koşmayı sürdürüyordu. Yol, çok daralmıştı. Sonunda yolun ilerisinde büyükçe bir bina belirdi. Bu bir handı. Işıklı binadan dışarıya insan ses-

* Kulplu haç. Sonsuz yaşamı simgeler.

leri taşıyordu. Kiya, yolun kenarına oturup gözünü kırpmadan binayı izlemeye başladı.

Ateş “Şuraya bakın!” diye fısıldadı.

“Timsah’ hanın adıymış!”

Güneş boş bulunup Kiya’ya döndü ve “Teşekkürler,” dedi. Sonra da bunu Ateşe söylemiş gibi yapıp, devam etti: “Şimdi bu rastlantı mıydı?”

“Hiç sanmıyorum. Bu hayvanın yaptığı hiçbir şey, rastlantı sonucu değil bence.”

Çocuklar bir pencereye yaklaşip içeriyi görmeye çalıştılar. Meyhane, gecenin ilerlemiş saatine karşın oldukça dolu sayılırdı. Meyhaneciyle aşırı makyajlı birkaç kadın masaların arasında dolaşiyor, müşterilere hizmet ediyorlardı.

Maya, hafif bir ıslık çaldıktan sonra “Arkadaki köşede İnebni’nin hizmetçilerinden biri oturuyor,” diye fısıldadı. Bir masada önlerinde biralarıyla üç adam oturuyordu. Bunlardan birinin sırtı çocuklara dönüktü. Diğer iki adamdan zayıf, ufak tefek olanını Maya daha önce görmemişti ama üçüncü adam, ziyafet sırasında İnebni’nin yanında oturan adamdı.

Çocuklar bakarken, İnebni’nin yardımcısı da sırtı onlara dönük adama küçük bir kese uzatıyordu. Yüzü görünmeyen adam, keseyi sağ eliyle şöyle bir tarttı. Elinin üstünde, çok kötü görünen eski bir yara izi vardı. Sonra keseyi açıp içindekileri kontrol etti. Bir anda kesenin ağzında bir parıltı görüldü.

Adam memnun bir biçimde başını salladı ve İnebni'nin yardımcısına küçük bir şişe uzattı. Adam, kaşlarını hafifçe kaldırıp şişeyi cebine indirdi.

Maya arkadaşlarına eğilip “İnebni'nin yardımcısı! Kesinlikle yine zehir satın aldı,” diye fısıldadı. “Bu suikast girişiminin arkasında İnebni'nin olduğundan emindim zaten! Evlenme teklifini reddettiği için kraliçeden nefret ediyor.”

Bu kez de masadaki müşterilerden diğeri, eli yaralı adamdan bir şey satın alıyordu. O da borcunu altınla ödedi.

Tam o anda Ateş, “Başınızı indirin, bu tarafa bakıyorlar,” diye uyardı. Zayıf, ufak tefek adam gerçekten de ayağa kalkmıştı. Sandalyesini itip pencereye yaklaştı.

Ateş “Haydi gidiyoruz!” deyip koşmaya başladı. Diğerleri de onu izledi. Bir koşu kendilerini meyhanenin önünde duran eşek arabasının ardına atıp saklandılar. Zayıf adamın yüzü, pencerede belirdi. Adam, dikkatle hanın önündeki açıklığı kontrol ettikten sonra geriye dönüp el hareketleriyle içeridekilere bir şeyler anlatmaya başladı.

Güneş “Sanırım bizi fark etti,” dedi. Bir dakika kadar sonra İnebni'nin yardımcısı, zayıf adam ve meyhane sahibi, handan çıkıp çocukların buldukları yere doğru yürümeye başladılar. Maya, Kiya'yı kucağına aldı. Birbirleriyle yarışarcasına koşmaya başladılar. Daracık sokakların birinden çıkıp ötekine dalarak izlerini kaybettirdiler.

Kısa süre sonra, kanonun yanına geldiler. Yorgunluktan bitmişlerdi. Gergin bir biçimde kanoya binip Nil yolculuğunu yeni baştan yapmaya hazırlandılar. Neyse ki, bu kez problem yaşanmadı. Timsah Tanrısı *Sobek*, hükmettiği yaratıklara olaysız bir gece geçirmelerini emretmiş olmalıydı. Nehir de durgundu. Böylece üç kafadar sağ salim Teb'in doğu limanına yanaştılar.

Dönüş yoluna koyulduklarında Güneş, "Yarın İnebni'nin şu yardımcısını enine boyuna bir araştıralım," diye mırıldandı.

Arkadaşları sessizce başlarını salladılar. Ne var ki, ertesi gün onlara bambaşka bir sürpriz hazırlıyordu.

ÖNEMSENMEYEN

UYARI

Maya, gözlerinden yaşlar akarak soğan doğruyordu. Saray mutfağında her zamanki telaş vardı. Reşho, yine dev bir lastik top gibi oradan oraya sıcıyor, çalışanları hızlandırmaya çalışıyordu.

Çocuklar soğan, sebze ve ekmek dolu ağır sepetleri sürükleyerek içeri girip yanına geldiklerinde Maya, “Tüm ipuçları, firavunu öldürmeye uğraşanın, gururu kırılan İnebni olduğunu gösterse de bu bildiklerimizle onu suçlayamayız,” dedi.

Güneş de onunla aynı fikirdeydi ve “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi. “Hem İnebni'nin yardımcısının satın aldığı şişede zehir olup olmadığını da kesin olarak bilmiyoruz. Hatta adamın o şişeyi İnebni'nin talimatı ile alıp almadığını bile bilmiyoruz.”

Ateş, kıvrıcık buklelerle kaplı başını hafifçe yana eğmiş, bir eliyle kulak memesini ovuşturuyordu. “Ama eğer bu meyhanede bir numara dönmüyorsa, o zaman ölen tadıcıbaşı neden buranın adını söyledi?”

“Belki yalnızca bir şeyler duymuştu.” Maya da düşünceliydi. “Bilirsiniz... Saray dedikoduları.”

O sırada Reşho'nun “Haydi çocuklar, sallanmayın!” diyen sesi duyuldu. “Daha çabuk! Sebzeli ceylan kızartmam, firavnumuzun dilinin üzerinde erimeli!”

Reşho, geldiği hızla yanlarından ayrılmıştı. Sesi, mutfağın öbür ucundan yükseldi: “Ah, Mentmose, kutsal firavunun yeni tadıcıbaşısı!”

Çocuklar aynı anda o tarafa döndüler. Reşho'nun karşısında, bir gece önce meyhanede gördükleri zayıf adam duruyordu! Anlamli bakışlarla birbirlerine baktılar. Sonra başlarını eğip işleriyle uğraşmayı sürdürdüler. Üçünün de kalbi heyecanla çarpıyordu. Ateş ile Güneş, sepetleri kapıp Ani'ye malzeme taşımakta yardım etmek üzere mutfaktan ayrıldılar. Maya hâlâ soğan doğruyordu. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Yeni tadıcıbaşı, dün içinde zehir olduğunu düşündükleri şişeyi satın alan adamdı.

Omzuna bir el dokundu ve bir ses, “Bana bak!” diye emretti.

Maya, başını çevirip Mentmose'nin ince yüzüne baktı. Adam insanın içine işleyen soğuk bakışlarla kızı inceliyordu.

Tehlikeli denebilecek bir sakinlikle, “Sanırım biz daha önce karşılaştık,” dedi.

Yanıt verirken Maya'nın dudakları titriyordu: “Hayır, efendim. Bu mümkün değil. Ben... ben Teb'e yeni geldim.”

En azından bu doğrudu.

Mentmose, başını yavaşça salladı. “Belki de yanılıyorumdur... ama ben çok ender yanırım. Neyse, senden gözümü ayırmayacağım. Ona göre...”

Yürüyüp gitti. Maya'nın sırtından bir ürperti geçti.

Maya kısa bir süre sonra mutfaktan çıkma fırsatı bulup arkadaşlarının yanına gitti. Çocuklara, “Hatşepsut'u uyarmalıyız,” diye fısıldadı.

Güneş “Elbette,” dedi. “Bu işi ben yaparım. Birazdan firavunla konuklarının yemek servisini yapacağım.”

Firavun Hatşepsut, o günkü ziyafete bir grup seçilmiş konuk davet etmişti. Gümüş salonda, yaklaşık yirmi asil ağırlanıyordu. Salonun kapıları, saray bahçesine açılıyordu. Bahçedeki, üzerinde nilüferler yüzen süs havuzu enfes görünüyordu. Salondaki masalara nilüfer çiçekleri yerleştirilmiş, minderlerle yastıklara bile, altın simle nilüfer motifleri işlenmişti. Konuklara serinletici içki servisi yapılıyordu ama firavun henüz görünmemişti.

Çocuklar yemek servisi yapmaya, eksilen içkileri yenilemeye başladıklarında başmabeyinci ellerini çırpı. Derin bir nefes alıp Mısır Kraliçesi'nin geldiğini duyurdu.

“Horus, kraliyet yılanı biçiminde vücut bulan *Maat*'ın* sevgili temsilcisi, *Amon*'un genç ve güçlü sevgili kızı: Hatşepsut!”

---

* Dünya düzenini ve adaleti sağlayan gerçeklik tanrısı.

Herkes bir anda kendini yere atmış, alınlarını serin mermerlere değdirmişlerdi.

Hatşepsut'un gümüş salona girmesiyle, ortalık ışığa boğulmuş gibi oldu. Firavunun başındaki gücü simgeleyen kobra yılanı figürü, saçlarını süsleyen yakut ve zümrütlerle yarışır gibiydi. Kraliçenin ellerinde, kollarında, hatta sandaletlerinin bantlarında bile değerli taşlar parıldıyordu. Kraliçe, davetlilerin ve hizmetlilerin doğrulabileceğini işaret etti ve tahtına oturdu. Kiya, her zamanki gibi yanbaşındaydı. Yeni olan ise kuyruğunu altına alıp firavunun diğer yanına oturan yavru av köpeğiydi.

Hatşepsut, müzisyenlere doğru baktı. Gümüş salonda yumuşak bir ezgi duyuldu. Davetliler yemeğe başladılar. O anda Mentmose, iki büklüm eğilerek kraliçeye yaklaştı.

Ateş, Güneş'i dürtüp "Haydi Güneş. Onu uyarmalısın. Şimdi!" diye fısıldadı.

Güneş, Ateş'in dürtmesiyle bir adım atmış, öne çıkmıştı. Sırtından aşağı soğuk bir ter boşandığını hissetti. Daha önce bu işin altından kolayca kalkabileceğini düşünmüştü ama şimdi... Hatşepsut'un badem biçimli siyah gözleri bir anlığına bu önemsiz mutfak yamağını süzdü. Nil'in güçlü kraliçesinin Güneş'i anımsamadığı belliydi. Güneş, mağrur hükümdara doğru bir adım daha attı.

"Kutsal *Horus!*" Sesi fısıldayarak çıkmıştı. Derin bir reverans yaparak konuşmaya çalıştı: "Lütfen..."

Mentmose, “Sen, köle! Kendini ne sanıyorsun da kutsal kraliçemize seslenme cesaretini kendinde buluyorsun? Defol! Derhal mutfağına dön!” diyerek Güneş’in sözünü kesti. Yüzü, kıpkırmızı kesilmişti. Adam, öfkeyle onun üzerine doğru yürüyordu. Ne var ki, Güneş’in yenilgiyi bu kadar çabuk kabul etmeye niyeti yoktu.

Yeniden firavuna dönerek “Lütfen beni dinleyin,” diye yalvardı.

Mentmose, “Çocuğu dışarı çıkarıp kırbaçlamaları için nöbetçileri çağırayım mı yüce kraliçe?” diye sordu. Ama söylediğiyle ilgilenen olmadı. Daha doğrusu veziriyle alelacele bir şeyler konuşan kraliçenin dikkatini çekemedi.

Hayal kırıklığına uğrayan Güneş, geriye doğru bir adım attı. Yeni tadıcıbaşı bu hareketinden memnun olmuş gibiydi. Adam, kraliçeye sunulacak şarap kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Çocuklar taş kesilmiş gibi sahneyi izlediler. Kiya da gözlerini kadehten ayırmıyordu. Sırt tüyleri bir fırça gibi dikilmişti. Ama hiçbir şey olmadı. Şarap zehirli değil gibiydi. Üç arkadaş, derin birer nefes aldılar. Hatşepsut, kadehi eline alıp koyu kırmızı boyalı, dolgun dudaklarına götürdü. Aynı anda Kiya, sahibesinin üstüne atladı. Ürken Hatşepsut, elindeki kadehi düşürdü. Şarap yere, ayaklarının dibine dökülmüştü. Kraliçe birkaç kelimeyle kedisini azarladı. Kiya’nın kulakları dimdik, gözleri ardına dek açıldı. Azarlandığı için

kraliçeye küsmüş gibi arkasını dönüp salondan çıktı. Bu arada şarap birikintisinin çevresinden dolanmaya dikkat ediyor gibiydi.

Yavru av köpeği ise tam tersine, tatlı tatlı kokan şarap birikintisiyle ilgilenmişti. Hizmetçiler, şarabı temizlemeye fırsat bulamadan patisine değen şarabı yalamaya başladı. Daha birkaç saniye geçmeden de boğulur gibi bir hareket yaptı. Ön ayakları büküldü; ağzında beyaz köpükler oluşmuştu. Kısa süre sonra yere yığıldı.

Maya, “Şarap zehirliymiş!” diye haykırdı. Bir kargaşa oldu. Maya, bunu fırsat bilip köpeğe yaklaştı. Hayvanın bedeni, birkaç kez daha sarsılıp gevşedi. Ölmüştü.

Maya, “Zavallı hayvan,” derken, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Yanıbaşındaki Güneş “Önemli olan Hatşepsut’un yaşıyor olması,” diye fısıldadı. Ateşileberaber, Maya’nın yanına gelmişlerdi. “Bu kedi, gerçekten de kraliçenin en iyi özel muhafızıymış.”

Çocuklar, başlarını kaldırıp tahtta öfke içinde titreyen firavuna baktılar. Kraliçe, salonu dolduran güçlü sesiyle “Tadıcıbaşı nerede?” diye sordu. Salonda herkes susuvermişti. Mentmose, elbette kargaşadan yararlanıp kaçmıştı. Hatşepsut, onun hemen bulunmasını emretti.

On, on beş dakika geçmeden yakalanan tadıcıbaşı, firavunun huzuruna getirildi.

Hatşepsut, sert bir sesle “Amon’un sevgili kızına zarar vermeye çalışan, bunu hayatıyla öder,” dedi. “Çünkü ben Maat’ım, adaletim, herkesten üstün olan yargılayıcıyım. Ben tanrıyım. Diz çok tadıcıbaşı! Bu plan senin marifetin mi yoksa ardında başkaları da mı var?” dedi.

Nöbetçilerden biri, Mentmose’yi arkasından itti. Tadıcı, firavunun ayaklarının dibine düştü. Adam, başını inatla kaldırmıştı.

Nefret dolu, ıslık gibi bir sesle “Sen tanrı değilsin! Maat da değilsin!” diye konuştu. “Kobra tahtında olmaya hakkın yok. Firavunluk tahtında asla bir kadın oturmamalı!”

Hatşepsut, “Yeter, seni sefil yaratık!” diyerek adamı susturdu. “Şimdi söyle bakalım, şaraptan içtiğin halde nasıl sağ kaldın?”

Mentmose’nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Önceden içtiğim bir panzehir kurtardı beni.”

Hatşepsut soğuk bir sesle “Ama o panzehir, seni ölümden kurtaramayacak,” dedi. “Senden bunu yapmanı isteyen kim? Konuş!”

Tadıcıbaşı, yumruklarını sıktı. “Bunu asla öğrenemeyecek ve onlardan kaçamayacaksın. Seni öldürecekler!”

OK VE YAY

Öğle güneşi, ortalığı kavuruyordu. Hareket etmek bile zorlaşmıştı. En ufak bir esinti hissedilmiyordu. Sarayda bile her zamanki hareketlilik yoktu.

Güneş, Maya ve Ani, mutfağın dışında, bir gölgelikte oturuyorlardı. Reşho biraz ara verip dinlenmelerini söylemişti. Ani, elindeki elmaları aralarında paylaştırdı. Yanında irtet de getirmişti. Bu soğuk süt oldukça güzeldi. Ateş, az ileride Kiya ile oynuyordu. Bu arada kedi, üç arkadaştan ayrılmaz olmuştu. O sırada da elindeki topla ilgisini çekmeye çalışan Ateş'in tam önünde oturuyor, yeşil gözlerinde zeki bir ifadeyle onu izliyordu. Ateş topu fırlattı ama Kiya başını hafifçe yana eğip patisini yalamakla yetindi.

“Nasıl istersen,” diye mırıldanan Ateş yerinden kalkıp topu aldı. “Sonuçta köpek değilsin.”

Ani ağzındakileri çiğnerken, “Duydunuz mu? İnebni bu sabah saraydan ayrılmış,” dedi. “Hatşepsut onu uğurlamak için törene gerek duymamış.”

Güneş, başını salladı. Bunu bekliyordu. Bir gün önce firavunla bir kez daha konuşmaya yeltenmişti ama elinde İnebni'ye karşı ne kanıt vardı ki?

Arkadaşlarına dönüp “Mentmose'yi kim işe aldı acaba? Reşho olabilir mi?” diye sordu.

Ani, ağzındaki elma çekirdeğini artistik bir tükürükle avlunun uzak bir köşesine fırlattı. “Bildiğim kadarıyla Mentmose'nin adı, kraliçeye oldukça yakın ve güvendiği biri tarafından önerilmiş,” dedi. “Güya, Mentmose'nin lekesiz bir geçmişi varmış.”

Maya, “Neyse ki, olay ucuz atlatıldı,” diye söze karıştı. “Sah-te tadicıbaşı yakalandı, İnebni saraydan ayrıldı. Tehlike geçti sayılır.”

Güneş düşünceliydi. “Ya meyhanedeki adam? O ne olacak?”

Maya elini salladı. “O tek başına ne yapabilir ki?”

Güneş, kolayca pes etmeyeceğe benziyordu. “Yine de meyhanenin çevresini bir araştırsak iyi olur. Belki orada adamın izine rastlarız,” dedi. Üç arkadaş, en yakın zamanda Ölüler Kenti'ne bir ziyaret daha yapmaya karar verdi.

Ne var ki, sonraki birkaç gün boyunca, buna olanak bulamadılar. Reşho onları öylesine çalıştırıyordu ki, kendilerini akşamları yorgunluktan bitik bir durumda yataklarına atıyorlardı. Gecenin bir vakti kalkıp *Nekropol*'e gitmek, hiçbirinin aklına bile gelmiyordu.

Hareketli geçen üç günden sonra sarayda yaşam normale dönmüş, ortama yine güvensizlik ve korku hâkim olmuştu. Güneş, Maya ve Ateş sürekli tetikteydiler.

Üçüncü günün akşamında, mutfağın saray bahçesine bakan penceresinin önünde duran Ani, çocukları yanına çağırdı. Bahçede kalabalık bir bahçıvan grubu çalışıyordu. Arı gibi çalışan adamlar, göz alıcı renklerle dolu çiçek tarhlarının içindeki yabancı otları ayıklıyor, uzayan dalları buduyor, egzotik ağaçları suluyorlardı.

Ani, “Bakın! Firavunumuz da orada,” dedi.

Gerçekten de üzerinde enfes nilüferler yüzen dört köşeli süs havuzunun yirmi metre kadar yakınında, kraliçenin zarif silueti seçiliyordu. *Karnak*’ Tapınağı’ndaki günlük ayinden dönüyordu. Tanrıların Tanrısı *Amon*’a kurban sunmuştu. Belirli bir mesafe bırakarak arkasından onu izleyen bir grup köle ile yürüyen kraliçe, parkın çeşitli yerlerine yerleştirilmiş, içinde antilopların, aslanların, çitaların ve çakalların bulunduğu kafeslere doğru ilerledi. Çim alanın üstünden ok gibi geçen bir gölge, birden Hatşepsut’un kucağına sıçradı.

Maya, “Kiya!” diye mırıldanırken, sevecen bir tavırla kucağındaki kediye okşayan kraliçeyi seyrediyordu.

Güneş, sanki Maya’nın aklından geçenleri okumuş gibi “Sarımlarım görüldüğü kadar imrenilecek bir yaşantısı yok,” diye fısıldadı. “Tamam müthiş zengin ve güçlü ama...”

---

* Teb’de Tanrı Amon’un tapınağını da barındıran kutsal bölge.

Ateş “Ama çok güzel,” diye söze karıştı. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı.

“Evet, öyle ama yine de onun yerinde olmak istemezdim. Her gün dini bir törene katılmak, ülkeyi yönetmek ya da görev gereği bir şeyler yapmak zorunda. Ayrıca belli ki, sürekli bir tehlike içinde yaşıyor.”

Hatşepsut, kediye yere bıraktı. Aslan kafesinin önüne gelmişti. Güçlü hayvan, huzursuz bir biçimde kafesin içinde ileri geri yürüyüp duruyordu.

Saçının kıvrımıyla oynayan Ani, “Firavunumuz her tür hayvanı sever,” diye açıklama yaptı. “Sık sık parka iner.”

O sırada “Ani, biraz gelir misin?” diyen Reşho’nun sesi duyuldu. “Pazardan birkaç şey alman gerekiyor.”

Ani, iç çekip yanlarından ayrıldı. Çocuklar, firavnu izlemeyi sürdürdüler. Aslan, kraliçeyi hipnotize etmek ister gibî bakışlarını Hatşepsut’a dikmiş, kaslarını germiş, atlamaya hazırlanıyordu. O anda, havada ıslığa benzer bir ses duyuldu. Çocuklar yukarı baktılar.

Ateş, “Bir ok!” diye bağırды. Bu ok, kraliçenin üzerine doğru uçuyordu.

Her şey çok ani oldu. Hatşepsut, ayaklarının arasında koşuşan Kiyaya takılıp sendeledi ve öne doğru düştü. Ok, hedefini kıl payıyla şaşırmıştı. Saplandığı akasya ağacının gövdesinde sallanıyordu. Özel muhafızları kraliçenin çevresini kuşatmış,

kutsal firavunu ikinci bir oktan korumak için etten bir duvar oluşturmuşlardı.

Ateş eliyle mutfağın damını göstererek, "Ok şuradan atıldı!" diye bağırdı. Sonra avluya koşup çatıyı görmeye çalıştı. Yassı damın üstünde bir karaltı hareket etti.

Ateş, Güneş ile Maya'nın şaşkın bakışları arasında saldırganı kovalamaya başladı. Bir merdiven bulup mutfağın damına tırmandığı anda, az kalsın onun gibi atik davranıp nişancının peşine düşen bir askerle çarpışıyordu. Saldırgan, mutfak binasına kadar dayanan saray duvarına doğru kaçıyordu.

Asker bir anda durdu, şöyle bir gerilip sıkıca kavradığı mızrağını fırlattı. Mızrak, havada geniş bir yay çizip dosdoğru saldırganı gitti. Bir çığlık duyuldu. Nişancı, sağ ayağından yaralanmıştı. Topallıyordu ama bu onu durdurmaya yetmedi. Aksayarak duvara doğru kaçmayı sürdürdü. Bir ara geriye döndü. Ateş'in yüreği ağzına geldi; adam yayına yerleştirdiği oku geriye atıyordu. Yeniden aynı ısıklık sesi duyuldu. Ateş, son anda kendini yere attı. Ok, yanından geçip gitti. Söylenen adam, yayı elinden fırlatıp kaçmaya başladı. Aradaki uzaklık kapanmaya başlamıştı. Bu kez kamasını çekmiş olan asker, saldırganı yakalamak üzereydi. Ateş da hemen askerin ardındaydı. Nişancı, saray duvarına ulaştığı anda, asker yetişip onu ayağından yakaladı. Adam, can havliyle askerin böğrüne dirseğini geçirdi. Can acısıyla iki büklüm olan asker, eline de bir darbe almış, kamayı düşürmüştü. Saldırgan, ayaklarına çelme takınca, asker

boyu boyunca yere uzanıverdi. Nişancı atik davranıp, yerdeki kamayı kaptı. Onu ayaklarının arasında yatan askere saptamak üzereydi ki sırtında bir darbe hissetti. Ateş olaya daha fazla seyirci kalalmış, tüm gücünü toplayarak saldırganın sırtına atlamıştı. Adam, bu beklemediği saldırının sonucunda dengesini kaybetmiş, elindeki silahı da düşürmüştü. Ne var ki, elini arkaya doğru götürüp Ateş'i yakalamayı başardı ve gırtlığını sıktı. Adamın buz gibi suratı, kararlılık ve öfkeyle kasılmıştı. Ateş bağırarak istedi ama adam boğazını öyle sıkıca kavramıştı ki gıkını çıkartamadı. Elleriyle havayı dövüyor, bir şeyler bulmaya uğraşıyordu. O sırada eline soğuk bir metal geldi. Can haviyle yakaladığı demir parçasını yakalayıp çekerken, gözlerinde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı bile. Ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre sonra boğazını sıkıca kavranan eller gevşemeye, gözünün önüne inen sis perdesi aralanmaya başladı. Saldırganın yüzü kaybolmuştu. Öksürerek yere çöktü. Yanıbaşında saldırganın cesedi yatıyordu. Gözleri açıktı, cansız bakışları gökyüzüne dikilmişti.

Asker, gözlerine inanmamışçasına "Amon aşkına! Bu adam, saray muhafızlarından biri!" diye kekeleydi. Öyle şaşırılmıştı ki, saldırganı öldürdüğü kamayı elinden düşürdü. O sırada ayak sesleri duyuldu. Bir grup asker, onlara doğru koşuyordu. Bu arada saldırganı öldüren asker Ateşe, "Bir şeyin yok ya; iyi misin?" diye sordu. Ateş başını sallayıp "İyiyim," dedi. Sesi çatlak çatlak çıkıyordu.

O sırada elinde hâlâ tutmakta olduğu metal parçasını fark etti. Bu, altından yapılmış, değerli taşlarla süslü bir muskaydı. Üzerine, başı siyah bir köpek kafası biçiminde olan bir insan resmi kazınmıştı. Ateş, nöbetçilere bu muskanın anlamını sordu ama hiç kimsenin onunla ilgilenecek zamanı yoktu. Çabaları için teşekkür edip onu mutfağa geri yolladılar. Muskayla ilgilenen çıkmamıştı.

Ne yapacağını bilemeyen Ateş, saray mutfağına döndü. Maya ile Güneş, heyecanla onu bekliyorlardı. Ateş, kovalamacayı ve yaşadıklarının tüm ayrıntılarıyla anlattıktan sonra arkadaşlarına muskayı gösterdi. Güneş, resmi tanıdı. “Bunun Tanrı *Anubis* olduğuna hiç şüphe yok,” dedi. “Ölüleri korumakla görevli mummyalama* tanrısı.”

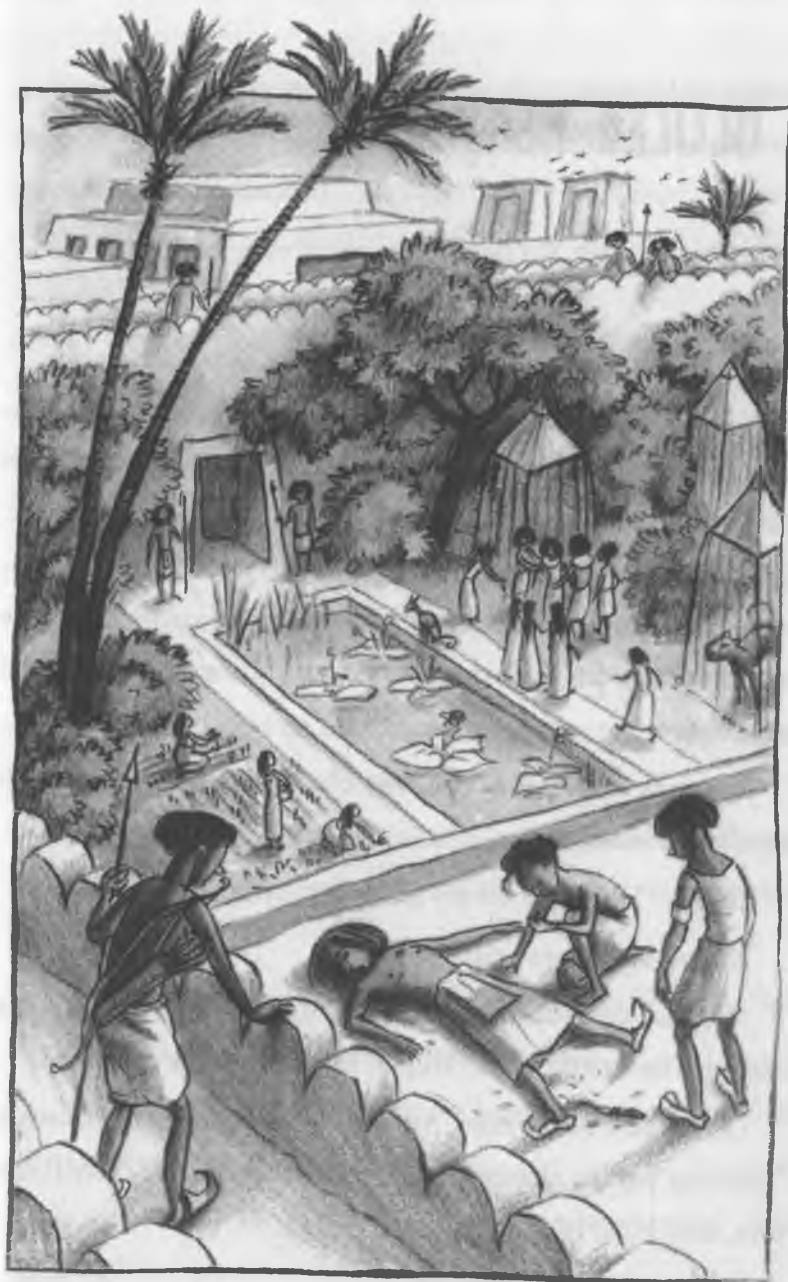
Maya, kararlı bir sesle “Hımm, Ölüler Kenti’ni gösteren bir ipucu daha çıktı ortaya, desenize,” dedi.

Ateş, omuz silkip “Bu da pek bir işe yarayacak gibi görünmüyor,” diye yorum yaptı.

Güneş, elindeki muskayı bir kez daha inceledi. Altın parçasını eliyle şöyle bir tartıp “Bunda olağanüstü bir el işçiliği var; kesinlikle çok değerli bir şey,” dedi. “Böyle bir parçaya herkes sahip olamaz; hele ki basit bir saray nöbetçisi... Bu muskayı Ani’ye göstermeliyiz. Belki o, bir fikir verebilir bize.”

---

* Bir cesedin korunması için yapılan işlem.

ÖLÜLER KENTİ'NDE

Pazardan dönen Ani, baharat dolu iki sepet taşıyordu. Reşho onu telaşla karşılayıp “Nihayet gelebildin. Ver şunları çabuk! Umarım keçiboynuzu almayı unutmamışsındır,” dedi. Şüpheli gözlerle Ani'nin alışverişini uzun uzun inceledi. Siparişlerinin tastamam alındığını görünce derin bir nefes aldı ve ellerinde sepetler, dudaklarında bir melodi ile ocaklara doğru uzaklaştı.

Sonunda Maya, Güneş ve Ateş, olup bitenleri Ani'ye anlatıp muskayı gösterebildiler.

Güneş, “Hiç böyle bir şey görmüş müydün?” diye sordu.

Ani bir ıslık koyuverdi.

“Hey, bu çok pahalı bir parça!” dedi. “Böyle şeyler yalnızca *Nekropol*'de üretilir. Bazı rahipler böyle muskalar takarlar.”

Gerilerden Reşho'nun “Ani!” diye haykıran sesi yükseldi. “Yeniden pazara gitmen gerekiyor. Taze bal lazım. Haydi oğlum, koş! İtiraz istemiyorum.”

Yapacak bir şey yoktu.

Yeniden yalnız kaldıklarında Ateş, aklını kurcalayan soruyu ortaya attı: “Bir saray muhafızı bu kadar pahalı bir muskayı nasıl ele geçirebilir sizce?”

Güneş, “Bana göre bunun tek yanıtı var. Bu, ona bir hizmet karşılığında verilmiş olmalı,” dedi.

Maya düşünceli bir şekilde “Evet bence de bu, kraliçeyi öldürmenin bedeli olmalı,” dedi. “Ama o zaman katilin arkasında başkaları var demektir.”

Güneş başıyla onayladı. “Ben de böyle düşünüyorum. Belki de aradığımız kişi, meyhanedeki üçüncü adamdır... Olamaz mı? Zaten onun izine rastlayabilir miyiz diye *Nekropol*'e gidecektik. Belki bu alışılmadık altın işlemeyi yapan kuyumcuyu buluruz. Hatta belki de kuyumcu, bu parçayı ondan kimin satın aldığını anımsar.”

Ateş “Ama bu kez de üçümüz birden gidemeyiz, dikkati çekeriz,” dedi. “Belki birimiz hasta olduğumuzu bahane edebiliriz.”

Maya “Bu işi ben üstleniyorum,” diyerek gönüllü oldu. “Kuyumcu dükkânlarını oldum olası sevmişimdir.”

“Ölüler Kenti'ne gerçekten de tek başına mı gideceksin?” diyen Güneş şaşırmişti.

Maya, “Tabii ki, neden olmasın? Meraklanmayın,” dedi. O anda Kiya, masaların arasından çıkıverdi.

“Merhaba!” diyerek güzel kediyle selamlaştılar. Kiya, mırıltılar çıkartarak kendini hepsine ayrı ayrı okşattı. O sırada Reşho’nun yine onlara doğru geldiğini gördüler. Hızlı hızlı so-luyordu; karnı dev bir balon gibiydi.

Her zamanki gibi sinirden titreyen sesiyle “Çocuklar, çabuk buraya gelin!” diye seslendi. “Doğrama işlerine yardım etme-niz gerekiyor. Kutsal kraliçemiz, son anda yemek listesini de-ğiştirdi. Beyaz şaraba yatırılmış etler ve sebzeler pişirilecek!” diye haykırdı.

Öğle yemeği servisinden sonra saray mutfacı, kısa bir süre sessizleşti. Reşho bile küçük bir mola vermiş, mutfak sandalye-lerinin birinde uyukluyordu. Ellerini göbeğinde kavuşturmuş-tu. Oldukça mutlu olduğu söylenebilirdi çünkü Nil Kraliçesi yemekleri beğenmişti.

Maya, ayaklarının ucuna basarak Reşho’nun önünden geç-ti ve kapıdan çıktı. Yeşil gözlü güzel kedi de Maya’yı taklit eder gibi yumuşak adımlarla ve ses çıkarmadan onu takip ediyordu. Bir yük aracı Maya ile Kiya’yı karşı sahile bıraktı. Ölüler Kenti, gündüz vakti geceki hâline kıyasla çok daha zararsız görünüyor-du. Teknenin yanaştığı yerin hemen yakınında pazar kurulmuş, basit tezgâhlar yan yana sıralanmıştı. Genelde balık ve sebze çeşitleri sergilenen tezgâhları güneşten korumak için üstlerine, kazıklara tutturulan bez gölgelikler gerilmişti. Bir yazı ustası, di-zindeki yazı tahtası ile yol kenarındaki bir ağaç altına oturmuş, elinde mürekkebi ve fırçasıyla isteyene hizmet veriyordu.

Maya ile Kiya, amaçsızca oradan oraya dolaştılar. Sonunda Maya, satıcılardan birine, kuyumcuların nerede olduğunu sordu. Adam eliyle Ölüler Tapınağı'nı gösterdi. Tapınağın çevresi, yolların labirent gibi birbirine girdiği, kilden yapılmış tıkiş tıkiş evler, bulunduğu bir bölgeydi. Maya kısa bir süre sonra burununu tıkamak zorunda kaldı. Herhalde ölülerin yıkandığı ve mumyalandığı bir yerdeydi.

Maya, "Harika!" diye düşündü. "Keşke mutfakta kalıp balık ayıklasaydım."

En yakın binaya doğru yürüyüp, kapıyı tıklattı. Birisine yolu sorsa daha iyi olacaktı. Bir ses, içeri girmesini söyledi. Maya kapıyı itip içeriye girdi. Soluk bir ışıkla aydınlatılmış, yarı karanlık bir odadaydı. Kiya, kapının önüne oturup tüylerini yalamaya başladı.

Evin içi sinek kaynıyordu. Keskin koku, Maya'nın nefesini kesmişti. Sert bir şeye tosladı. Küvet biçiminde kocaman, leğene benzer çukur kabın içinde, bir nesne yüzüyordu. Kız korkuyla irkildi. Bayıltıcı bir koku yayan sıvının içinde, bir insan cesedi vardı. Bu, ölülerin mumyalanmadan önce yatırıldıkları potasyum banyosu olmalıydı. Ders-te bu konudan söz eden bir yazı okumuşlardı.

Yumuşak bir ses, "Ne istiyorsun, çocuğum?" diye sordu.

Maya başını kaldırdı. Öğürüverdi. Yandaki

küçük odadan üzgün bakışlı, kahverengi gözlü, kısa boylu bir adam çıkmıştı.

Adam sesinde bir umut tınısıyla, "Ailenden birisi mi öldü?" diye sordu. "Benim adım Paheri ve mumyalama ustasıyım. Şimdiye dek hizmetlerimden memnun olmayan çıkmadı." Eliyle küvetin içindeki cesedi gösteriyordu. Yüksekçe bir yere *Kanope* adı verilen ve ölünün iç organlarının yerleştirildiği dört tane vazo konmuştu.

Maya aceleyle "Hayır, hayır," diye yanıt verdi. Ağzını fazla açmamaya çalışarak, dudaklarının arasından "Ben bir kuyumcu arıyorum," dedi.

"Bizim sokağın sonunda kuyumcular sokağı başlar zaten. Ailenden bir kayıp söz konusu olursa, mumya üstadı Paheri'yi anımsamayı unutma."

"Unutmam," diyen Maya, kendini dışarı attı. Kısa süre sonra kuyumcular sokağını bulmuştu. Daracık dükkânlar sırt sırta vermiş, yolun her iki yanında sıralanıyorlardı.

Maya, "Bunca dükkânın arasında o kuyumcuyu nasıl bulacağım?" diye düşünürken bakışları Kiya'ya ilişti. Hayvan bir anda hareketlenmiş, gideceği yeri biliyormuş gibi belirli bir yöne doğru koşuyordu. Maya da koşarak onu izledi. Kedi, kararlı bir edayla bir binanın önüne oturup gözlerini kıza dikti. Maya birkaç saniye ne yapacağını bilemeden kapının önünde durduktan sonra, kapıyı iterek peşinde Kiya ile içeri girdi.

Kuyumcu, gümüşten yapılmış kutsal Mısır böceği *Skrabe* üstünde çalışıyordu. Zayıf adam, işinden başını kaldırıp kuş-kucu bakışlarla konuğunu süzdü. “Bir kız ve bir kedi.” Keyifsiz bir sesle konuşmuştu. “Deneyimlerim bana, sizinle ticaret yapılamayacağını fısıldıyor.”

Maya aceleyle “Belki de tersi olur,” dedi. “Teknede bir muska buldum. Değerli bir şeye benziyor. Sahibine geri vermek istiyorum. Kime ait olduğunu bulmama yardım ederseniz sahibinin vereceği ödülü sizinle paylaşıyoruz.”

Maya, muskayı çoktan eline almıştı zaten. Avucunu açıp kuyumcuya gösterdi. Kuyumcu, kızın öyküsüne inanıp inanmaması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Maya, adamın delici bakışlarını üzerinde hissetti. Neyse, adam sonunda bakışlarını muskaya çevirmişti.

“Tabii ki, bunu tanıyorum. Nasıl tanımam?” Adamın sesi biraz yumuşamış gibiydi. “Bunu ben yapmıştım.”

Maya'nın nabızı hızlanmıştı, “Ben de öyle umuyordum,” dedi heyecanla. “Bu güzel muskayı kime sattığınızı da anımsıyor musunuz bari?” diye sordu Maya.

Kuyumcu sakın bir sesle, “Ödülün yarısını isterim ama,” dedi. “Anlaştık.”

Kuyumcu ayağa kalkmış, dükkânda ileri geri yürümeye başlamıştı. “Ne yazık ki, muskayı yapalı bir yıldan fazla oldu,” diye mırıldandı. “Bir rahip için olduğunu anımsıyorum ama adı...”

“Lütfen hatırlamaya çalışın!”

Kuyumcu bir dakika kadar düşündü. Maya, heyecandan patlayacağını sandı ama adam başını sallayıp “Çok üzgünüm ismi anımsayamıyorum,” dedi. “Artık yaşlanmaya başladım sanırım. Ama bir şeyi çok iyi anımsıyorum: Muskayı alan adamın sağ elinde çok kötü bir yara izi vardı.”

Maya, elektrik çarpmış gibi oldu. Sağ elin üstünde bir yara izi; tıpkı meyhanedeki adam gibi. Eğer muskanın sahibini bulabilirse, verilecek ödülün yarısını getireceğine ilişkin sözünü yineleyip kuyumcudan ayrıldı.

Bir saat geçmemişti ki, Maya ile Kiya, yeniden saray mutfağında, Güneş ve Ateş ile oturuyorlardı. Maya, olanları anlattıktan sonra “Görüyorsunuz, *Nekropol*'e ziyaret, amacına ulaştı sayılır,” dedi. “Ve bunu da Kiya'ya borçluyuz.” Kediye kucığına alıp okşamaya başladı.

Güneş, “Aptal kuyumcu! Neden müşterisinin adını anımsayamadı ki sanki?” dedi. Canı sıkılmıştı. “Ama işin bir de iyi yanı var. Hiç değilse sağ elinin üstünde eski bir yara izi bulunan bir rahibi aramamız gerektiğini biliyoruz.”

Ateş'in gözleri parlamıştı. “Ani de firavunluk tahtında bir kadının bulunmasını içlerine sindiremeyen bazı rahipler olduğunu söylememiş miydi? Doğru iz üstüdeyiz demek ki!”

YAŞAK DÜNYA

Sonraki günlerde çocuklar, gözlerini dört açtılar. Ziyafet salonlarına yemek taşıyıp servis yaparken, erkek misafirlerin sağ ellerini kontrol edip, yaralı elin sahibini bulmaya çalıştılar. Saraya her gün, çok sayıda rahip girip çıkıyordu. Aralarında *Amon*'un en büyük rahibi olan Hapuseneb, *Amon Tapınağı*'nın başrahibi ve Vezir *Senenmut* gibi güçlü kişiler vardı.

Ancak hiçbirinin elinin üstünde eski bir yara izi bulunmuyordu.

Ani, üç arkadaşına her gün yeni bir haber veriyordu. Onun sayesinde saray muhafızları komutanının *Hatşepsut*'a yapılan son saldırıdan sonra görevden alındığını da öğrendiler. Bu haberlere ek olarak, sarayda başka dedikodular da dolaşıyordu.

Pazardan döndüğü bir gün Ani yine “Haberi duydunuz mu?” diye fısıldadı. “Nubienli İnebni, *Teb*'den uzaklaşmamış; yakınlarda bir yerde kalıyormuş!”

Maya, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Yani firavuna yapılan son saldırının ardında pekâlâ o olabilir mi demek istiyorsun?”

“Evet. Belki intikam almaktan vazgeçmemiştir. Ama eğer İnebni hâlâ buralardaysa, elbette gitmesi sağlanacaktır.”

Ne var ki, hiçbir tutuklama yapılmadı. Elinde yara izi olan adam gibi, İnebni'den de ses seda çıkmadı.

İki gün sonra, işlerini bitirdiklerinde Maya, “Madem rahip bize gelmiyor, belki de biz ona gitmeliyiz,” diye bir öneride bulundu.

“Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?”

“Çok basit. *Karnak Tapınağı'nın* çevresine şöyle bir baksak diyorum.”

Güneş ile Ateş, öneriyi kısaca tartıp başlarını salladılar.

Yolu sorup soruşturduktan sonra güneş tam batarken kutsal tapınağın bulunduğu bölgeye yöneldiler. İki yanında koç başlı *Sfenks*'lerin* bulunduğu bir bulvardan geçip, Ana Tanrıça *Mut*'un hükmettiği alanı çevreleyen duvarlara ulaştılar. Duvarların ardında, tanrıçanın altın işaretini taşıyan kutsal tapınak ve yine kutsal kabul edilen deniz bulunuyordu. Ne var ki, çocuklar içeri girmeyi başaramadılar. Tapınak nöbetçileri üç değersiz mutfak hizmetçisi için kapıları açacak değillerdi ya! *Amon*'a ayrılan, çevresi yüksek duvarlarla çevrili bölgeye girme konusunda da şansları yaver gitmedi. Tapınağın kapısını

---

* İnsan ya da hayvan başlı heykel.

oluşturan, apartman yüksekliğinde iki kuleden oluşan *Pilon*'un önünde kalakaldılar. Kuleleri oluşturan sütunların üzeri, savaşlara ya da dini ayinlere ilişkin görüntüler içeren kabartmalarla süslenmişti. Kulelerin üzerindeki direklere asılmış bayraklar, rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu. Bu tapınağa, yalnızca rahipler ve firavun girebiliyordu. Bu yüzden çocuklar tapınağa alınmadılar. Hayal kırıklığına uğrayan üç arkadaş, Savaş Tanrısı *Mont*'a ayrılan üçüncü tapınak bölgesine ilerlediler. Buranın nöbetçileri, çocukları içeri sokmadıkları gibi bir de onlarla uzun uzun alay ettiler.

Dönüş yoluna koyulduklarında Maya, “Bu tam bir fiyasko oldu,” diye sızlandı.

Ateş “Üzülmeyin,” dedi. “En azından denedik.”

Sessizce yürüdüler.

Güneş, bir anda kendisini aşırı yorgun ve umutsuz hissetti. Bunu arkadaşlarına açıkça itiraf edip onların ne düşündüklerini öğrenmek istedi. “Ne dersiniz, acaba geri mi dönsek? Kendi zamanımıza demek istiyorum.”

Arkadaşlarının ikisi de Güneş'in sorusuna hemen yanıt vermedi.

Sonunda ilk konuşan Maya oldu. “Hayır. Bu kadar çabuk pes etmek istemiyorum.”

“Ben de öyle,” diyen Ateş'in sesi düşünceliydi. “Birkaç gün daha sabrederim. Şimdiye dek her gün bir gelişme kaydettik.

Meyhaneyi bulduk, eli yaralı adamın bir rahip olduğunu öğrendik. Bunlar az şey değil. Cesaretimizi hemen yitirmeliyiz.”

Güneş “Öyle olsun,” dedi. “Ne yapacağız peki?”

Yine sustular. Yol, hafifçe kıvrılarak onları Nil kıyısına ulaştırmıştı. Başlarının üstünde su testileri taşıyan kadınlar, onlara doğru yürüyordu. Çevrede çocuklar oynuyordu. Günün son ışıkları kaybolurken, nehrin tam ortasındaki bir sandalda, iki balıkçı ağ atıyorlardı. Kıyıdaki sazlar da akşam esintisinde hafif hafif salınıyorlardı.

Maya, “Gözlerimizi dört açıp dikkatli olmayı sürdürürelim,” dedi. “Bu işin ardındaki kişi Hatşepsut’u öldürmek istediğine göre, eninde sonunda ona yaklaşmak zorunda.”

Kısa sürede saraydaki odalarına döndüler. Tam yatmak üzereyken, odaya sırtında bir çıkınla Ani girdi.

“Hey, nerelerdeydiniz?” diye sordu. Sonra da yanıt beklemeden “Bakın mutfaktan ne yürüttüm?” diyerek, açtığı çıkını çocuklara uzattı. Çıkından mis gibi bir koku geliyordu.

Ateş, gözünü kapatıp içini çekti: “Hımm... bu ballı kek değil mi?”

Ani, “Tam üstüne bastın. Yanında da incir var,” diyerek elini çıkına soktu. “Ama bir şey daha getirdim.” Elinde bir oyun tahtası tutuyordu. Onlar keki yerken, Ani kuralları açıklıyordu. Çocuklar, oyunun bir tür dama olduğunu fark ettiler.

Ani, taşları tahtaya yerleştirip büyük bir ustalikle oynamaya başladı. Yağ lambasının ışığında, hepsini karşısına oturtup teker teker yendi. Bu arada durmaksızın konuşuyor, Reşho hakkında birbiri ardına espriler patlatıyordu. İki saat oturduktan sonra yerinden kalkıp: “*Amon* aşkına! Çok geç olmuş. Ben de gidip yatayım artık. Yarın önemli bir gün,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ah sizi cahil çöl insanları, sizi!” diyen Ani gülüyordu.

“Yarının *Opet* Bayramı olduğunu bilmiyor muydunuz?”

Çocuklar omuz silktiler.

“Bu bayramda *Amon*, *Mont* ve *Mut* heykelleri, tapınaklarından çıkartılıp halka gösterilir. O gün halk, kutsal Hatşepsut’u da görebilir.”

Ani’nin yüzü sevinçle aydınlanmıştı. “Rahipler, tanrıların kayıklarını nehre kadar taşırlar. Herkes de seyreder. Tabii ki ben de orada olacağım, ailemle birlikte.”

Maya’nın gözleri parladı. “Rahipler mi dedin?”

“Evet, elbette. Tanrıların kayıklarına yalnızca rahipler dokunabilir.”

“Bu çok ilginçmiş.” Maya, çok şey anlatan bir ses tonuyla konuşmuştu. “Sanırım bu gösteriyi kaçırmamamız gerekiyor, çocuklar.”

YARALI EL

Mutlak bir sessizliğin hüküm sürdüğü tapınakta, tüt-sü dumanlarından göz gözü görmüyordu. Kel kafalı başrahip, mabedin sessizliğini bozmaya korkuyormuşçasına, dikkatle *Amon*'u koruyan kutsal odanın kapısındaki kil mühürü kırdı ve kapıyı açtı. Aydınlık öğleden sonra güneşinden ince bir ışık, kapıdan içeri süzülüp, oturur pozdaki *Amon* heykelini aydınlattı. Som altından yapılmış iri heykel, ışıktaki muhteşem bir biçimde parlıyordu. Başrahip huşu içinde bir adım geriledi ve "İmen ver er nehneh," diye fısıldadı. "*Amon* ilelebet en büyük kalacak!" Sonra kendini yere atıp *Amon*'a saygısını ifade etti. *Amon* ise düşünceli bakışlarla, dümdüz ileriye bakıyordu. Altından gözlerinde soğuk bakışlar, dudaklarında hem her şeyi bilen, hem kendi gücünün farkında olduğunu ortaya koyan yumuşak bir gülümseme vardı. Başrahip duasını bitirince, Tanrı *Amon*'a süslü bir giysi giydirdi. *Opet* Bayramı nedeniyle her zamankinden daha büyük bir hevesle uğraşıyordu. *Amon*'a, ülkede dokunan en kaliteli ke-tenden yapılmış bir giysi giydirildi. Boynuna, tapınağın içinde saklanan değerli taşlardan süslemeler asıldı. Sonra başra-

hip, yardımcılarına bir işaret yaptı. Tanrının hizmetkârları, sırtlarında bir tahtirevanla sessizce içeri süzülüp ağır heykeli, geniş muhafazanın içine yerleştirdiler. Hep birlikte ağır yükü kaldırıp sırtlarına aldılar. *Amon*, halkı tarafından seyredilmeye hazırды artık. Başrahip başıyla bir işaret daha yaptı. Yavaş adımlarla tapınaktan dışarı çıktılar. En ön sırada, solda yürüyen rahibin elinin üstünde, şekli bozulmuş, eski bir yara izi göze çarpıyordu.

Karnak Tapınağı'ndan Nil'e uzanan yolun iki kenarına, binlerce insan dizilmişti. Kalabalık, saatlerden beri bekliyordu. Tapınağın yakın çevresindeki *İpet-isut* denen kutsal bölgede kendilerine yer ayırtabilenler, ayrıcalıklı kişiler olduklarının bilincindeydiler. Kalabalık, sabırsızlıkla dalgalanıyordu. Herkesin yüzünde değişik bir aydınlık vardı. Yılda bir tek kez en yüce tanrılarını görme şerefine erişiyorlardı. Ve hiçbiri bunu kaçırmak istemiyordu. Ayrıca Hatşepsut'u, *Mont*'u ve *Mut*'u görececek olmaları da heyecanı arttırıyordu. İnsanlar sürekli fısıldaşıyor, kimse sesini fazla yükseltmediği hâlde, kalabalıktan bir uğultu yükseliyordu. Güneş, Maya ve Ateş de bu heyecan selinden etkilenmişlerdi. Bir süre Ani ile ailesini izlemişlerdi. Onlar da kalabalığa karışmışlar, görünmüyorlardı.

Diğerleri gibi sabırsızlık içinde bekleyen çocuklar, *Amon* Tapınağı'nın *Pilon*'u önünde kalabalıktan soyutlanmış gibi, tümüyle hareketsiz duran nöbetçileri seyrediyorlardı.

Sonunda nöbetçiler de hareketlendiler. Askerlerden biri, sağ elini ağır ağır Güneş Tanrısı Ra'ya doğru uzattı. Kalabalık, bir anda susmuştu. Nöbetçilerin yanında bir müzisyen belirdi. Adam, davul çalmaya başladı. Önceleri kalp atışı gibi yavaş bir ritm tutturmuştu. Sonra ritim hızlandı. Bir an geldi ki, adamın tokmağı indiren elini izleyemez oldular. Sonra da ritim, bir anda duruverdi. İnanılmaz bir sessizlik oldu. Herkes nefesini tutmuştu. Sonunda beklenen an gelmiş, Kutsalların Kutsalı'na giden kapı açılmıştı. Üzerinde tanrıların heykelleri bulunan tahtirevanı taşıyan rahipler, dışarı çıkmaya başladılar. En önde kutsal Hatşepsut'un tahtirevanı vardı. Halk, heyecanını kulakları sağır eden haykırışlarla ifade ediyordu. Firavun, bir hayranlık bulutu içinde halkının önünden geçiyordu. Dudaklarında asil bir gülümsemeyle halkın sevgisine yanıt veren kraliçenin başında ikili taç, elinde kraliyet sarmalı, üzerinde ise kıymetli mücevherlerle süslü bir pelerin vardı.

Ateş hipnotize olmuş gibi kraliçeye bakarken “Ne güzel kadın,” diye mırıldandı.

Güneş'in de aklı başından gitmiş gibiydi. “Bu ne ihtişam, bu ne zenginlik,” deyip duruyordu.

Maya, alaycı bir sesle “Kadının güzelliğini seyretmeyi bırakın!” dedi. “Eli yaralı rahibi bulmamız gerekiyor.”

“Tabii, tabii. Ona da bakıyoruz,” diyen Güneş ile Ateş utanmışlardı. Rahipleri daha iyi görebilmek için önlere doğru ilerlemeye çalıştılar. Hatşepsut’un tahtırevanını taşıyan rahiplerin ellerinde çizik bile yoktu. Şimdi *Mut* ile *Mont*’u taşıyan rahipler, üç arkadaşın görüş alanı içine girmişlerdi ama onlarda da bir şey yoktu.

Arkadan akrobatlarla davul, trompet ve gitara benzeyen bir enstrüman olan *Sistre* çalan müzisyenler geliyordu. Genç kızlardan oluşan bir dans grubu, müziğin ezgilerine uygun bir biçimde eğilip bükülüyor, artistik hareketler yapıyorlardı. Tören alayının en sonunda ise en güçlü olana vurgu yapmak için *Amon* vardı.

Kalabalık bir o yana, bir bu yana dalgalanıyordu. Çocuklar, yerlerinde durabilmek için büyük çaba harcıyorlardı. Altın heykel, ağır ağır onlara doğru ilerliyordu. Rahiplerin yüzleri gayet ciddiye. Alınlarında ter damlacıkları parıldıyordu. İri yarı, güçlü kuvvetli bir adam, Ateş’i bir yana itip önüne geçti. Çocuğun itiraz sesleri, o gürültünün içinde boğulup kaldı. Ateş, Maya ile Güneşe seslendi ama sesini duyuramadı.

“Kahretsin!” diye mırıldandı Ateş. Öne çıkıp eski yerine ulaşmaya çabaladı ama hiç şansı yoktu. Elleri görmeye çalış, dedi kendi kendine; Güneş ile Maya’yı daha sonra da bulabilirdi.

Ateş, bakışlarını ön tarafa çevirip adamın arkasından görebildiği kadarıyla tören alayını izlemeye başladı. Tanrı heykeli, Ateş'in başının hizasında tam önlerinden geçmekteydi. Ateş, bir anda taş kesildi. Tahtirevanı taşıyan rahiplerden birinin elinde, büyük bir yara izi vardı! Ateş bir kez daha baktı. Evet, yanılmıyordu. Adamı bulmuşlardı! Şimdi ne yapmalıydı? Rahip, sinirli bir biçimde kulak memesini çekiştiriyordu. Arkadaşları... arkadaşlarını bulmalıydı. Tüm gücüyle onu itip bir kenara savuran adamın ayağına bastı. Adam bir homurdanarak sıçramaya başlayınca, onun yanından geçmeyi başaran Ateş, sonunda arkadaşlarının yanına ulaşabilmişti.

Heyecanla "Siz de gördünüz mü?" diye sordu.

Maya, "Elbette!.. Adamımız bu. Onu kaybetmeyelim," dedi. O da heyecanlanmıştı.

Güneş, arkadaşlarına göz kırptı. "Sorun değil, şuraya bakın!"

Kalabalık, son tahtirevanın arkasına takılmış, surların kapısına doğru ilerliyordu. Güneş, Maya ve Ateş de kalabalığa ayak uydurdular.

Nil'e doğru ilerlerken Güneş "Acaba askerlere haber versek mi, ne dersiniz?" diye sordu.

Maya "Hayır," dedi. "Elimizde rahibe karşı hiçbir kanıt yok ki! Kanıt bulmalıyız!"

Ateş “Bence de,” dedi. “Onu izlememiz gerek. Mutlaka suç ortakları olmalı. Belki bizi onlara götürür.”

“Madem öyle diyorsunuz...” Güneş’in sesi zayıfladı. Bu fikir ona pek parlak görünmemiştir. Hatşepsut’u öldürmek için elinden geleni ardına koymayan bir adamı gölge gibi izlemek, kolay olmayacaktı ama karar verilmişti bir kere.

MEZARDA

Tören alayı Nil'e ulaşmıştı. Tanrı heykellerinin bulunduğu kutsal tahtirevanlar, küçük teknelere yerleştirildi. En güzel tekne *Amon*'a ayrılmıştı. Her yanı altın ve değerli taşlarla süslüydü. Tanrıların kayıkları, arkalarında hacıları taşıyan tekneler eşliğinde, görkemli bir grup halinde Nil'in yukarısındaki Teb tapınaklarına doğru ilerliyordu. Rahipler, askerler, akrobatlar, müzisyenler, dansçılar ve sıradan halk, deniz alayını kıyıdan yürüyerek izliyorlardı.

Güneş, Maya ve Ateş, eli yaralı adamı gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Rahip, alçak bir sesle dualar mırıldanarak tozlu yolda yürüyordu.

Adam oldukça yaşlıydı. Cildi kösele gibi olmuştu ama genç bir savaşçı gibi esnek, yaylanıyormuşçasına çevik bir edayla yürüyordu. Bakışları dikkatle ileriye çevriliydi. Kuşkusuz istediklerini elde etmeye alışkın biriydi. Kimse onunla konuşmuyor, o da kimseyle ilgilenmiyordu. Kalabalığın arasında tek başınaydı.

Kalabalık, yol boyunca yerleştirilen tanrı heykellerinin

önünden geçerken kısa bir an duraklıyor, herkes istediği tanrıya adaklarını sunuyordu. Bu arada tapınakların önüne ulaşan nehir alayı demir atmış, tanrı heykelleri davul sesleri eşliğinde karaya çıkartılıyordu. Halk bu sayede tanrılarını bir kez daha yakından izleme olanağını buluyordu. Sonunda rahipler, *Amon*, *Mont* ve *Mut*'u yirmi yedi gün boyunca kalacakları tapınağa taşıdılar. Duvarların önünde yalnızca Hatşepsut'u taşıyan tahtirevan kalmıştı.

Maya, "Kahretsin, rahip tapınağa girip toz oldu," diye söylenyordu.

Ateş, "Durun bakalım. Belki yine gelir," dedi.

O sırada davullar yeniden çalınmaya başlanmıştı.

Firavun ayağa kalktı. Ortalık bir anda yeniden sessizliğe büründü. Nil hükümdarı, mağrur bakışlarını beklentiyle kendisini izleyen halkının üzerinde gezdirdi. Birkaç sözcükle herkesi tapınağa, *Amon* şerefine yapılacak kutlamalara katılmaya çağıran kraliçenin yüzünde, hafif bir gülümseme belirmişti. Kraliçe sözlerini bitirip müzisyenlere çalmalarını işaret ettiğinde, kalabalık sevinçle haykırdı. Neşeli bir ezgi meydanı doldurdu. Teb sakinleri için gecenin ilerleyen saatlerine dek sürecek olan geleneksel kutlama başlamış oldu. İçecekler sel gibi akıyor, herkes gülüp dans ediyordu. İlk bakışta herkes gevşemiş ve eğleniyor görünüyordu ama Hatşepsut'un korumalarının nasıl gergin olduğu dikkatli gözlerden kaçacak gibi değildi. Kraliçeye zarar verebilecek birinin firavuna yaklaşmasını önlemek için sürekli

tetikteydiler. Hizmetkârları, firavun için yüksekçe bir köşe hazırlamışlardı. Üstüne gölgelik gerilmiş alana yerleştirilen altın tahta kurulan Hatşepsut, bazı soylu kişilerin kutlamalarını kabul ediyordu. Çevredeki damlara, ok ve yaylarını hemen ulaşabilecekleri uzaklıkta tutarak yerleşen askerler, gözlerini dört açmış, kalabalığı izliyordular.

Güneş, Maya ve Ateş de tetikteydiler. Bir tezgâhtan ballı ekmek ve süt satın alıp alçak bir duvarın üstüne tünemişlerdi. Bir yandan ellerindekileri atıştırırken, diğer yandan da tapınağın kapısını gözlüyorlardı. Acaba rahip yeniden ortaya çıkacak mıydı? Bir saat olaysız geçti. Hava, yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

Güneş'in gözü, sık sık tapınağın kuleli kapılarına kayıyordu. Binlerce yıl ayakta kalmayı başaran Mısır kültürünü düşündükçe, kendisini küçücük ve önemsiz hissediyordu. Kendisi ve arkadaşları, Hatşepsut'u bu suikasttan kurtarmayı başarabilecekler miydi? Güneş içini çekti. Belki de vazgeçip evlerine dönmeli, kaderi değiştirmeye uğraşmamalıydılar. Bir anda çıplak bacaklarına bir şey sürtündü.

"Kiya!" diye sevinçle bağırdı Güneş. Kedi bir hamlede kucağına sıçramıştı. "Sen nereden çıktın böyle?"

Çocukların üçü birden onu okşarken, Kiya keyifle mırıldanıyordu. Kedinin bedeni, birden yay gibi gerildi. Güneş'in kucağından yere atlamış, sırtını kamburlaştırmıştı. Gözleri kuleli kapıya çevriliydi. Kuyruğu gergin bir biçimde sağa, sola sallanıyordu. Kiya'nın gördüğünü ilk fark eden Güneş oldu.

“Bakın, rahip! Sütunun arkasında duruyor,” diyerek arkadaşlarını uyardı.

“Ama Kiya nasıl anlıyor?” diyen Maya, bu sorusuna yanıt alamayacağını akıl edip sustu. Ayrıca oyalanacak zaman yoktu. Rahip, görüş açılarından çıkmak üzereydi. Kendini fazlaca göstermemeye çalışarak kraliçenin oturduğu kürsünün arkasına doğru kayıyordu. Çocuklar birbirlerine baktılar ve aynı anda başlarını salladılar. Konuşmaya gerek yoktu. Üçü birden rahibin peşine düştüler. Kalabalık ne çocukları ne de onları izleyen kutsal kediyi fark etmişti.

Rahip, adımlarını hızlandırıp Nil'e yönelmişti. Eğlence burada da tüm hızıyla sürüyordu ama rahip çevredekilere dikkat bile etmedi. Doğruca limanda bağlı duran yolcu teknelerinden birine doğru ilerlemişti. Tekne insan doluydu. Rahibin binmesiyle kaptan, tayfalara halatı çözmelerini emretti. İki güçlü kuvvetli adam, tekneyi iskeleye bağlayan halatları çözmeye başladı. Çocuklar, son anda tekneye atlayabildiler. Kiya da kucaklarındaydı. Hayvan, korkuyla tırnaklarını Güneş'in koluna geçirdi. Güneş usulca konuşarak kediyi sakinleştirdi.

Kulağına eğilip “Senden asla iyi bir denizci olmaz Kiya. Ama üzülme benden de olmaz,” diye fısıldadı.

Kiya, korktuğunu belli eden bir sesle miyavladı.

Kısa süre sonra tekne, Ölüler Kenti'ne yanaşmıştı. Rahip, kendine yol açıp hızla tekneden indi ve Tanrıların Vadisi'ne

uzanan yola girdi. Vadinin bir yanında bir tepe yükseliyordu. Mısırlılar saygı ifadesi olarak yalnızca “tepe” derlerdi.

Çocuklar rahibi izlemekte zorlanıyorlardı. Evlerin köşeleri-ne, bir siperden diğerine sinerek fark edilmemeye uğraşıyor-lardı. Eli yaralı adamı her an gözden kaybedebilirlerdi. Ayrıca rahibin ardına bakıp kendilerini görmesinden de çekiniyorlar-dı. Yol, sürekli bir yokuş yukarı gidiyordu. Bir süre sonra etraf-ta ev kalmadı. İlk mezarlar görünmeye başlamıştı. Tanrıların Vadisi’nden hâlâ biraz uzaktaydılar. Bunlar, daha yaşarken kut-sal yamaçta yer satın alıp mezar yaptıran güçlü devlet adamlar-ının ve zengin tüccarların mezarlarıydı.

Çocuklar, fark edilmemek için rahiple aralarında daha fazla mesafe bırakmak zorundaydılar. Yol, iki yanında akasya ağaç-ları olan bir bulvara dönüşmüştü ve sert bir dönemeci vardı. Sonra da yüksek bir duvarla sona eriyordu. Başka da bir şey yoktu. Rahip, yer yarılmış da içine girmiş gibi ortadan yok ol-muştu. Çocuklar çaresiz gözlerle birbirlerine baktılar. O sırada Maya, duvarda yalnızca bir adamın geçebileceği genişlikte bir yarık olduğunu fark etti.

Maya, “Burada mezara giden bir geçit var,” diye fısıldadı. “İddiaya girerim adam buradan içeri girdi.”

Ateş “Burada kapı da nöbetçi de yok,” diye arkadaşlarını uyardı. “Belki yeni yapılan bir mezardır. Hem herkes kutlama yapıyor.”

“Rahibin orada ne işi olabilir?” diye soran Güneş’in sesi düşünceliydi.

Maya sırtıyordu. “İçeri girersek öğreniriz.”

Güneş korkmuş gibiydi: “Mezara girmek istemiyorsun ya?”

“Tam tersi!” Maya, yarıktan içeri dalmıştı bile.

Güneş, “Ben bu işte yokum,” demeye kalktı ama Ateş ile Kiyâ’nın da Maya’nın ardından geçide girdiğini görünce, arkadaşlarını yalnız bırakmak istemedi. Zaten mezarın dışında tek başına beklemeyi pek istemiyordu.

Mezarın içi karanlık ve serindi. Çocuklar, gözleri karanlığa alışınca dek bir süre bekletiler. Girişteki duvara *Anubis*’in resmi yapılmıştı ama resim henüz tamamlanmamıştı. Çakal kafalı tanrı, yüksekçe bir kürsüden Ölüler Ülkesi’ne bakar bir pozda çizilmişti. Arkadaki koridor, birkaç merdivenle aşağıya iniyordu. Birkaç basamak indiklerinde, girişten gelen zayıf ışık da kaybolmuş, zifiri karanlık içinde kalmışlardı. Hiçbir şey göremiyorlardı. Böceğe benzeyen minik bir hayvan, Güneş’in çıplak ayaklarının üstünden geçip gitti. Oğlan çılgınlığını zor bastırdı. Ne olabilirdi bu? Bir fare mi, akrep mi? Bilmek istemiyordu.

Güneş, “Durun!” diye fısıldadı. “Bu çok anlamsız. Etraf çok karanlık.”

Maya “Saçmalama!” diyerek onu azarladı. Nasıl olduysa Maya’nın eliyle ileriye işaret ettiğini görebilmişti. Başını çevirince Maya’nın gösterdiği titrek ışığı o da gördü.

Bu, belki elinde gaz lambası tutan rahipti, belki de eli lambalı bir katil! Bu düşünce, yüreğini ağzına getirmişti. Yine de cesaretini toplayıp arkadaşlarını izledi. Mezarın iç bölümlerine doğru ilerledikçe, hava da giderek serinliyordu. Etraf nem kokuyordu. Güneş ürperdi. Ayaklarıyla Kiya'ya dokunmaya çalıştı ama yapamadı.

Elli metre kadar ilerlediler. Maya, hafif bir çığlık attı. Karanlıkta bir duvara toslamıştı. Koridor sona ermiş gibiydi.

Güneş “Burada hiçbir şey yok. Haydi geri dönelim!” diye mızıldandı. “Hava kararmıştır. Daha saraya kadar yolumuz var.”

Maya aynı fikirde değildi. “Hayır, ben dönmek istemiyorum. Bu kadar kolay pes edemeyiz.”

“Bence de!” diyen Ateş de Maya'yı destekledi. “Rahip, buralarda bir yerlerde olmalı.”

Maya, duvarı yoklaya yoklaya yana doğru ilerlerken “Yol bu tarafa doğru gidiyor,” dedi.

Güneş, çaresizlik içinde başını salladı. Titrek ışıktan da eser kalmamış, tam bir karanlık içinde kalmışlardı. Ürpertiyle, “Burası bize mezar olacak,” diye düşündü. Yavaş yavaş paniğe kapılıyordu ama bunu arkadaşlarına fark ettirmemeye çalıştı. O da duvarı yoklayarak ilerledi. Duvar bir anda sona erdi. Güneş, bir başka odaya ulaştıklarını düşündü. Mısır hakkındaki kitaplarda okuduğu kadarıyla, büyük Mısır mezarlarının hepsinde bir

sunak odası bulunur, mumya ise ayrı bir bölmeye yerleştirilirdi. Mezarları inşa eden mimarlar, soyguncuları yanıltmak için başka birkaç oda daha inşa ederlerdi. Bu odalar labirentlerle birbirinden ayrılırdı. Böyle mezarlarda yolunu kaybedip, hiç çıkamamak da vardı!

O sırada Ateş “Psstt!” dedi. “Duyuyor musunuz?”

Güneş ve Maya, susup dinlemeye çalıştılar. Hafif bir mırıltı duyuluyordu. Anlaşılan rahip yakınlardaydı Ne var ki adam yalnız değildi!

Çocuklar, karanlıkta biraz daha ilerlediler. Dikkatle sessiz adımlar atarak, buldukları bölmeden çıktılar. Şimdi bir başka koridora gelmişlerdi. Burada hafif bir aydınlık vardı. Hiç değilse önlerini görebiliyorlardı. Güneş’in kalbi, gümbür gümbür atıyordu. Koridor, onları başka bir bölmeye ulaştırdı. Artık içerideki sesler çok daha net duyuluyordu. Çocuklar, girişin ağzındaki bir kaya parçasının arkasına sinererek, konuşulanları anlamaya çabaladılar. Güneş Kiyâ’nın bedeninin ve ipek gibi kürkünün ayaklarına sürtündüğünü hissetti.

Bir erkek sesi öfkeyle “Hatşepsut’un kutlamalara nasıl katıldığını gördünüz mü?” diyordu. “Kendini *Amon* ile aynı düzeyde kabul görüyor. Hatşepsut tanrı olmak istiyor. Ama o bir kadın. Bu kabul edilemez!”

Topluluktan onu onaylayan mırıltılar yükseldi.

“Gerçek firavunu tahta yaklaştırmıyor bile. Bu büyük bir suç!” Adam çok kızmıştı, söylenip duruyordu.

Çocuklar dikkatle kayanın diğer tarafına baktılar. Eli yaralı rahip, her tarafı çeşitli resimlerle süslü, duvarlarında yağ kandilleri yanan küçük odanın bir ucunda durmuş, çevresinde onu onaylayıp duran on kadar adamla konuşuyordu.

Sırtı çocuklara dönük başka biri “Evet, Hatşepsut gitmeli!” diye bağırdı. Aşırı şişman biriydi ve sesi hiç yabancı değildi. Çocuklar faltaşı gibi açılmış gözlerle adama bakıyorlardı. Hepsi aynı şeyden şüphelenmişti.

Rahip, “Bir erkeğe hizmet etmekten başka bir işe yaramayan bu kadın, tahttan indirilmeli. Bu bizim için kutsal bir görev,” diyerek konuşmasını sürdürdü. “Amon’ un yardımıyla bunu başaracağız!”

Şişko adam “Doğru söylüyorsun, Nebamun!” diye bağırdı.

Evet, bu sesin kime ait olduğu konusunda hiçbir kuşkuları kalmamıştı. Hain aşçı Reşho da suç ortaklarındandı! Ancak çocukların bu grupta olmasını bekledikleri İnebni’nin yardımcısı ortada yoktu.

Rahip Nebamun, yumruklarını sıkıp öfkeyle bağırdı: “Taht III. Tutmosis’in hakkı! Gerçek veliaht odur. Hatşepsut ölmeli!”

Başka biri, “Küçük Tutmosis’in Nil hükümdarı olduğunu bir düşünün!” diyordu. “Elimizde kukla olacak! Çok güçlü

olacağız. Ona her istediğimizi yaptırabileceğiz; tüm güç ve para bizim olacak.” Kahkahası odayı çınlattı.

Reşho'nun gülüşü, adamın kahkahasına karıştı. “Evet, hem artık Nebamun'un mezarında buluşmak zorunda da kalmaya-
cağız. Planlarımızı sarayda yapabileceğiz.”

Rahip küçümser bir edayla “Ben yüce *Amon*'un başrahibi olacağım ama senin yerin yine mutfak olacak Reşho,” dedi. “Ama şu kadını zehirlemeyi becerebilersen Mısır'ın en zengin aşçıbaşısı olacağını garanti ederim.”

Reşho yerlere kadar eğilerek bir reverans yaptı ve “Yerimin neresi olduğunu elbette biliyorum saygıdeğer Nebamun,” dedi. “Şunu belirtiyim ki, kusur benim zehirli yemeklerimde değil. Birincisinde tadicıbaşı işe engel oldu, diğerinde de şu lanet kedi Kiya!”

Nebamun, “Sonuçta başarısız oldun,” diye aşçıyı suçladı. “Tıpkı hizmetini çok değerli bir altın muskayla ödediğim nişancı gibi. Ama Hatşepsut yarın ölecek. Bana güvenin! Kraliyet teknesiyle bir gezintiye çıkacak ve bu gezintiden canlı dönmeyecek. Ya Reşho'nun yemekleriyle ölecek ya da bir bıçakla. Teknedeki kürekçilerden birkaçı ayarlandı bile. Hatşepsut, şimdiden ölü sayılır! Tüm güç bize geçecek!”

“Bize mi, sana mı?” Reşho ortalığa doğru konuşmuştu.

Nebamun, sert bakışlarla aşçıyı süzüp, işaret parmağını

adamın göğsüne dokundurdu. “Reşho, bir daha böyle bir soru sorarsan, çakallar besili bir yem bulmaktan çok mutlu olurlar – yani seni. Ona göre!” dedi. “Paranı ben ödediğim sürece boyun eğecek ve susacaksın!”

Çocuklar yeteri kadar dinlemişlerdi. Başlarını salladılar. Artık dönüş yoluna koyulabilir ve kraliçeyi uyarabilirlerdi. Çömeldikleri yerden doğrulurlarken, Güneş’in uyuşmuş dizlerinden bir çatırtı sesi geldi. Çocuklar oldukları yere büzülüp, nefes bile almaktan korkarak sessizce beklediler.

Nebamun “Bu da neydi öyle?” diye gürledi.

Çocuklar, korkulu bakışlarla birbirlerine baktılar. Yakalanmamak için dua ediyorlardı. Nebamun’un sesi tekrar duyuldu: “Ben bir bakayım.”

Çocuklar oldukları yere büzülmüş, çaresizce bekliyorlardı. Güneş gözlerini yumdu.

Sert zeminde sandalet sesleri duyuldu. Ses, hızla onlara yaklaşıyordu. Kayanın ardından bir baş onlara doğru uzandı. “Hele, hele... bakın burada kimler varmış?” Nebamun’un yüzünde karanlık bir gülümseme vardı.

Çocuklar ayağa fırlayıp kaçmaya çalıştılar. Ama rahip, Maya’yı tek eliyle yakalamayı başardı. Diğer eliyle bir hançer çıkarıp kızın boynuna dayadı. Maya boynunda soğuk çeliğin sertliğini hissetti. Bıçak çok keskindi. Kız hiç kıpırdamadığı

hâlde, hançerin ucu boynunda bir yara açivermişti. Sıcak kanın boynundan aktığını hissetti.

Nebamun, oğlanlara dönüp gürledi: “Durun, yoksa kızı öldürürüm!”

MÜCADELE

Güneş ile Ateş, ister istemez durdular. Maya'nın nasıl bir tehlikede olduğunu anladıklarından, hemen geri döndüler. Kiya da onlarla birlikteydi.

Ateş, "Koş Kiya!" diye bağırdıysa da kedi yerinden kıpırdamadı.

Çocuklarla kedi önüne gelip durduklarında, rahip "Aferin size," diye söylendi. Kediye dikkatle bakınca, bir şaşkınlık nidası çıkardı. "Eğer yanılmıyorsam bu kötü ruhlu Kiya! İşte bu ilginç." Yandaşlarına dönüp emir verdi: "Çocukları bağlayın!"

Birisi "Neyle?" diye sordu.

Nebamun sinirlenmişti, "Etrafı kolaçan edin! İşçiler işe yarar bir şeyler bırakmış olmalılar. Bulun işte bir şeyler!" dedi.

Sonunda bir ip bulan Reşho oldu. Beceriksiz hareketlerle çocukları bağlamaya koyuldu. İşe Ateş'le başlamıştı. Ateş ellerini karnının önüne tutmuştu ama aşçı onu bağlarken ipi biraz gevşek tutmaya dikkat etmişti. Adam Maya'ya dönünce, Ateş ellerini birbirinden uzaklaştırmaya çalıştı. Düğüm gerçekten de biraz bol olmuştu. İşe yarayabileceğini görünce heyecanlandı.

Bu arada Reşho, Maya'yı "Ne cesaretle bizi dinlersiniz?!" diye azarlıyordu.

Maya da öfkeliydi. "Seni şişko suaygırı! Ya sen nasıl firavruna suikast düzenlersin?" diye söylendi. Hazır cevaplığundan hiçbir şey kaybetmemişti anlaşılan.

Aşçı da sinirlendi. Dişlerinin arasından, "Kes sesini!" diye söylendi.

Sahneyi izleyen Nebamun, olanlarla ilgilenmiş gibiydi.

Aşçıya "Sanırım siz tanışyorsunuz," dedi.

Reşho "Evet" diye yanıtladı. "Mutfakta çalışıyorlar."

"Öyle mi? Demek onları peşine takıp buraya getiren sensin, Reşho!"

Aşçı korkuyla geri çekildi. Sırtını duvara yaslamıştı, "Hayır, hayır!" diye mırıldandı. "Kesinlikle böyle bir şey yapmadım!"

Rahip, Reşho'nun üstüne yürüdü. Hançer hâlâ elindeydi. "Bundan emin misin aşçıbaşı?" diye sordu rahip. "Dikkatsiz davranmadığını ve sarayın mutfağında çalışan başkalarının da peşimizde olmadığını kim garanti edebilir, *Osiris* aşkına?!"

"Ben... ben..." Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Reşho, korkuyla kekeleyordu. "Ben ediyorum."

Nebamun, "Senin sözünün hiçbir geçerliliği yok çünkü korkuyorsun," dedi. Kelimeleri bir kırbaç gibi iniyordu. "Değersiz

hayatın için korkuyorsun. Oysa kendini *Amon*'a kurban etmek-
ten mutluluk duymak gerekirdi. Zavallı yaratık. Ama seninle
daha sonra ilgileneceğim.” Rahip çocuklara döndü. “Size ge-
lelim. Burada ne arıyorsunuz? Hepsinden önce, sizi kim gön-
derdi?”

Güneş kararlı bir sesle “Hiç kimse,” dedi. “Seni izlemeye
kendimiz karar verdik. Buraya da bizi sen getirdin. Kimliğini,
elindeki yara izi ele verdi.”

Arkadan Reşho'nun derin bir nefes aldığı duyuldu.

“Yara izi mi?” Nebamun şaşırmişti. Düşünceli bir biçimde
çenesini ovuşturup “Her neyse, artık bunun pek bir önemi de
yok,” dedi. “Sizi canlı bırakamayız ama bunu burada yapmamız
da sakıncalı. Bir önerisi olan var mı?”

Reşho uysal bir sesle atılıp “Onları timsahlara atabiliriz. İz-
leri bile kalmaz. Timsahlar hep açtır,” dedi.

Nebamun, buz gibi bir sesle “Haklısın,” diye onayladı. “Se-
ninle ortak yanları da bu. Ama önerin yabana atılacak gibi
değil.”

Kediyle çocuklar, etraflarındaki suikastçilerle mezardan
çıktıklarında, güneş yeni batmıştı. Adamlar yoldan ayrılıp
dar bir patikadan Ölümler Kenti'ne doğru ilerlemeye başla-
dılar.

Güneş, arkadaşlarını zaman yolculuğuna çıkartıp yaşamlarını tehlikeye attığı için kendini suçluyordu. Niçin susup Kontar Dede'nin sırrını kendine saklamamıştı ki? Kapıya dokunulmadığı sürece hiçbir tehlikesi olmazdı. Ama Güneş dayanamamış, arkadaşlarına yasak odanın kapısını açmıştı. Şimdi geriye dönemeyeceklerdi işte. Maya, Ateş, kendisi, hat-ta Kiya... Hiçbir kurtuluş yolu göremiyordu. Ve bunun tek suçlusunu Güneş'di.

Üzgün bir sesle "Sizi tehlikeye attığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Maya "Özür dilemene gerek yok," dedi. "Zaman yolculuğuna çıkmayı kendimiz istedik."

Ateş de "Evet," dedi. Gamsız bir sesle konuşmaya uğraşıyordu. "Hem belki bir şansımız vardır." Durmaksızın elindeki ipi gevşetmeye uğraşıyordu. Bilekleri neredeyse yara olacaktı. Düğümü azar azar açarak çözmeye çalışıyordu. Belki ondan tamamen kurtulmayı başarabilirdi.

Nebamun çocuklara "Kesin sesinizi!" diye gürledi.

Çocuklar, sessizce ve başları öne eğik bir biçimde taşların üzerinde ilerlemeyi sürdürdüler.

Kısa süre sonra ay ışığında geniş, gümüş bir bant gibi parlayan Nile ulaşmışlardı. Sığ kıyıdaki sazlıkların arasında gizlenmiş, ince uzun iki kano vardı. Birine çocuklar, Reşho ve

Nebamun, diğesine öbür adamlar doluştular. Şişko aşçı, kanonun önünde durmuş, elindeki sılıkla kanoyu nehre sürmeye çalışıyordu. Ortada çocuklarla Kiya vardı. Ateş önde, Maya arada oturuyordu. Arkada da Güneş ile Kiya vardı. Teknenin en gerisinde duran Nebamun, Reşho gibi kanoyu suya indirmekle ilgileniyordu.

Ateş hâlâ düğümü çözmeye uğraşıyordu. Çok dikkatli davranıyor, adamların durumu fark etmesinden korkuyordu. Bedenini iyice öne eğmiş, bileklerini gözlerden saklamaya çalışıyordu. Bu arada nehrin ortalarına yaklaşmışlardı. Suyun içinde uzun siyah karaltılar görülüyordu. Onları gören birkaç timsah, çevrelerinde yüzmeye başlamıştı bile. Ateş'i ter basmıştı. Bir an önce şu düğümden kurtulmalıydı. Zaman daralıyordu. Umutsuzca çabılıyor, kanına karışan bir zehir gibi bileğinden dirseğine doğru yükselen acıya kulak asmamaya çalışıyordu.

O sırada Nebamun "Yeter!" diye seslendi. "Burası gayet uygun görünüyor. Konuklarımızla vedalaşma zamanı geldi. Haydi atlayın bakalım!"

Ateş, gözlerini yumup tüm gücüyle ipe asıldı. Düğüm çözülmüvermişti!

Çocuklar oturmayı sürdürürlerken, Nebamun sinirli bir ses tonuyla Reşho'ya seslendi: "Haydi Reşho, paketleri denize fırlat!"

Şişman adam dengesini korumaya uğraşarak ağır ağır doğruldu. Ateş, yıldırım gibi yerinden fırlayıp açının elindeki sırığı kaptı ve bir darbeye adamı kanonun dışına doğru itti. Reşho, büyük bir şapırtıyla Nil'in karanlık sularına yuvarlandı. Ateş arkasını döndü ve sırığı bir mızrak gibi tutarak rahibe doğru ilerledi.

Nebamun yalnızca "Hey, dur!" diyebilirdi. Elindeki küreği bırakmış, hançeri çekmişti. Kano sallanıyor, akıntıda dönüyor, nehirde başıboş bir biçimde sürükleniyordu. Rahip, hançeri kaldırıp Ateşe fırlatmaya hazırlandı. Bir anda acıyla bağırdı. Kiya, dişlerini, rahibin hançeri tutan koluna geçirmişti. Nebamun, elindeki hançeri düşürdü. Kiya, adamın yüzünü tırmalamaya başlamış, rahibin yüzü kanlar içinde kalmıştı. Adam dengesini kaybetti; az sonra da nehre yuvarlandı. Hemen kanonun güvenli bir yerine sıçrayan Kiya, hiçbir şey olmamış gibi oturup patisini yalamaya başlamıştı.

"İmdat! Çıkarın beni!" Nebamun can havliyle suç ortaklarına sesleniyordu. Zaten onlar da hızla Reşho ile Nebamun'a doğru kürek çekiyorlardı.

İkinci kanodakiler, timsahlar yetişmeden arkadaşlarını denizden çıkartmakla meşgulken Ateş, bıçağı kapıp Maya ile Güneş'i bağlayan ipleri kesti.

Güneş, arkadaşına övgüler düzmek istiyordu. "Süpersin adamım! Tam zamanında yetiştin! Son dakikada da olsa bizi kurtardığın için sağol!"

Ateş “Sevinmek için erken!” diye bağırdı. “Bu kadar çabuk pes etmeyecekler.” Tüm gücüyle küreği suya daldırıp çıkarıyordu. Bileklerindeki acıyı duymuyordu bile.

Ateş haklıydı. Suç ortakları, timsahlar akşam yemeklerine başlayamadan arkadaşlarını sudan çıkarmış, çocukların teknesini izlemeye başlamışlardı bile. Giderek de onlara yaklaşıyorlardı.

Çocuklar sahile ulaştıklarında, aralarında çok kısa bir mesafe kalmıştı. Kano, bir hışırtıyla kumsala çıktı. Çocuklar hiç oyalanmadan teknedен atlayıp, koşarak saraya giden yokuşu tırmanmaya başladılar. Kedi de hemen yanlarında koşuyordu. Arkalarından adamların sesleri duyuluyordu.

Kız “Haydi, daha hızlı, daha hızlı! Başarıyoruz,” diye bağırarak arkadaşlarını ateşlemeye çalışıyordu. “Biz daha hız... Ayy!”

Maya, bir çığlık atıp dizüstü kapaklanıverdi. Ayağını burkmuştu. Bileğinden dizine yükselen bir acı nefesini kesiyor, kıpırdamasını engelliyordu. Dişlerini sıkıp ayağa kalktı. Topallayarak ilerlemeye çalışıyordu ama mümkün değildi.

Arkadaşlarına “Siz devam edin! Ben bir yerlere saklanmaya çalışacağım,” dedi.

Ateş “Saçmalama!” derken elini Maya'nın beline sarmış, kıza destek olmaya çalışıyordu.

“Esas bu saçma!” diyen Maya'nın gözlerinde yaşlar belirmişti. “Böyle yakalanırsınız. Siz kendinizi kurtarın. Haydi oyalanmayın!”

Güneş ile Ateş bir ağızdan “Hayır!” dediler. “Seni yalnız bırakmayacağız.”

Maya, etrafına bakındı. Adamlar oldukça yaklaşmışlardı. Kısa sürede yanlarında olacak, onları yakalayacaklardı. Çaresiz bir sesle “En azından biriniz gidip yardım getirin!” diye yalvardı.

Haklıydı. Bunu oğlanlar da biliyordu. Güneş ile Ateş’in arasında kısa bir bakışma geçti. Ateş başını salladı. Güneş anladı ve duraksamadan koşmaya başladı.

Ateş, Maya ve Kiya emekleyerek, yol kenarındaki çalılıkların arasına gizlendiler ve iyice birbirlerine sokuldular. Adamların sesleri, çok yakından duyuluyordu.

Nebamun, “Nereye kayboldu bu lanet yaratıklar?” diye söylenyordu. “Fazla uzağa gitmiş olamazlar. Az önce gördüm onları.”

Reşho’nun sesi duyuldu: “Bilmiyorum ama çok uzaklaşmış olamazlar. Buralarda bir yerlerdedirler.”

“O zaman arasana! Özellikle de sen, aptal aşçı! Bunların hepsi senin yüzünden! *Amon*’a dua et de çocukları hemen bulasın! Yoksa...”

HAÑÇER

Güneş, ciğerleri yanıncaya dek koştu. Sonunda duyduğu acı yüzünden yavaşlamak zorunda kaldı. Önünde ışıklar belirmiş, Teb kentinin ilk binalarına ulaşmıştı. Uzaktan kahkahalar ve neşeli bir müzik sesi duyuluyordu. Anlaşılan *Opet* Bayramı, tüm hızıyla sürüyordu. Bütün kent, tepeden tırnağa bir panayır görünümündeydi. Güneş, geriye doğru korku dolu bir bakış fırlattı. Peşinde kimse görünmüyordu. Arayı açmış olmalıydı. Rahatlamış bir biçimde, kilden yapılmış ayna imalâthanesinin önünde durmuş, şarkı söyleyip kıvılcımlar çıkartarak ayna yapan ustayı seyreden gruba doğru yürüdü.

Yanlarına geldiğinde “Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Ayna ustası gülerek “Bizim de var,” diye yanıt verdi. “Bize şarap getirecek biri gerek. Testimiz boşalmak üzere!” Adam gürültülü bir kahkaha patlattı. Genç bir kadın, bedenini adama yaslayarak kikirdedi. Diğerleri de gülüyorlardı. Güneş, grupta iki de asker olduğunu fark etti.

“Lütfen...” diye yalvardı. “Bu bir ölüm, kalım meselesi! Arkadaşlarım ve ben büyük tehlike içindeyiz.”

Aynacı “Sakin ol evlat!” dedikten sonra testiden biraz daha şarap aldı. “Bugün *Opet* Bayramı, kimseye bir şey olmayacak. Herkes eğleniyor. Öyle değil mi?”

Herkes bir ağızdan, “Öyle!” diye bağırdı.

Güneş askerlere yaklaştı. “Bana yardım etmelisiniz! Şurada...” dedi. Asker ona döndü. Gözleri cam gibiydi. Güneş, çoktan sarhoş olmuş askerden fayda gelmeyeceğini anlamıştı. Aceleyle diğerine baktı. O daha da beterdı. Elindeki mızrağa yaslanmış, yalpalıyordu. Bir yere varamayacaktı. Yoksa varabilir miydi? Aklına bir fikir geldi. Yerden bir taş alıp, “Hey, pis sarhoşlar!” diye haykırdı.

“Sen bize ne dedin?” Ayna ustası nihayet bir duygu belirtisi göstermiş, öfkelenmişti. Güneş geriye doğru birkaç adım atıp taşı testiye doğru savurdu. Hedefi bulan taş testiye dağıtılmış, içindeki şarap ortalığa saçılmıştı.

“Sen şimdi görürsün!” diye bağırarak aynacı, Güneş’e doğru seğirtti.

Oğlan, arkasını dönüp koşmaya başladı. Bu kez ters yöne, arkadaşlarına doğru koşuyordu. Ayna ustasıyla yanındaki sarhoşlar da peşinden. Üstelik, Güneş’in hiç ummadığı bir hızla koşuyorlardı. İyice hızlanan Güneş, bir anda arkadaşlarını bıraktığı yere geldiğini fark etti ama diğerlerinden iz yoktu. Yoksa yakalanmışlar mıydı? Yoksa... Güneş, panik duygusunun boğazını sıkıştırdığını hissetti. Nefes nefese çevresine bakınırken, biri üstüne atılıp onu yakaladı.

Nebamun “Birini yakaladım!” diye bağırdı. Gecenin karanlığından fırlayan suç ortakları çevrelerini sarıverdiler. Nefret dolu bakışlarla onu süzüyorlardı. Bağırmak istedi ama hiç sesi çıkmadı.

Rahip “Şu işi bitirelim artık!” diyerek bir bıçak çekti.

“Durun!” diye bağırarak bir sesle irkildiler.

Nebamun, hareket etmeden duruyordu. Sarhoş askerlerden biri, yanlarına gelmişti. Güneş şaşkınlıkla adamın aylmış olduğunu fark etti.

Asker “Burada neler oluyor?” diye sordu. Hemen arkasında ayna ustası ve sokaktaki kalabalık duruyordu.

Nebamun aceleyle “Hiçbir şey olmuyor,” diyerek elindeki hançeri saklamaya çalıştı.

Asker alaycı bir sesle “Hançer taşıyan bir din adamı!” dedi. “Üstelik bir çocuğu öldürmeye çalışıyor! Bu çenesi düşük oğlanın köteği hak ettiği bir gerçek ama hançer biraz fazla olmuyor mu? Tutuklusun rahip efendi!”

Nebamun askere diklenip “Sen bu işe karışma!” dedi. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Asker, mızrağını rahibin göğsüne doğrultup “Kim olursan ol! Bu iş aydınlanıncaya dek tutuklusun! Arkadaşların da öyle!” diye bağırdı.

Nebamun, kollarını kavuşturup sinsi bir gülümsemeyle “Şarap sana biraz fazla gelmiş anlaşılır,” dedi. “Görev sırasında

içki içtiğini görüyorum asker. Bırak gidelim. Ben de bu durumu görmezden geleyim.”

Güneş, askerın kararsızlıkla bocaladığını gördü ve korktu. Öbür asker de işi bu kadarda bırakmanın yararlarını tartar gibiydi.

Güneş, dehşet içinde “Sizi kandırmasına izin vermeyin!” diye bağırdı. “Rahip ve işbirlikçileri kraliçemize suikast planları yapıyorlar. Firavun Hatşepsut’u öldürecekler! Son günlerdeki olayların ardında hep bunlar var.”

Askerler şaşkın bakışlarla Güneşe bakakaldılar. O sırada ortaya iki çocukla bir kedi çıktı. Güneş’in kalbi hop etti. Arkadaşları yaşıyorlardı!

Maya, askerlere “Doğru söylüyor!” diye bağırdı.

“Siz de kimsiniz?”

Güneş “Bunlar benim arkadaşlarım,” diye atıldı. “Ve bu da Kiya, firavunun kutsal kedisi!”

Askerler bu kez de kediye dönmüş, onu inceliyorlardı.

“Gerçekten de öyle. *Amon* adına doğru söylüyorsunuz, bu Kiya,” dediler saygıyla. “Kiya’yı kraliçeye götürmemiz gerekiyor. Haydi bakalım, siz de geliyorsunuz! Ne yapılacağına saraydakiler karar versin artık!”

VEDA

Ertesi sabah, güneş doğduktan hemen sonra, küçük odanın kapısı gürültüyle açıldı. Ani bir hışımla içeri daldı ve “Hey, kalkın artık! Sarayda herkes sizden söz ediyor!” diye bağırdı.

Güneş, Maya ve Ateş, uyku sersemi bir şekilde gözlerini kırıştırmakla Mısırlı arkadaşlarına baktılar.

Ani gülererek, “Hayrola, dilinizi mi yuttunuz?” diye şakalaştı. “Haydi, fırlayın! Adi işbirlikçi Reşho hapiste olsa da mutfakta yapacak bir sürü iş var!”

Güneş, “Yavaş ol!” diyerek Ani’yi frenlemeye çalıştı. “Gece çok yorucuydu ve doğru dürüst uyuyamadık...”

Ani, “Bana her şeyi anlatmalısınız,” diyerek onun sözünü kesti. “Bir dakika; size bir testi su getireyim de yüzünüzü yıkayıp açılın.” Fırlayıp gitti. Çok geçmeden elinde testiyle dönmüştü. “Haydi, anlatın!” diye üsteledi.

Çocuklar başlarını salladılar ve her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlattılar. Suikastçilerin Ölüler Kenti’ndeki “Timsah” isimli meyhanede ve inşa hâlindeki mezarda buluşmalarından, Nil’deki sandalda yaşadıklarına, hatta askerleri nasıl kızdırıp

peşlerine taktıklarına sonra da onların hayatlarını nasıl kurtardıklarına dek her şeyi sayıp döktüler.

Daha gece bitmeden, Hatşepsut'un huzuruna çıkarılmışlardı. Nebamun ve suç ortakları, elbette her şeyi inkâr etmişlerdi ama firavun, Ölüler Kenti'ndeki kuyumcunun saraya getirilmesini emretmişti. Kuyumcu da kendi yaptığı, mücevherlerle süslü altın muskayı satın alan Nebamun'u tanımıştı.

Rahip sonunda inkârın bir işe yaramayacağını anlamış olmalıydı ki, muskayı satın alıp, kraliçeyi öldürmesi için tuttuğu keskin nişancıya verdiği itiraf etmişti. Reşho da Nebamun'un, firavunun yemeğine zehir kattığı takdirde, kendisine bol bol altın ve Nil kıyısında geniş bir arazi vermeyi vaad ettiğini itiraf etmişti.

Hatşepsut, adamları kılı kıpırdamadan dinlemiş, sonra da "Amon sizi değil beni seviyor," demişti. "Bu yüzden de beni koruyor." Sempatik bir ifadeyle çocuklara baktıktan sonra "Beni korumaları için Kiya'yı ve bu akıllı çocukları gönderdi. Bundan sonra onlar da benim korumam altındalar." Parmaklarını şıklatarak hazinebaşını çağırması ve "Çocukları ödüllendirin!" diye buyurmuştu. "Hepsinin avucunu altınla doldurun!"

Çocukların öyküsü bu kadardı.

Ani, hayranlıkla üç arkadaşın yüzüne bakıyordu.

"Yani şimdi zengin oldunuz! Ne kadar şanslıymışsınız. Tanrıların işine bakın! Kısa bir süre öncesine dek fakir yetimlerdi-

niz. Şimdi ise firavunun özel koruması altındasınız. Nebamun, Reşho ve diğerleri de tanrıların gazabına uğrayacaklar. Bundan emin olabilirsiniz. Hemen bugün, en sert vezirin yönetiminde bir mahkeme toplanacak. Bir şeyi daha merak ediyorum: Bu işlerde İnebni'nin rolü ne?"

Güneş "Onun suikast girişimiyle bağlantısı olduğunu sanmıyorum," dedi. "Hizmetçisi, İnebni'nin Hatşepsut'un kalbini kazanmasına yardım edecek bir iksir satın almış olmalı. Aynı zamanda aynı meyhanede olmaları rastlantıdan başka bir şey değil."

Maya gülüyordu. "Bir aşk iksiri... Anlaşılan hiç etkisi olmamış. Bunu da Nebamun itiraf etmiş."

Ani, "Harika!" diye el çırpı. "Haydi mutfağa gidelim. Saraydaki diğer arkadaşlarıma bunları anlattığımı düşünüyorum da... Bugün mutfağın en aranan elemanı Ani olacak!"

Öğlene doğru Güneş, Maya ve Ateş'i baharat alsınlar diye pazara yolladılar. Maya'nın ayağı düzelmişti. Artık koşabiliyordu. Eklem yerindeki ağrı da geçmişti. Sıcak bir çöl rüzgârı, Savaş Tanrıçası *Sahmet*'in ateşli nefesi, Teb'i kasıp kavuruyordu. Güneş, Maya ve Ateş, Nil boyunca sessizce yürüyorlardı. Bir kanalın kenarında duran bir çiftçi, *şaduf* ile kanaldan su çekiyor, iki tüccar kumaş topları yükledikleri bir eşeği, ite kaka

---

* Nehirden su çekmeye yarayan araç.

yürütmeye uğraşıyorlardı. Nil kenarında diz çökmüş bir grup kadın ise şarkılar söyleyerek çamaşır yıkıyordu.

Güneş, “Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Maya içini çekip, “Sanırım evet. Yolculuğumuz sona ermek üzere,” dedi. “Tarih kitaplarında yer alan suikastların ardında kimin olduğunu çözdük. Ama Kiya’yı çok özleyeceğim.”

“Evet, Ani’yi de özleyeceğiz. Dostum Ani gerçekten iyi bir insan. Ona bir veda hediyesi vermemiz gerek,” diyen Ateş, düşünceli bir sesle konuşmuştu.

Güneş atıldı: “Bunu ben de düşündüm. Altınları pekâlâ ona verebiliriz.”

Ateş “Ani’nin altınları kabul edeceğini sanmıyorum,” dedi.

Maya, “O zaman ona seçenek vermeyelim,” diyerek güldü. “Altınları şiltesinin altına koyalım mı?”

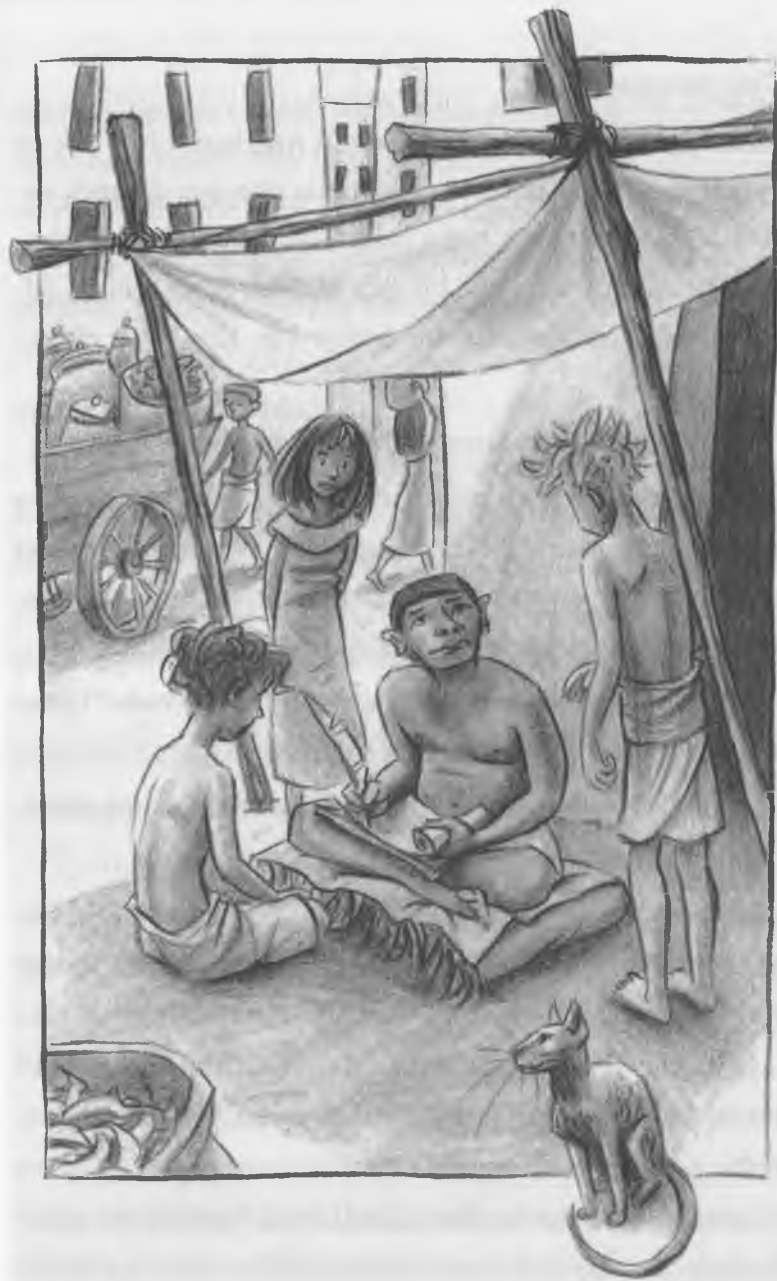
Ateş, “Olur ama ona bir mektup bırakmalıyız,” dedi. “Bunun için de bir yazıcı bulmamız gerekiyor.”

Kısa bir süre sonra pazar yerinde bir yazıcıya rastladılar. Adamın önünde duran Güneş, “Bizim için bir mektup yazar mısınız?” diye sordu.

“*Tot*’ adına, elbette yazarım. Bu benim işim.” Adam bir *papirüs* çıkartıp önündeki tahtanın üstüne sermiş, eline mürekkep hokkasıyla fırçasını almıştı bile.

---

* Yazı ve hesaplama yeteneğine inanılan, Ay ve bilgi tanrısı.

“Ne yazayım?”

Güneş yazdırmaya başladı: “Sevgili Ani, bizim için çok iyi bir arkadaş oldun. Ama artık geldiğimiz dünyaya dönmek zorundayız. Maalesef sana, bunu daha anlaşılır bir biçimde açıklayamıyoruz. kimbilir, belki bir gün yeniden görüşebiliriz. Şiltenin altında seni bekleyen bir hediye var. Kiyaya ve elbette kendine iyi bak!”

Yazıcı fırçayı kenara koyup, “Bu kadar mı?” diye sordu.

Güneş, parayı ödeyip papirüsü rulo yaptı. Çocuklar saraya döndüklerinde, hizmetli bölümüne koşup altınla dolu torbayı Ani'nin şiltesinin altına yerleştirdiler. Kapının önünde, kızlardan birine mektubu verip Ani'ye götürmesini rica ettiler.

Kente doğru yürürlerken Maya, düşünceli bir sesle “Umarım Ani okumayı biliyordur,” diye söylendi.

Güneş “Pek sanmıyorum ama herhalde mektubu okutacak birini bulur,” dedi.

Çocuklar hızlıca yürüyerek limana doğru ilerlediler. Yolda yine kutsal tapınağın önünden geçtiler. Güneş, kısaca durup saygılı bir sesle “Ne tapınak ama!” demekten kendini alamadı.

Maya “Haydi Güneş, sallanmayalım. Mutfaktakiler yokluğumuzu fark edip bizi aramaya çıkabilirler,” diye arkadaşını uyardı.

Güneş, isteksiz bir tavırla arkadaşlarının yanında yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra limana geldiler. Biraz aradıktan

sonra su kuyusu ve eski evle bir üçgen oluşturan, Tebe ilk geldiklerinde kendilerini altında buldukları hurma ağacını gördüler. Etrafta kimseler görünmüyordu. Çevredeki evlerde yaşayan köylüler, güneşin sıcaklığından kaçınmak için evlerine çekilmiş, perdeleri bile sıkı sıkıya kapatmışlardı.

Birdenbire bir miyavlama duyuldu. Çocuklar irkildi; Kiya onlara doğru geliyordu.

Ateş, sevinçli bir sesle, “Hey, sen burada ne arıyorsun?” diye kediyle konuştu. Hayvanı aralarına alıp sevdiler. Kiya, mırıltılar çıkarıyordu. Maya bir kez daha “Seni çok özleyeceğiz,” diyerek Kiya’yı kucağına aldı ve kediye sımsıkı sarıldı. Çocuklar gözlerindeki yaşları görmesin diye yüzünü gökyüzüne çevirmişti. Ama bakınca, onların da birbirlerine fark ettirmemeye çalışarak burunlarını çektiklerini gördü.

Kiya ile doyasıya vedalaştıktan sonra Ateş, ayağa kalktı.

“Artık gitmemiz gerekiyor. Haydi bakalım,” dedi.

Maya, kediyi isteksizce bırakıp ağaca, arkadaşlarının yanına yaklaştı. Ateş ilk adımı attı, sarılmak istermiş gibi hurma ağacına doğru koştu. Bir anda ortadan yok olmuştu. Onu Güneş izledi.

Kiya, başını hafifçe yana yatırmış, sahneyi izliyordu. Olayın hiç hoşuna gitmediği apaçık belliydi. Maya, hurma ağacına doğru hareketlendiğinde kedi, itiraz eder gibi ayaklandı. Tek atlayışla Maya’nın kollarının arasına yerleşiverdi.

“Olmaz Kiya, benimle gelemezsin. Sen Firavun Hatşepsut’a geri dönmelisin. Sen olmazsan ona Maya göz kulak olacak?” diye mırıldandı.

Kiya, yeşil gözlerini iri iri açmış, sevecen bakışlarla kızın yüzüne bakıyordu. Maya anladı. Kediye sıkıca göğsüne bastırıp üçe kadar saydı ve ağaca doğru yürüdü. Çocuklar, peş peşe karanlık girdabın içine sürüklendiler. Bir anda kendilerini zaman aralığı “Tempus”da buldular.

DÖNÜŞ

YOLCULUĞU

Çocuklar Tempus'a ulaştıklarında duvarlar yine sarsılıyor, zemin yüzer gibi dalgalanıyor, kapılar gıcırtilar çıkartarak açılıp kapanıyordu. Işık yine solgundu; odayı aynı mavimsi duman kaplamış gibiydi. Kendilerini çeşitli seslerden oluşan gürültülerin içinde buldular. Birdenbire güçlü bir çatırtı duyuldu. Üzerinde M.Ö. 1478 yazan kapı kapanmıştı.

Ateş gürültüyü bastırmak için avaz avaz bağırdı: "Buradan hemen çıkmalıyız!"

Maya da "Harika bir fikir. Nasıl çıkacağımızı da söyle bari!" diye bağırarak yanıt verdi.

Ateş, başını salladı. O sırada gözü kediye ilişti. Sorgulayan bakışlarla Maya'ya baktı. Kız yine avaz avaz, "Kendi gelmek istedi. Engel olamadım!" diye bağırdı. Ateş başını salladı. Ama kedide bir tuhafılık var gibiydi.

"Galiba Kiya'nın bir fikri var. Bakın!" diye bağırdı.

Kedi, koşmaya başlamıştı. Korkmuş gibi görünmese de tüyleri dimdik olmuştu. Çocuklar da kediyi takip ettiler. Kiya, dalgalanıp sarsılmayı sürdüren zemin üstünde nereye gittiğini

gayet iyi biliyormuş gibi ilerliyordu. Birdenbire önlerinde, diğerlerinden çok farklı bir kapı belirdi. Üstünde bir yıl yazmıyordu ama kapının kendisi yıldızlar, ay, çeşitli semboller, şeytani yüzler ve kurukafa resimleriyle doluydu.

Güneş kapıyı tanıdı ve “Buraya gelmek için bu kapıdan geçmiştik!” diye bağırdı. Kapının koluna asılmış, açmaya çalışıyordu. Kapı ağır ağır, yol vermek istemiyormuş gibi nazla açıldı. Çocuklar itişerek kapıdan içeri girdiler; kedi de onlarla beraberdi. Zaman yolculuğuna açılan kapı arkalarından kapandı.

Eski kütüphane, sakin ve huzurlu bir biçimde önlerinde uzanıyordu.

Güneş, “İyi misiniz?” diye sordu. Dönmeyi başarabildiklerine bir türlü inanamıyordu.

Maya ile Ateş aynı anda, “Evet!” diye yanıt verdiler. Sesleri çok heyecanlı çıkmıştı.

“Kiya’yı da kast ettim. Onun yaşaması olanaksız...” Güneş, cümlesini yarım bırakıp kediye doğru eğildi ve onun gizemli, yeşil gözlerini inceledi. Kedi bir mırıltı çıkardı. “Gerçekten de o!” Şaşkına dönmüştü. “Bu bizim Kiya ve tam 3500 yaşında!”

Maya sırtıyordu: “Bu yolculuktan sonra beni hiç bir şey şaşırtamaz. Kiya’nın da iyi olmasına çok sevindim.”

Kedi, bulunduğu yeri hiç yadırgamamış gibi görünüyordu, oradan oraya dolaşıp odayı inceliyordu.

Ateş, üstündekilere şöyle bir bakıp, “Bakın, üstümüzde yine eski giysilerimiz var. Saatim bile yerinde. Buradan ayrılmamızın üzerinden de yalnızca bir dakika geçmiş,” dedi.

Güneş başını salladı. “Kontar Dedem yalan söylememiş. Tempus çalışıyor! İnanılır gibi değil. Çok harika, müthiş heyecanlı, değil mi?!” Coşkulu bir sesle konuşmuştu.

Maya neşeyle, “Bunun böyle kalması içinde Tempus’un girişini yabancı gözlerden saklamalıyız,” dedi. “Haydi bakalım, yardım edin de şu kütüphaneyi eski yerine itelim.”

Hep birlikte yüklenip kütüphaneyi eski yerine, zaman aralığına açılan kapının olduğu yere kaydıldılar.

Güneş şöyle bir bakıp “Süper! Kimse bir şey fark edemez,” dedi. “Ne diyorsunuz? Hatşepsut hakkındaki ödeve başlayabilir miyiz artık?”

Yanıt hemen geldi. “Elbette; yeterince malzeme topladık.”

Üç gün sonra herkes, olağan yaşantısına dönmüştü. En azından hemen hemen dönmüştü diyelim. Çünkü Maya’nın odasında artık Kiya vardı. Güneş’in annesiyle babası ev hayvanlarına kesinlikle karşı oldukları, Ateş’in babasında ise kedi alerjisi olduğu için üç arkadaş, Kiya’nın Maya’nın evinde kalmasına karar vermişlerdi. Maya’nın ailesi, kısa bir kararsızlıktan sonra kediyi kabul etmişti. Şimdi Maya’nın odasında, Ateş’in kendi elleriyle yaptığı, kedinin sıkıldıkça tırnaklarını

takması için bir kütük, yatağının yanında da Kiya'nın hiç kullanmadığı bir sepet vardı. Kiya, Maya'nın ayak ucuna kıvrılıp onunla aynı yatakta yatmakta kararlıydı. Ne var ki, çalar saatte gerek kalmamıştı. Kiya, gün ağarır ağarmaz yatağın ayak ucundan baş ucuna doğru ilerliyor, yüzünü Maya'nın yanağına sürtüp mırıltılar çıkararak kızı uyandırıyor.

Çalar saat, bugün de kusursuz bir biçimde çalışmıştı. Şimdi de Maya, Güneş ve Ateş, sınıfın önünde durmuş, Hatşepsut'u, 'Tarihin ilk ünlü kadını' konu alan dönem ödevlerini sunuyorlardı. Her biri ödevin bir bölümünü anlattı. Ateş, konuyu destekleyen bazı haritalar hazırlamıştı. Projeksiyon aletiyle duvara yansıttığı haritalar ve şemalar kanalıyla konuyu ana hatlarıyla ortaya koymuş, o dönemde kullanılan bazı kavram ve terimleri açıklamıştı.

Dönem ödevleri, çoğu zaman bazı öğrencilerin uyuklamaları için iyi bir olanak olurdu. Ama bu kez sunumda kimse uyumadı. Aksine, sınıftakileri çoğu, sunumu büyük ilgiyle izlemişti. Sınıf, özellikle Güneş'in güzel firavunun düşmanları tarafından hazırlanan suikast planından söz ettiği kısımları büyük bir dikkatle dinlemişti. Ayrıca Ateş'in Eski Mısır'da devlet adamlarının mezarlarının içinin nasıl düzenlendiğini anlattığı bölüm, büyük ilgi çekmişti. Maya da zamanın modasından, kadınların nasıl makyaj yaptıklarından ve özel davetlerde saçlara takılan parfümlü balmumu parçalarından söz etmiş, sunumdaki gerilimi yumuşatmıştı.

Öğretmenleri Tan Bey, sunum boyunca çocukları şaşkın gözlerle izlemiş, beğeniyle alıp sık sık camlarını temizlemişti. Sunum sona erip sınıf, üç arkadaşı coşkuyla alkışladığında “Harika bir sunum oldu, kutlarım sizi. Olayları sanki Eski Mısır’da bulunmuş gibi anlattınız, çok beğendim,” dedi.

Çocuklar birbirlerine bakıp gülümsemekten kendilerini alamadılar.

HATŞEPSUT

KİMDİR?

Hatşepsut'un tam olarak ne zaman yaşadığı, günümüzde tam olarak bilinmemektedir. M.Ö. 1500 ya da M.Ö. 1495 yılları arasında doğduğu sanılmaktadır. Bazı ünlü arkeologlar, bu konuda farklı tarihler vermektedir. Yazar, bu bağlamda tarihçi Manfred Clauss'un Alexander Fest Yayınevi'nce basılan "Eski Mısır" adlı kitabında kabul edilen varsayımı temel almıştır.

Hatşepsut, M.Ö. 1482–M.Ö. 1479 yılları arasında, kocası II. Tutmosis ile tahta çıkıp, Mısır yönetiminde söz sahibi olmuştur. Ancak o yıllarda Firavun II. Tutmosis'dir. Hatşepsut'un unvanı ise "kral vekili" dir. II. Tutmosis'in M.Ö. 1479 yılının ilkbaharında ölmesinden sonra Hatşepsut, 1478 yılında kraliçe ilan edilmiştir. Bu olayın yönetimde etkin olan geniş bir çevrede hoşnutsuzluk yarattığı ve Hatşepsut'un tahta çıkışının iktidar oyunları sayesinde gerçekleştiğini düşünen bir grup tarafından hoş karşılanmadığı bilinmektedir. Sonuçta, tamamen bir erkek işi olarak nitelenen firavunluk makamı, bir kadın tarafından ele geçirilmiştir.

Hatşepsut, önceleri II. Tutmosis'in diğer eşlerinden olma çocuklarından biri olan III. Tutmosis'i kendisiyle eşdeğer konumda (kral vekili) ilan ederek karıştırlarının tepkilerini yumuşatmaya çalışmıştır. O sırada III. Tutmosis küçük bir çocuktur. Ne var ki, Hatşepsut, III. Tutmosis büyüdüğü zaman tahtı onunla paylaşmak istememiş, M.Ö. 1457 yılındaki ölümüne dek, Mısır'ı tek başına yönetmiştir. Manfred Clauss'a göre Hatşepsut, hükümdarlığı boyunca ülkesini barış içinde yönetmiş, komşu ülkelerle iyi ilişkiler kurmuş, cesur keşif seferleri düzenlemiştir. Bunların başında, M.Ö. 1472 yılında Somali sahilindeki Punt'a yapılan sefer gelir. Ayrıca yoğun yatırım faaliyetleri ve görkemli yapılarla Mısır'ın güzelleştirilmesine büyük katkıda bulunmuştur. Bazı kaynaklarda ordunun başına geçip savaflara katıldığı da söylenir.

Hatşepsut'un Teb'deki mezarı Deir el-Bahari, günümüze ulaşan en önemli tarihi eserlerdendir. Bu yapı, Mısır tarihinin en görkemli, en zarif yapılarından biri olarak kabul edilmektedir. Hatşepsut'un doğal bir ölümle mi, yoksa suikast sonucu mu öldüğü bilinmemektedir. Ne var ki, III. Tutmosis'in bunca yıl tahttan uzak tutulmasının öcünü acı bir biçimde aldığı kesindir. Tahta çıktıktan sonra kraliçenin birçok heykelini yıktırmış, rölyef ve süslemelerden Hatşepsut'un resimlerini söktürmüş, anıtlardan onun ismini kazıtmıştır. Buna karşın III. Tutmosis, birçok tarihçi tarafından tarihteki ilk önemli kadın hükümdar olarak tanımlanan "Kusursuz Tanrıça" Hatşepsut'un adını tarih sahnesinden silmeyi başaramamıştır.

ESKİ MİSİR

SÖZGÜK HAZİNESİ

Amon: Güneş tanrısı. Mısır mitolojisinde en büyük tanrı olarak kabul edilir. Genellikle başında bir disk bulunan şahin kafalı insan biçiminde gösterilir. Bazı heykellerinde elinde asasıyla otururken görülür.

Ankh: Kulplu haç. Sonsuz yaşamı simgeler.

Anubis: Siyah çakal başlı, ölüleri yücelten ve koruyan tanrıça. Mumyalama işlemlerini yapan ustalar, Anubis maskesi takmış.

Bastet: Kedi kılığında, kedileri koruyan tanrıça. Mısır'da kedilere zarar vermek uzun süre kanuna aykırıymış ve cezası ölümmüş.

Çons: Çocuk görünümündeki ay tanrısı.

Diadem: Mücevherlerle süslü alın bandı.

Mumyalama: Bir cesedin korunması için yapılan işlem.

Hathor: Gökyüzü tanrıçası. İnek biçiminde canlandırıldığı da olur.

Henket: Bira

Horus: Güneş tanrısının temsilcisi olduğuna inanılan firavunun, bu özelliğini niteleyen unvanı.

İpet-isut: Karnak için Eski Mısır'da kullanılan bir ifade. "Seçilmiş şehir" anlamına gelir.

İrep: Şarap

İrtet: Süt

Kanope: Mumyalanmış cesetlerden çıkartılan iç organların içinde saklandığı kapaklı vazo. Karaciğer, akciğer, mide ve bağırsaklar için dört ayrı vazo kullanılmış.

Karnak: Teb'de, içinde Tanrı Amon'un tapınağı da bulunan kutsal bölge.

Latos: Büyük Nil levreği.

Maat: Dünya düzenini ve adaleti sağlayan gerçeklik tanrısı.

Mecay: Polis gücü.

Mont: Savaş tanrısı. Önce şahin kafalı, daha sonraları da boğa kafalı olarak simgelenmiştir.

Mut: Ana tanrıça. Akbaba başlı bir insan olarak gösterilir. Amon'un karısı ve Chons'un anası olduğuna inanılırdı.

Naos: Kutsal mezar. Tanrıların yaşadığı yer.

Nekropol: Ölüler kenti.

Obelisk: Kare kesitli, ucu piramit gibi sivrilen dikilitaş.

Opet Bayramı: Her yıl yapılan bu bayramda Amon, Mut ve Mont heykelleri ile firavun, rahipler tarafından taşınan tahtirevanlarla halk arasında gezdirilirdi.

Osiris: Kuş başlı olarak gösterilen Ölüler Tanrısı. Yeraltı dünyasına hükmettiğine inanılırdı.

Papirüs: Mısırlıların sicim, yelken, peştemal, hafif kayıklar, sandalet ve en önemlisi kâğıt üretiminde kullandıkları bir tür bitki lifi.

Pilon: Mısır saraylarının ve tapınaklarının girişinde bulunan, üst üste yerleştirilmiş dörtköşe taşlardan oluşan görkemli kapı.

Ra: Şahin kafalı güneş tanrısı. Amon – Ra da denir.

Sahmet: Aslan başlı Savaş Tanrıçası. Ateş gibi nefesinin, ortalığı kavuran çöl rüzgârını oluşturduğuna inanılırdı.

Şaduf: Nehirden su çekmekte kullanılan bir tür araç. Bir ucunda kova, diğer ucunda ağırlık bulunan ve her yöne hareket edebilen bir kaldıraç sistemidir.

Sehenti: İkili taç. Her iki ülkenin de hükümdarı anlamına gelir. Yukarı ve Aşağı Mısır'ın birleşmesinden sonra firavunda toplanan ikili güçbirliğini simgeler.

Sistre: Gitara benzeyen bir tür telli çalgı.

Skrabe: Dört kanatlı bir Mısır böceği. Yaşam gücü verdiği inanan muskalarda kullanılırdı.

Sobek: Timsahların tanrısı. Timsah başlı insan biçiminde gösterilirdi.

Sfenks: İnsan ya da hayvan başlı heykeller. Tapınakları ve diğer kutsal yerleri koruduklarına inanılırdı.

Tot: Ay ve bilgi tanrısı. Yazı ve hesaplama işleri, onun verdiği bir yetenek olarak kabul edilirdi. Bazen uzun gagalı pelikan bazen de maymun kafalı insan biçiminde gösterilirdi.

Vezir: Eski Mısır'daki devlet görevlileri içinde en yüksek dereceye sahip olandı.